

**PRZEKŁADY
AKTÓW
PRAWNYCH**

1(16)01

Dostęp do informacji (Francja)

BIULETYN

Przekłady Aktów Prawnych 1(16)01

Dostęp do informacji (Francja)

Biuletyn
Biura Studiów i Ekspertyz
Kancelarii Sejmu

Tłumaczenie z jęz. francuskiego: **Helena Klugiel-Królikowska**
Weryfikacja: **Beata Szepietowska, Mirosław Granat**

Redakcja: **Danuta Łukasz, Andrzej Chodyra**
Projekt okładki: **Janina Knap**

© Copyright by Kancelaria Sejmu, Warszawa 2001

ISSN 1507-9805

Skład i łamanie: *Biuro Studiów i Ekspertyz*
Druk i oprawa: *Wydawnictwo Sejmowe*
Warszawa, styczeń 2001

Spis treści

Wstęp	5
Ustawa nr 78-17 z 6 stycznia 1978 r. w sprawie systemów przetwarzania danych, systemów ewidencjonowania danych osobowych oraz swobód	7
Ustawa nr 78-753 z 17 lipca 1978 r. o zastosowania różnorodnych środków w celu poprawy stosunków między administracją a obywatelami oraz zawierająca regulacje o charakterze administracyjnym, socjalnym i fiskalnym	32
Ustawa nr 79-18 z 3 stycznia 1979 r. o archiwach	39
Ustawa nr 93-122 z 29 stycznia 1993 r. o przeciwdziałaniu korupcji, o przejrzystości życia gospodarczego i zamówień publicznych	51
Rozporządzenie z mocą ustawy nr 86-1243 z 1 grudnia 1986 r. o wolności cen i konkurencji	69
Dekret nr 96-481 z 31 maja 1996 r. w sprawie służb publicznych ds. baz danych prawniczych	99
Okólnik z dnia 14 lutego 1994 r. w sprawie rozpowszechniania danych publicznych	105
Aneks	118

Wstęp

Właściwy obieg informacji stanowi kluczowy element mechanizmów demokratycznych i sprawnego zarządzania. Informacja jest także cennym towarem. Tworzenie i gromadzenie informacji przez urzędy administracji państwowej, instytucje publiczne i prywatne oraz firmy komercyjne, ich udostępnianie i rozpowszechnianie oraz zasady wykorzystywania są przedmiotem coraz bardziej skomplikowanych uregulowań prawnych wkraczających w praktycznie wszystkie dziedziny życia politycznego i gospodarczego. Regulacje te zapewniają przejrzystość działania struktur zarówno publicznych jak i prywatnych, co ogranicza możliwości powstawania zjawisk patologicznych takich jak korupcja i oszustwa. Gwarantują one obywatelom równy dostęp do informacji umacniając ich pozycję wobec administracji i organów władzy a także chronią prywatność indywidualnych osób poprzez wprowadzanie mechanizmów kontroli i procedur zabezpieczających przed wykorzystywaniem informacji niezgodnie z ich właściwym przeznaczeniem.

W niniejszym Biuletynie Przekładów Aktów Prawnych przedstawiamy wybrane teksty francuskich aktów prawnych dotyczących wskazanych wyżej zagadnień jak systemy przetwarzania danych oraz prawo dostępu obywateli do informacji, stosunków między obywatelem a administracją, przejrzystości życia gospodarczego i zamówień publicznych jako metody ograniczania korupcji oraz obowiązków administracji publicznej w zakresie gromadzenia i przechowywania informacji.

Danuta Łukasz

Styczeń 2001

Ustawa nr 78-17 z 6 stycznia 1978 r.
w sprawie systemów przetwarzania danych,
systemów ewidencjonowania
danych osobowych oraz swobód

(Journal Officiel z 7 stycznia 1978 r.)

Rozdział I

Zasady i definicje

Artykuł 1

Systemy przetwarzania danych powinny służyć każdemu obywatelowi. Ich rozwój powinien następować w ramach współpracy międzynarodowej. Nie mogą naruszać tożsamości człowieka, praw człowieka, życia prywatnego, wolności osobistych ani publicznych.

Artykuł 2

Żadne orzeczenie sądowe zawierające ocenę zachowania człowieka nie może mieć za podstawę zautomatyzowanego przetwarzanie danych określające charakter lub osobowość zainteresowanego.

Żadna decyzja administracyjna lub prywatna zawierająca ocenę zachowania człowieka nie może mieć za jedyną podstawę zautomatyzowanego przetwarzania danych określającego charakter lub osobowość zainteresowanego.

Artykuł 3

Każda osoba ma prawo zapoznać się i zakwestionować dane i zasady zastosowane w zautomatyzowanym przetwarzaniu danych, którego wyniki zostały jej przedstawione.

Artykuł 4

Uznaje się za imienne w rozumieniu niniejszej ustawy, dane pozwalające, w jakiegokolwiek formie, bezpośrednio lub pośrednio, określić tożsamość osób fizycznych, których dotyczą, bez względu na to, czy przetwarzania danych dokonała osoba fizyczna lub osoba prawna.

Artykuł 5

W rozumieniu niniejszej ustawy, zautomatyzowanym przetwarzaniem danych jest każdy szereg czynności wykonanych z zastosowaniem środków automatycznych związanych z gromadzeniem, zapisem, opracowywaniem, modyfikacją, przechowywaniem i niszczeniem danych imiennych jak również związanych z wykorzystywaniem systemów ewidencyjnych lub baz danych, w szczególności z łączeniem lub porównywaniem, konsultowaniem lub ujawnianiem danych imiennych.

Rozdział II

Krajowa Komisja ds. systemów przetwarzania danych i swobód

Artykuł 6

Tworzy się Krajową Komisję ds. systemów przetwarzania danych i swobód. Ma ona za zadanie zapewnienie przestrzegania przepisów niniejszej ustawy, w szczególności, przez informowanie zainteresowanych osób o ich prawach i obowiązkach, przez dochodzenie z nimi do porozumienia i przez kontrolę stosowania systemów przetwarzania danych do danych imiennych. Komisja dysponuje w tym względzie uprawnieniami normatywnymi, w przypadkach przewidzianych niniejszą ustawą.

Artykuł 7

Dotacje dla komisji krajowej niezbędne w wykonywaniu jej zadań są wpisane do budżetu ministerstwa sprawiedliwości. Przepisy ustawy z dnia 10 sierpnia 1922 r. dotyczącej kontroli finansowej nie mają

zastosowania do zarządzania dotacjami. Rozliczenia komisji są przedkładane do kontroli Izby Obrachunkowej.

Koszty, jakie pociąga za sobą wypełnianie niektórych formalności wskazanych w artykułach 15, 16, 17 i 24 niniejszej ustawy mogą stanowić podstawę do pobierania opłat.

Artykuł 8

Krajowa Komisja ds. systemów przetwarzania danych i swobód jest niezależnym organem administracyjnym.

Składa się z 17 członków mianowanych na okres 5 lat lub na czas pełnienia mandatu, w tym:

- dwóch deputowanych i dwóch senatorów wybranych odpowiednio przez Zgromadzenie Narodowe i Senat;

- dwóch członków Rady ekonomiczno-społecznej przez nią wybranych;

- dwóch członków lub byłych członków Rady Stanu, z których jeden w randze co najmniej doradcy, wybranych przez zgromadzenie ogólne Rady Stanu;

- dwóch członków lub byłych członków Sądu Kasacyjnego, z których jeden w randze co najmniej doradcy wybranego przez zgromadzenie ogólne Sądu Kasacyjnego;

- dwóch członków lub byłych członków Izby Obrachunkowej, z których jeden co najmniej w randze głównego doradcy, wybranych przez zgromadzenie ogólne Izby Obrachunkowej;

- dwóch osób wykwalifikowanych w dziedzinie informatyki stosowanej, mianowanych dekretem na wniosek, odpowiednio, przewodniczącego Zgromadzenia Narodowego i przewodniczącego Senatu;

- trzech osobistości wskazanych dekretem Rady Ministrów, w związku z autorytetem, jakim się cieszą i ich kompetencją.

Komisja wybiera spośród swoich członków, na okres 5 lat, przewodniczącego i dwóch wice-przewodniczących.

Komisja ustanawia regulamin wewnętrzny.

W przypadku równości głosów, przeważa głos przewodniczącego.

Jeśli w czasie pełnienia mandatu, przewodniczący lub członek komisji zaprzestaje pełnienia swoich funkcji, jego następca pełni je do końca kadencji poprzednika.

Członek komisji:

- nie może być jednocześnie członkiem rządu;
- nie może sprawować funkcji lub mieć udziałów w przedsiębiorstwach wytwarzających materiały używane w informatyce lub telekomunikacji lub świadczących usługi z dziedziny informatyki lub telekomunikacji.

Komisja ocenia każdy zarzut łączenia funkcji, jaki może skierować przeciwko swoim członkom.

Wyjąwszy dymisję, członkostwa w komisji można pozbawić wyłącznie w przypadku zaistnienia przeszkód, stwierdzonych przez komisję, w wypełnianiu obowiązków członka, w warunkach określonych przez komisję.

Artykuł 9

Przy komisji zasiada Komisarz rządu wskazany przez Premiera.

Komisarz może spowodować, w ciągu dziesięciu dni od zakończenia obrad, kolejną obradę.

Artykuł 10

(Ustawa nr 99-641 z 27 lipca 1999 art. 41 Journal Officiel z 28 lipca 1999 r.)

Komisja dysponuje służbami, które jej podlegają i którymi kieruje przewodniczący lub, w drodze delegacji uprawnień - wiceprzewodniczący.

Komisja może zobowiązać przewodniczącego lub upoważnionego wiceprzewodniczącego do wypełniania swoich zadań odnośnie stosowania art. 16, 17 i 21 (punkty 4, 5 i 6), jak również art. 40-13 i 40-14.

Pełnomocnicy komisji krajowej są mianowani przez przewodniczącego lub upoważnionego wiceprzewodniczącego.

Artykuł 11

Komisja może zwrócić się do pierwszych przewodniczących sądów apelacyjnych lub do przewodniczących sądów administracyjnych o oddelegowanie sędziego z ich resortu do zadań związanych z do-

chodzeniami i kontrolą wykonywaną pod jego kierownictwem, któremu mogą ewentualnie asystować eksperci.

Artykuł 12

(Ustawa nr 92-1336 z 16 grudnia 1992 art. 256 i 333 Journal Officiel z 23 grudnia 1992 r. obowiązująca w dn. 1 marca 1994)

Członkowie i pełnomocnicy komisji są zobowiązani do zachowania tajemnicy zawodowej obejmującej fakty, dokumenty lub informacje, z którymi mogli się zapoznać w związku z pełnionymi funkcjami, w warunkach przewidzianych w art. 413-10 kodeksu karnego oraz w art. 226-13 i 226-14 kodeksu karnego, z zastrzeżeniem tego co niezbędne dla sporządzenia rocznego sprawozdania przewidzianego w niniejszej ustawie.

Artykuł 13

W wykonywaniu swoich zadań, członkowie Krajowej Komisji ds. systemów przetwarzania danych i swobód nie otrzymują poleceń od żadnego organu.

Informatycy powołani do udzielenia komisji informacji bądź do złożenia przed nią zeznań, są zwalniani w razie potrzeby z obowiązku zachowania tajemnicy.

Rozdział III

Formalności poprzedzające zautomatyzowane przetwarzanie danych

Artykuł 14

Krajowa Komisja ds. systemów przetwarzania danych i swobód czuwa nad tym, by publiczne lub prywatne zautomatyzowane przetwarzanie danych imiennych, było wykonywane zgodnie z przepisami niniejszej ustawy.

Artykuł 15

O zautomatyzowanym przetwarzaniu danych imiennych wykonywanym na rzecz władz centralnych, zakładu publicznego lub samorządu terytorialnego, lub osoby prawnej prawa prywatnego zarządzającej służbą publiczną, poza przypadkami, w których zezwala na nie ustawa, postanawia się w drodze aktu administracyjnego po zapoznaniu się z opinią Krajowej Komisji ds. systemów przetwarzania danych i swobód.

Jeżeli opinia komisji jest niekorzystna, można ją pominąć jedynie w drodze dekretu podjętego po uzyskaniu zgody Rady Stanu lub - w przypadku samorządów terytorialnych - na mocy decyzji organu stanowiącego samorządu terytorialnego, zatwierdzonej dekretem podjętym po uzyskaniu zgody Rady Stanu.

Jeżeli, po upływie terminu dwóch miesięcy, który może być jednorazowo odnowiony na mocy decyzji przewodniczącego, komisja nie przekazała opinii, uznaje się, że zajęła przychylnie stanowisko.

Artykuł 16

Zautomatyzowane przetwarzanie danych imiennych wykonywane na rzecz osób innych niż osoby, których dotyczą przepisy art. 15, podlega uprzedniemu zgłoszeniu w Krajowej Komisji ds. systemów przetwarzania danych i swobód.

Zgłoszenie zawiera zobowiązanie, że przetwarzanie odpowiada wymogom ustawy.

Wnioskodawca może przystąpić do przetwarzania danych z chwilą uzyskania pokwitowania wystawionego bezzwłocznie przez komisję. Nie jest zwolniony od odpowiedzialności.

Artykuł 17

Krajowa Komisja ds. systemów przetwarzania danych i swobód ustanawia, na podstawie informacji wskazanych w art. 19, i ogłasza uproszczone normy obowiązujące przy wykonywaniu najbardziej powszechnych rodzajów przetwarzania o charakterze publicznym bądź prywatnym, które ewidentnie nie prowadzi do naruszenia prywatności lub swobód.

W przypadku przetwarzania danych odpowiadającego tym normom, jedynie uproszczone oświadczenie o zgodności z jedną z norm jest składane w komisji. Pokwitowanie zaświadczające o złożeniu oświadczenia zostaje bezzwłocznie wydane, chyba że komisja podejmie specjalną decyzję. Z chwilą odbioru pokwitowania, wnioskodawca może przystąpić do przetwarzania. Nie zostaje zwolniony od odpowiedzialności.

Artykuł 18

Wykorzystanie krajowego wykazu identyfikacji osób fizycznych w celu wykonania przetwarzania danych imiennych jest dozwolone na podstawie dekretu Rady Stanu, podjętego po zasięgnięciu opinii komisji.

Artykuł 19

Wniosek o wydanie opinii lub oświadczenie powinny określać:

- osobę, która składa wniosek i osobę, która jest uprawniona do podejmowania decyzji w sprawie przetwarzania danych lub - jeżeli ma swoją siedzibę za granicą - przedstawiciela we Francji;
- charakterystykę, cel i nazwę przetwarzania;
- służbę lub służby mające za zadanie realizację przetwarzania;
- służbę, wobec której wykonywane jest prawo dostępu określone w rozdziale V niniejszej ustawy, jak również podjęte środki służące wykonywaniu tego prawa;
- kategorie osób, które w związku z pełnioną funkcją lub dla potrzeb służby, mają bezpośredni dostęp do zapisanych danych;
- przetwarzane dane imienne, ich pochodzenie i okres ich przechowywania, jak również ich odbiorców lub kategorie odbiorców uprawnionych do otrzymania danych;
- porównania, wzajemne połączenia lub każdą inną formę zestawiania informacji jak również ich cesję osobom trzecim;
- przepisy uchwalone w celu zapewnienia bezpieczeństwa przetwarzania i danych oraz zagwarantowania tajemnicy, którą chroni prawo;

- czy przetwarzanie ma na celu przekazanie danych imiennych za granicę, niezależnie od formy, również w przypadku, gdy czynności są częściowo wykonane na terytorium Francji na podstawie czynności wcześniej wykonanych za granicą.

Wszelkie zmiany wprowadzane do wyżej wymienionych informacji lub odwołanie przetwarzania, są podawane do wiadomości komisji.

Wnioski o wydanie opinii dotyczących zautomatyzowanego przetwarzania danych imiennych związanych z bezpieczeństwem państwa, z obronnością i bezpieczeństwem publicznym, mogą nie zawierać niektórych z wymienionych wyżej informacji.

Artykuł 20

Akt administracyjny dotyczący przetwarzania danych, do których stosuje się art. 15 niniejszej ustawy określa w szczególności:

- nazwę i cel przetwarzania;
- służbę, wobec której wykonywane jest prawo dostępu wskazane w rozdziale V niniejszej ustawy;
- kategorie danych imiennych zarejestrowanych jak również upoważnionych odbiorców lub kategorie odbiorców informacji.

Dekrety Rady Stanu mogą przewidywać, że akty administracyjne dotyczące niektórych rodzajów przetwarzania danych związanych z bezpieczeństwem państwa, obronnością i bezpieczeństwem publicznym nie zostaną opublikowane.

Artykuł 21

W celu wykonania zadań związanych z kontrolą, komisja:

- 1) podejmuje indywidualne lub administracyjne decyzje w przypadkach przewidzianych niniejszą ustawą;
- 2) może, w drodze odrębnej decyzji, zlecić jednemu lub kilku swoim członkom lub pełnomocnikom, by przystąpili, z pomocą ekspertów, do kontroli na miejscu, wszelkich czynności związanych z przetwarzaniem danych, oraz udostępnić jej wszelkich informacji i dokumentów niezbędnych do wypełniania jej zadań;
- 3) wydaje w razie potrzeby akty administracyjne wzorcowe w celu zapewnienia bezpieczeństwa systemów; w razie zaistnienia wyjątko-

wych okoliczności, może zalecić podjęcie środków bezpieczeństwa, łącznie ze zniszczeniem nośników informacji;

4) kieruje do osób zainteresowanych ostrzeżenia i kieruje do prokuratury zawiadomienie o popełnieniu przestępstwa, zgodnie z art. 40 kodeksu postępowania karnego;

5) czuwa nad tym, by warunki wykonywania prawa dostępu i sprostowania wskazane w dokumentach i zgłoszeniach przewidzianych w art. 15 i 16 nie utrudniały swobodnego wykonywania tego prawa;

6) przyjmuje zażalenia, petycje i skargi;

7) uzyskuje na bieżąco informacje o działalności przemysłowej i służbach, które przyczyniają się do zastosowania systemów przetwarzania danych.

Ministrowie, organy publiczne, szefowie zakładów publicznych lub prywatnych, kierownicy różnych zjednoczeń, ogólnie rzecz biorąc posiadacze lub użytkownicy systemów ewidencjonowania danych imiennych nie mogą, z jakichkolwiek powodów, przeciwstawić się działaniom komisji lub jej członków, przeciwnie powinni podejmować wszelkie środki ułatwiające jej zadania.

Artykuł 22

Komisja oddaje do dyspozycji obywateli listę czynności związanych z przetwarzaniem danych, która określa, w przypadku każdej z tych czynności:

- ustawę lub akt administracyjny, na podstawie którego podjęto przetwarzanie oraz datę zgłoszenia;

- nazwę czynności i jej cel;

- służby, wobec których wykonywane jest prawo dostępu przewidziane w rozdziale V niniejszej ustawy;

- kategorie zapisanych danych imiennych jak również upoważnionych odbiorców lub kategorie odbiorców informacji.

Decyzje, opinie i zalecenia komisji, których znajomość jest potrzebna przy stosowaniu i interpretacji niniejszej ustawy, pozostają do dyspozycji obywateli, w warunkach określonych dekretem.

Artykuł 23

Komisja przedkłada prezydentowi i parlamentowi doroczne sprawozdanie z wykonanych zadań. Sprawozdanie zostaje opublikowane.

Sprawozdanie zawiera w szczególności opis procedur i metod pracy komisji oraz aneks ze wszelkimi informacjami na temat organizacji komisji i jej służb, usprawniającymi kontakty między obywatelami a komisją.

Artykuł 24

Na wniosek lub po uzyskaniu opinii komisji, przekazanie za granicę, w jakiegokolwiek formie, danych imiennych stanowiących przedmiot zautomatyzowanego przetwarzania na podstawie art. 16 niniejszej ustawy może wymagać uprzedniego zezwolenia lub może podlegać uregulowaniu w warunkach określonych dekretem Rady Stanu, w celu zapewnienia przestrzegania zasad zawartych w niniejszej ustawie.

Rozdział IV**Gromadzenie, zapis i przechowywanie danych imiennych***Artykuł 25*

Zabrania się gromadzenia danych z zastosowaniem środków przestępczych, oszukańczych i nielegalnych.

Artykuł 26

Każda osoba fizyczna ma prawo sprzeciwić się, z uzasadnionych powodów, przetwarzaniu danych imiennych jej dotyczących.

Prawo to nie ma zastosowania do czynności przetwarzania wskazanych w sposób wyczerpujący w akcie administracyjnym przewidzianym w art. 15.

Artykuł 27

W przypadku zbierania danych imiennych od osób, których dotyczy, osoby te powinny zostać poinformowane:

- o charakterze obowiązkowym lub fakultatywnym odpowiedzi;
- o konsekwencjach nieudzielenia odpowiedzi;
- o osobach fizycznych lub prawnych, które są odbiorcami danych;

- o prawie wglądu do swoich danych i ich poprawiania.

Gdy tego rodzaju dane są gromadzone za pośrednictwem kwestionariuszy, powinny one zawierać wzmiankę o powyższych przepisach.

Przepisy te nie mają zastosowania do zbierania danych niezbędnych do stwierdzenia przestępstwa.

Artykuł 28

O ile przepisy ustawowe nie stanowią inaczej, dane nie powinny być przechowywane w formie imiennej przez okres dłuższy niż okres przewidziany na złożenie wniosku o wydanie opinii lub na złożenie oświadczenia, chyba, że komisja na to zezwoli.

Artykuł 29

Każda osoba zlecająca lub wykonująca czynności związane z przetwarzaniem danych imiennych zobowiązuje się, wobec zainteresowanych osób, do zachowania niezbędnej ostrożności w celu zabezpieczenia danych, w szczególności uniemożliwienia ich zniekształcenia, zniszczenia lub przekazania nieupoważnionym osobom trzecim.

Artykuł 30

O ile przepisy ustawowe nie stanowią inaczej, jedynie sądy i organy publiczne działające w ramach swoich ustawowych uprawnień, jak również, na podstawie odpowiedniej opinii krajowej komisji, osoby prawne zarządzające służbą publiczną mogą podjąć zautomatyzowane przetwarzanie danych imiennych dotyczących przestępstw, wyroków lub środków zabezpieczających.

Do czasu wprowadzenia systemu ewidencjonowania danych kierowców przewidzianego w ustawie nr 70-539 z 24 czerwca 1970 r., zakłady ubezpieczeń są upoważnione do przetwarzania, pod kontrolą komisji, danych przewidzianych w art. 5 wymienionej ustawy, dotyczących osób wymienionych w ostatnim ustępie wskazanego artykułu.

Artykuł 31

(Ustawa nr 92-1336 z 16 grudnia 1992 art. 257 Journal Officiel z 23 grudnia 1992 r. obowiązująca w dn. 1 marca 1994)

Zabrania się przechowywania w pamięci komputerowej, chyba że za wyraźną zgodą osoby zainteresowanej, danych imiennych, które, bezpośrednio lub pośrednio, wskazują na pochodzenie rasowe lub na poglądy polityczne, światopoglądowe lub przekonania religijne, na przynależność związkową lub na zwyczaje określonych osób.

Kościoły i ugrupowania o charakterze religijnym, światopoglądowym, politycznym lub związkowym mogą prowadzić rejestr swoich członków lub członków-korespondentów w zautomatyzowanej formie. Nie można z tego powodu poddać ich jakiegokolwiek kontroli.

Można również odstąpić, z przyczyn związanych z interesem publicznym od powyższego zakazu na wniosek lub na podstawie odpowiedniej opinii komisji, w drodze dekretu Rady Stanu.

Artykuł 33

Przepisy art. 24, 30 i 31 nie mają zastosowania do danych imiennych przetwarzanych przez organy prasy pisanej lub audiowizualnej w ramach ustaw, którym podlegają oraz w przypadkach, w których ich stosowanie powodowałoby ograniczenie swobody wypowiedzi.

Rozdział V

Korzystanie z prawa dostępu

Artykuł 34

Każda osoba, która udokumentuje swoją tożsamość, ma prawo dowiedzieć się od służb lub instytucji mających za zadanie wykony-

wanie czynności zautomatyzowanego przetwarzania danych wymienionych na liście udostępnionej obywatelom w zastosowaniu art. 22 niniejszej ustawy, czy przetwarzane dane imienne jej dotyczą i, jeżeli tak, ma prawo dostępu do nich.

Artykuł 35

Osoba mająca prawo dostępu może zapoznać się z danymi jej dotyczącymi. Dane te, wyrażone w zrozumiałej formie, powinny być zgodne z zapisem.

Osobie mającej prawo dostępu do danych wydaje się kopię, na jej prośbę, za opłatą zryczałtowaną w zmiennej wysokości określonej - w zależności od rodzaju czynności związanych z przetwarzaniem danych - w decyzji komisji i zatwierdzonej zarządzeniem ministra gospodarki i finansów.

Jednak komisja, której sprawę przekazał, w trybie kontrydiktoryjnym, administrator danych może:

- wyznaczyć terminy na odpowiedź;
- wydać zezwolenie na pominięcie niektórych wniosków będących ewidentnym nadużyciem w związku z ich liczbą, wielokrotnym lub systematycznym powtarzaniem się.

Jeżeli jest podstawa do podejrzeń, że dane wskazane w ustępie pierwszym niniejszego artykułu są zatajane lub giną, można domagać się od właściwego sędziego, przed wniesieniem sprawy do sądu, nakazu zastosowanie wszelkich środków w celu uniknięcia zatajania lub zaginięcia danych.

Artykuł 36

Osoba posiadająca prawo dostępu do danych może domagać się poprawienia, uzupełnienia, wyjaśnienia, zaktualizowania lub usunięcia danych, które jej dotyczą i są niedokładne, niepełne, niejednoznaczne, przestarzałe lub których gromadzenie, użytkowanie, udostępnianie lub przechowywanie jest zabronione.

Na wniosek osoby zainteresowanej, służba lub instytucja powinna wydać bezpłatną kopię zmienionego zapisu.

W razie zakwestionowania danych, ciężar dowodu spada na służbę, wobec której wykonywane jest prawo dostępu, chyba że ustalą się, iż zakwestionowane dane zostały przekazane przez osobę zainteresowaną lub za jej zgodą.

W przypadku, gdy osoba mająca prawo dostępu do danych spowoduje zmianę zapisu, należność wpłacona w zastosowaniu art. 35 zostaje zwrócona.

Artykuł 37

Zbiór danych imiennych powinien być uzupełniany lub korygowany nawet z urzędu, gdy instytucja, która jest w jego posiadaniu stwierdzi, że dane imienne w nim zawarte są niedokładne lub niepełne.

Artykuł 38

Jeżeli dane zostały przekazane osobie trzeciej, osoba ta powinna zostać powiadomiona o sprostowaniu lub o nieważnieniu danych, chyba że komisja odstąpi od tego obowiązku.

Artykuł 39

W przypadku czynności przetwarzania danych związanych z bezpieczeństwem państwa, obronnością i bezpieczeństwem publicznym, wniosek kieruje się do komisji, która wskazuje jednego ze swoich członków będącego obecnie lub w przeszłości członkiem Rady Stanu, Sądu kasacyjnego lub Izby Obrachunkowej w celu przeprowadzenia wszelkich niezbędnych dochodzeń i wprowadzenia wszelkich niezbędnych zmian. Może on korzystać z pomocy pełnomocnika komisji.

Wnioskodawcę informuje się o weryfikacji.

Artykuł 40

Jeśli wykonywanie prawa dostępu ma zastosowanie do danych o charakterze medycznym, wówczas dane te mogą zostać przekazane zainteresowanej osobie jedynie za pośrednictwem lekarza, którego w tym celu wskaże.

Rozdział V bis

**Zautomatyzowane przetwarzanie danych imiennych
związane z badaniami w dziedzinie ochrony zdrowia**

Artykuł 40-1

*(wprowadzony na mocy ustawy nr 94-548 z 1 lipca 1994 r.
art. 1 Journal Officiel z 2 lipca 1994 r.)*

Zautomatyzowane przetwarzanie danych imiennych związane z badaniami w dziedzinie ochrony zdrowia podlega przepisom niniejszej ustawy, z wyjątkiem art. 15, 16, 17, 26 i 27.

Przetwarzanie danych mające na celu indywidualny monitoring terapeutyczny lub medyczny pacjentów nie podlega przepisom niniejszego rozdziału. Podobnie nie podlega tym przepisom przetwarzanie danych pozwalające na podjęcie badań na podstawie danych w ten sposób zgromadzonych, jeżeli badania te są wykonywane przez personel zapewniający monitoring i przeznaczone są do ich wyłącznego użytku.

Artykuł 40-2

*(wprowadzony na mocy ustawy nr 94-548 z 1 lipca 1994 r.
art. 1 Journal Officiel z 2 lipca 1994 r.)*

Komitet konsultacyjny ds. przetwarzania danych dotyczących badań w dziedzinie ochrony zdrowia, utworzony przy ministrze ds. badań, składający się z osób kompetentnych w zakresie badań w dziedzinie ochrony zdrowia, epidemiologii, genetyki i biostatystyki, wydaje opinię - w sprawie każdego wniosku dotyczącego podjęcia czynności przetwarzania danych - na temat metodologii badań, z uwzględnieniem przepisów niniejszej ustawy, konieczności zastosowania danych imiennych i ich stosowności do celu badań, przed przekazaniem sprawy do Krajowej Komisji ds. systemów przetwarzania danych i swobód.

Komitet konsultacyjny powinien w ciągu jednego miesiąca przekazać swoją opinię wnioskodawcy. W braku opinii, uznaje się, że

komitet zajął przychylne stanowisko. W sprawach pilnych, termin ten może zostać skrócony do 15 dni.

Przewodniczący komitetu konsultacyjnego może uruchomić procedurę uproszczoną.

Następnie Krajowa Komisja ds. systemów przetwarzania danych i swobód wydaje, w jednorazowo odnawialnym terminie dwóch miesięcy od daty przekazania sprawy przez wnioskodawcę, decyzję w sprawie zezwolenie na realizację czynności przetwarzania danych. Brak decyzji w tym terminie jest równoważny z zezwoleniem na przetwarzanie danych.

Artykuł 40-3

*(wprowadzony na mocy ustawy nr 94-548 z 1 lipca 1994
art. 1 Journal Officiel z 2 lipca 1994 r.)*

Niezależnie od zasad dotyczących tajemnicy służbowej, osoby wykonujące zawody związane z ochroną zdrowia mogą przekazywać dane imienne, które są w ich posiadaniu w ramach zautomatyzowanego przetwarzania danych dopuszczonego w zastosowaniu art. 40-1.

Jeżeli dane te pozwalają na identyfikację osób, powinny zostać zakodowane przed ich przekazaniem. Można jednak odstąpić od tego obowiązku, gdy przetwarzanie danych łączy się z badaniami nad skutkami ubocznymi leków lub sprawozdaniami z badań sporządzonymi w ramach współpracy badawczej krajowej lub międzynarodowej; można również odstąpić od tego obowiązku, gdy wymaga tego szczególnie charakter badań. Wniosek o zezwolenie powinien zawierać uzasadnienie naukowe i techniczne odstępstwa; z wyjątkiem umotywowanego zezwolenia Krajowej Komisji ds. systemów przetwarzania danych i swobód, wydanego po zasięgnięciu opinii komitetu konsultacyjnego ds. przetwarzania danych dotyczących badań w dziedzinie ochrony zdrowia, przekazane dane nie mogą być przechowywane w formie imiennej dłużej niż tego wymagają badania.

Przedstawienie wyników przetwarzania danych nie może w żadnym razie umożliwić bezpośredniej lub pośredniej identyfikacji osób, których dotyczą.

Dane są przyjęte przez osobę odpowiedzialną za badania wskazaną przez osobę fizyczną lub prawną upoważnioną do realizacji czynności przetwarzania. Osoba ta czuwa nad bezpieczeństwem danych i ich przetwarzania, jak również nad przestrzeganiem celu przetwarzania.

Osoby mające za zadanie realizację przetwarzania danych, jak również osoby mające dostęp do danych objętych przetwarzaniem, mają obowiązek przestrzegania tajemnicy służbowej, pod groźbą kar przewidzianych w art. 226-13 kodeksu karnego.

Artykuł 40-4

*(wprowadzony na mocy ustawy nr 94-548 z 1 lipca 1994 art. 1
Journal Officiel z 2 lipca 1994 r.)*

Każdej osobie przysługuje prawo sprzeciwu wobec przetwarzania danych imiennych jej dotyczących, o którym mowa w art. 40-1.

W przypadku, gdy badania wymagają gromadzenia biologicznych próbek identyfikacyjnych, przed podjęciem przetwarzania danych należy uzyskać jasną i wyraźną zgodę osób, których działania te dotyczą.

Dane dotyczące osób zmarłych, również tych, które figurują w zaświadczeniach o przyczynach śmierci, mogą stanowić przedmiot czynności przetwarzania danych, z wyjątkiem złożenia za życia sprzeciwu w formie pisemnej.

Artykuł 40-5

*(wprowadzony na mocy ustawy nr 94-548 z 1 lipca 1994 art. 1
Journal Officiel z 2 lipca 1994 r.)*

W przypadku zbierania danych imiennych od osób, których dotyczą i ich przekazywania, należy osoby te indywidualnie poinformować, przed rozpoczęciem przetwarzania:

- 1) o charakterze przekazywanych danych;
- 2) o celu przetwarzania danych;
- 3) o osobach fizycznych lub prawnych, dla których dane są przeznaczone;

4) o prawie dostępu i korygowania informacji przewidzianym w rozdziale V;

5) o prawie do wniesienia sprzeciwu przewidzianym w pierwszym i trzecim ustępie art. 40-4 lub w przypadku przewidzianym w drugim ustępie wskazanego artykułu, o obowiązku uzyskania zgody.

Dane te mogą nie zostać udostępnione, jeżeli osoba chora nie została poinformowana o diagnozie lub o złych rokowaniach, z przyczyn uzasadnionych, które lekarz prowadzący ocenia według własnego sumienia.

W razie, gdy dane zostały zgromadzone początkowo w innym celu niż ich przetwarzanie, można odstąpić od obowiązku indywidualnego poinformowania, jeżeli pojawiają się trudności w odnalezieniu zainteresowanych osób. Odstępstwa od obowiązku informowania osób o użyciu danych ich dotyczących do celów badawczych są wskazane w aktach dotyczących wniosku o wydanie zezwolenia przekazanego Krajowej Komisji ds. systemów przetwarzania danych i swobód, która podejmuje decyzję w tym względzie.

Artykuł 40-6

*(wprowadzony na mocy ustawy nr 94-548 z 1 lipca 1994 art. 1
Journal Officiel z 2 lipca 1994 r.)*

Odbiorcami danych są osoby sprawujące władzę rodzicielską, w przypadku nieletnich, lub opiekun, w przypadku osób podlegających ustawowej ochronie i korzystają one z praw przewidzianych w artykułach 40-4 i 40-5.

Artykuł 40-7

*(wprowadzony na mocy ustawy nr 94-548 z 1 lipca 1994 art. 1
Journal Officiel z 2 lipca 1994 r.)*

Każdy zakład lub ośrodek podejmujący działalność profilaktyczną, diagnostyczną i świadczący opiekę, stanowiącą podstawę do przekazywania danych imiennych w celu zastosowania przetwarzania danych przewidzianego w art. 40-1 powinien informować o przepisach niniejszego rozdziału.

Artykuł 40-8

*(wprowadzony na mocy ustawy nr 94-548 z 1 lipca 1994 art. 1
Journal Officiel z 2 lipca 1994 r.)*

Zastosowanie zautomatyzowanego przetwarzania danych z naruszeniem warunków przewidzianych w niniejszym rozdziale powoduje czasowe lub ostateczne cofnięcie, przez Krajową Komisję ds. systemów przetwarzania danych i swobód, zezwolenia wydanego w zastosowaniu przepisów art. 40-2.

Cofnięcie następuje również w przypadku odmowy poddania się kontroli przewidzianej w punkcie 2) art. 21.

Artykuł 40-9

*(wprowadzony na mocy ustawy nr 94-548 z 1 lipca 1994 art. 1
Journal Officiel z 2 lipca 1994 r.)*

Przekazanie poza terytorium Francji niezakodowanych danych imiennych będących przedmiotem zautomatyzowanego przetwarzania mającego na celu badania w dziedzinie ochrony zdrowia jest dozwolone, w warunkach przewidzianych w art. 40-2, jedynie w przypadku, gdy ustawodawstwo w kraju docelowym zapewnia ochronę równoważną ochronie, jaką gwarantuje prawo francuskie.

Artykuł 40-10

*(wprowadzony na mocy ustawy nr 94-548 z 1 lipca 1994 art. 1
Journal Officiel z 2 lipca 1994 r.)*

Dekret Rady Stanu określa warunki stosowania niniejszego rozdziału.

Rozdział V ter

Przetwarzanie danych osobowych dotyczących stanu zdrowia dla celów oceny lub analizy działalności profilaktycznej i związanej z opieką*Artykuł 40-11*

*(wprowadzony na mocy ustawy nr 99-641 z 27 lipca 1999 art. 41
Journal Officiel z 28 lipca 1999 r.)*

Przetwarzanie danych osobowych dotyczących stanu zdrowia, które mają na celu ocenę działalności profilaktycznej i związanej z opieką jest dozwolone w warunkach przewidzianych w niniejszym rozdziale.

Przepisy niniejszego rozdziału nie mają zastosowania ani do przetwarzania danych osobowych wykonanego w celu zwrotu pieniędzy lub kontroli przez instytucje zarządzające podstawowym systemem ubezpieczeń na wypadek choroby, ani do przetwarzania wykonanego w ramach zakładu zdrowia przez lekarzy odpowiedzialnych za informację medyczną w warunkach przewidzianych w ustępie drugim art. L. 710-6 kodeksu zdrowia publicznego.

Artykuł 40-12

*(wprowadzony na mocy ustawy nr 99-641 z 27 lipca 1999 art. 41
Journal Officiel z 28 lipca 1999 r.)*

Dane pochodzące z systemów informacji wskazanych w art. L. 710-6 kodeksu zdrowia publicznego, z akt medycznych przechowywanych w ramach prywatnej praktyki związanej z ochroną zdrowia, jak również pochodzące z systemów informacji kas chorych, mogą być przekazywane dla celów statystycznej oceny lub analizy praktyk oraz działalności profilaktycznej i związanej z opieką zdrowotną, jedynie w formie statystyk zbiorczych lub danych poszczególnych pacjentów tak zmodyfikowanych, by nie można było określić tożsamości osób, których dotyczą.

Od przepisów poprzedniego ustępu można odstąpić jedynie za zezwoleniem Krajowej Komisji ds. systemów przetwarzania danych i

swobód w warunkach przewidzianych w art. 40-13, 40-14 i 40-15. W tym przypadku używane dane nie zawierają ani nazwiska, ani imienia osób, ani numeru pod którym są zarejestrowane w Krajowym Rejestrze osób fizycznych.

Artykuł 40-13

*(wprowadzony na mocy ustawy nr 99-641 z 27 lipca 1999 art. 41
Journal Officiel z 28 lipca 1999 r.)*

W sprawie każdego wniosku, Komisja sprawdza gwarancje stosowania niniejszych przepisów przedstawione przez wnioskodawcę i, w razie potrzeby, zgodność wniosku z zadaniami i z celem, jakie sobie wyznaczył. Upewnia się co do potrzeby używania danych osobowych i celowości przetwarzania mając na uwadze zadeklarowany cel końcowy, jakim ma być ocena lub analiza praktyk lub działań profilaktycznych i związanych ze świadczeniem opieki. Sprawdza czy dane osobowe, które mają być przetwarzane nie zawierają nazwisk, imion osób, których dotyczą, ani numeru w Krajowym Rejestrze identyfikacji osób fizycznych. Ponadto, jeżeli wnioskodawca nie przedstawi wystarczających powodów zaświadczających o konieczności dysponowania niektórymi danymi spośród ogółu danych osobowych, których przetwarzanie przewiduje, Komisja może zakazać udostępnienia tych danych instytucji, która nimi dysponuje i nie zezwolić na przetwarzanie danych w ten sposób okrojonych.

Komisja określa czas przechowywania danych niezbędnych do przetwarzania i ocenia środki podjęte w celu ich zabezpieczenia i zagwarantowania tajemnicy chronionej prawem.

Artykuł 40-14

*(wprowadzony na mocy ustawy nr 99-641 z 27 lipca 1999 art. 41
Journal Officiel z 28 lipca 1999 r.)*

Komisja wypowiada się w, jednorazowo odnawialnym, terminie dwóch miesięcy od daty wpłynięcia wniosku. Brak decyzji w tej sprawie oznacza decyzję odmowną. Warunki rozpatrywania przez komisję wniosków o wydanie zezwolenia, określa dekret Rady Stanu.

Komisja może podjąć jedną decyzję w sprawie czynności przetwarzania danych mających ten sam cel, dotyczących identycznych kategorii danych i mających tych samych odbiorców lub identyczne kategorie odbiorców.

Artykuł 40-15

*(wprowadzony na mocy ustawy nr 99-641 z 27 lipca 1999 art. 41
Journal Officiel z 28 lipca 1999 r.)*

Czynności przetwarzania danych, na które zostało wydane zezwolenie zgodnie z art. 40-13 i 40-14 nie mogą być używane w celach poszukiwania lub określania tożsamości osób. Osoby mające za zadanie realizację przetwarzania, jak również osoby, które mają dostęp do danych stanowiących przedmiot przetwarzania lub do jego wyników, jeśli są one nadal pośrednio imienne, mają obowiązek zachowania tajemnicy służbowej pod groźbą kar przewidzianych w art. 226-13 kodeksu karnego.

Wyniki przetwarzania danych mogą zostać podane do wiadomości, opublikowane lub rozpowszechnione jedynie w przypadku, gdy nie jest możliwe określenie tożsamości osób, od których dane zostały zebrane.

Rozdział VI **Przepisy karne**

Artykuł 41

*(Ustawa nr 92-1336 z 16 grudnia 1992 art. 258 Journal Officiel
z 23 grudnia 1992 r. obowiązująca w dn. 1 marca 1994)*

Art. 226-16 - 226-24 kodeksu karnego przewidują kary za naruszenie przepisów niniejszej ustawy.

Artykuł 42

*(Ustawa nr 92-1336 z 16 grudnia 1992 art. 259 Journal Officiel
z 23 grudnia 1992 r. obowiązująca w dn. 1 marca 1994)*

Używanie Krajowego Rejestru identyfikacji osób fizycznych bez zezwolenia przewidzianego w art. 18 podlega karze 5 lat więzienia i grzywny w wysokości 2.000.000 fr.

Artykuł 43

*(Ustawa nr 92-1336 z 16 grudnia 1992 art. 260 Journal Officiel
z 23 grudnia 1992 r. obowiązująca w dn. 1 marca 1994)*

Podlega karze więzienia i grzywny w wysokości 100.000 fr. fakt utrudniania pracy Krajowej Komisji ds. systemów przetwarzania danych i swobód przez:

- 1) sprzeciwianie się dokonywaniu kontroli na miejscu;
- 2) odmowę przekazania członkom, pełnomocnikom lub sędziom oddanym do dyspozycji Komisji - informacji i dokumentów niezbędnych dla wykonania zadań, jakie zostały im powierzone przez Komisję, lub zatajenie wskazanych informacji i dokumentów, lub spowodowanie ich zaginięcia;
- 3) przekazanie danych, które nie są zgodne z treścią zapisów w chwili przedłożenia wniosku lub których treść nie jest przedstawiona w formie bezpośrednio zrozumiałej.

Rozdział VII

Przepisy różne

Artykuł 45

Przepisy art. 25, 27, 29, 30, 31, 32 i 33 dotyczące gromadzenia, zapisu i przechowywania danych imiennych mają zastosowanie do nieautomatyzowanych lub mechanicznych systemów ewidencjonowania danych innych niż te, których stosowanie podlega ściśle wykonywaniu prawa do prywatności.

Ustęp pierwszy art. 26 ma zastosowanie do tych samych systemów ewidencjonowania danych, z wyjątkiem publicznych systemów ewidencyjnych wskazanych aktem administracyjnym.

Każda osoba, która wykaże swoją tożsamość, ma prawo dowiadywać się, u służb lub instytucji posiadających systemy ewidencyjne wskazane w ustępie pierwszym niniejszego artykułu, czy nie zawierają one imiennych danych jej dotyczących. Osoba korzystająca z prawa dostępu ma prawo wglądu do tych danych; może domagać się zastosowania trzech pierwszych ustępów art. 36 niniejszej ustawy dotyczących prawa do korygowania danych. Przepisy art. 37, 38, 39 i 40 mają również zastosowanie. Dekret Rady Stanu określa warunki korzystania z prawa wglądu i poprawiania danych; dekret może przewidywać pobieranie należności za wydanie kopii udostępnionych danych.

Rząd, na wniosek Krajowej Komisji ds. systemów przetwarzania danych i swobód, może postanowić w drodze dekretu Rady Stanu, że pozostałe przepisy niniejszej ustawy mogą być stosowane do całości lub części systemów ewidencyjnych lub kategorii systemów ewidencyjnych niezautomatyzowanych lub mechanicznych, które stanowią - same w sobie lub zastosowane w połączeniu ze skomputeryzowanym systemem ewidencyjnym, zagrożenie dla ochrony swobód.

Artykuł 46

Dekrety Rady Stanu określają warunki stosowania niniejszej ustawy. Powinny zostać wydane w ciągu sześciu miesięcy od daty promulgacji ustawy.

Dekrety te określają terminy, w których wejdą w życie przepisy niniejszej ustawy. Terminy te nie mogą przekraczać dwóch lat od daty promulgacji niniejszej ustawy.

Artykuł 47

*(ustawa nr 94-548 z 1 lipca 1994 art. 5 Journal Officiel z 2 lipca 1994 r.)
(Rozporządzenie nr 96-267 z 28 marca 1996 r. art. 9 Journal Officiel
z 31 marca 1996 r. obowiązujący w dn. 1 maja 1996 r.)*

Niniejsza ustawa ma zastosowanie do Majotty i terytoriów zamorskich.

W odstępstwie od przepisów ustępu drugiego art. 40-2, komitet konsultacyjny przekazuje w ciągu dwóch miesięcy opinię wnioskodawcy zamieszkałemu na terytorium zamorskim lub we wspólnocie terytorialnej Majotty. W razie pilnej potrzeby, termin ten może być skrócony do jednego miesiąca.

Artykuł 48

Wcześniej wykonane czynności przetwarzania danych podlegające przepisom art. 15 niniejszej ustawy, podlegają w trybie przejściowym jedynie zadeklarowaniu w Krajowej Komisji ds. systemów przetwarzania danych i swobód w warunkach przewidzianych w art. 16 i 17.

Komisja może jednak, w drodze odrębnej decyzji, zastosować przepisy art. 15 i ustalić termin wydania aktu prawnego regulującego czynności przetwarzania danych.

Po upływie dwóch lat od daty promulgacji niniejszej ustawy, wszelkie czynności przetwarzania danych podlegające art. 15 powinny odpowiadać przepisom tego artykułu.

Tłumaczenie z jęz. francuskiego: *Helena Klugiel-Królikowska (BSiE)*

Weryfikacja: *Miroslaw Granat (BSiE)*

Ustawa nr 78-753 z 17 lipca 1978 r.
o zastosowania różnorodnych środków w celu
poprawy stosunków między administracją
a obywatelami oraz zawierająca regulacje
o charakterze administracyjnym,
socjalnym i fiskalnym

(Journal Officiel z 18 lipca 1978 r.)

Rozdział I

Swobodny dostęp do dokumentów administracyjnych

Artykuł 1

*(Ustawa nr 79-587 z 11 lipca 1979 r. , art. 8 Journal Officiel
z 12 lipca 1979 r.)*

Niniejszy rozdział określa i gwarantuje prawo każdej osoby do informacji, w szczególności swobodny dostęp do dokumentów administracyjnych nie mających charakteru imiennego.

W rozumieniu niniejszego rozdziału, dokumentami administracyjnymi są wszelkie akta, raporty, analizy, sprawozdania, protokoły, statystyki, dyrektywy, instrukcje, okólniki, noty i odpowiedzi ministerialne stanowiące interpretację prawa pozytywnego lub opis procedur administracyjnych, opinie, z wyjątkiem opinii Rady Stanu i sądów administracyjnych, prognozy i decyzje w formie pisemnej, zapisu dźwiękowego lub obrazu, przetworzonych danych nie mających charakteru imiennego.

Artykuł 2

Z zastrzeżeniem przepisów art. 6, dokumenty administracyjne mogą być udostępniane osobom, które tego zażądata, bez względu na

to czy dokumenty te zostały wytworzone przez administrację państwową, samorządową, czy przez zakłady lub instytucje publiczne, również prawa prywatnego, mające za zadanie zarządzanie służbą publiczną.

Artykuł 3

Z zastrzeżeniem przepisów ustawy nr 78-17 z 6 stycznia 1978 r. dotyczącej systemów przetwarzania danych, systemów ewidencjonowania danych osobowych i swobód, odnoszących się do danych imiennych zawartych w systemach ewidencyjnych, każda osoba ma prawo zapoznać się z informacjami zawartymi w dokumencie administracyjnym, na podstawie którego zostały pod jej adresem sformułowane wnioski końcowe.

Na żądanie tej osoby, jej uwagi w sprawie postawionych wniosków są obowiązkowo załączone jako aneks do wskazanego dokumentu.

Zabrania się wykorzystywania dokumentu administracyjnego z pominięciem powyższych przepisów.

Artykuł 4

Dostęp do dokumentów administracyjnych zapewnia się:

a) poprzez darmowe jego udostępnianie na miejscu, chyba że charakter zabezpieczenie dokumentu na to nie zezwala lub nie zezwala na jego reprodukowanie;

b) poprzez sporządzenie kopii w jednym egzemplarzu, na koszt osoby, która ich zażąda z zastrzeżeniem, że reprodukowanie dokumentu nie odbywa się ze szkodą dla jego zabezpieczenia oraz, że koszt sporządzenia kopii nie przewyższa rzeczywistych kosztów funkcjonowania związanych ze stosowaniem niniejszego rozdziału.

Służby powinny wydać kopię dokumentu lub powiadomienie o odmowie udostępnienia dokumentu przewidziane w art. 7.

Artykuł 5

Komisja zwana „komisją ds. udostępniania dokumentów administracyjnych” jest powołana do zapewnienia swobodnego dostępu do dokumentów administracyjnych w warunkach przewidzianych w niniejszym rozdziale, w szczególności przez wydawanie opinii w sprawach jej przekazanych przez osoby napotykające na trudności związane z uzyskaniem dostępu do określonego dokumentu administracyjnego, służyć radą kompetentnym organom w sprawach związanych ze stosowaniem niniejszego rozdziału, proponowanie niezbędnych zmian w aktach prawnych dotyczących udostępniania dokumentów administracyjnych.

Komisja sporządza roczne sprawozdanie, które jest podawane do wiadomości publicznej.

Decret Rady Stanu określa skład i funkcjonowanie komisji przewidzianej w niniejszym artykule.

Artykuł 6

Organy administracji wskazane w art. 2 mogą odmówić udostępnienia dokumentu administracyjnego, jeżeli powodowałoby to naruszenie:

- tajemnicy obrad rządu i organów podlegających władzy wykonawczej;
- tajemnicy związanej z obroną narodową, polityką zagraniczną;
- waluty i kredytu publicznego, bezpieczeństwa państwa i bezpieczeństwa publicznego;
- przebiegu rozpoczętego postępowania przed sądem lub czynności wstępnych takiego postępowania chyba, że właściwy organ na to zezwoli;
- tajemnicy życia prywatnego, akt personalnych i medycznych;
- tajemnicy handlowej i przemysłowej;
- śledztw prowadzonych przez właściwe służby w sprawie przestępstw fiskalnych i celnych, lub
- ogólnie, tajemnicy chronionej prawem.

Dla stosowania wyżej wskazanych przepisów, listy dokumentów administracyjnych, których nie można udostępnić obywatelom w

związku z ich charakterem lub przedmiotem, są ustalane zarządzeniem ministra po uzyskaniu opinii komisji ds. udostępniania dokumentów administracyjnych.

Artykuł 6 bis

(wprowadzony ustawą nr 79-587 z 11 lipca 1979 r. art. 9 Journal Officiel z 12 lipca 1979 r.)

Osoby, które zażądają udostępnienia dokumentów od organów wskazanych w art. 2 udostępnienia dokumentów mają prawo do zapoznania się z dokumentami o charakterze imiennym ich dotyczącymi, przy czym nie można się temu sprzeciwić powołując się na ochronę tajemnicy życia prywatnego, tajemnicy lekarskiej lub tajemnicy handlowej i przemysłowej, dotyczącej wyłącznie faktów o charakterze osobistym.

Informacje o charakterze medycznym mogą być jednak udostępnione osobie zainteresowanej wyłącznie za pośrednictwem wskazanego przez nią lekarza.

Artykuł 7

(Ustawa nr 79-587 z 11 lipca 1979 r. art. 10 i, ii Journal Officiel z 12 lipca 1979 r.)

(Dekret nr 88-465 z 28 kwietnia 1988 r. art. 1 Journal Officiel z 30 kwietnia 1988 r.)

Wnioskodawca otrzymuje pisemne zawiadomienie o odmowie udostępnienia dokumentów, wraz z uzasadnieniem.

W sprawach odwołań od odmowy udostępnienia dokumentu administracyjnego, sędzia sądu administracyjnego orzeka w terminie 6 miesięcy od daty zarejestrowania skargi.

Artykuł 8

Każda indywidualna decyzja podjęta w imieniu władz państwowych, samorządu terytorialnego, zakładu publicznego lub instytucji, w tym podmiotów prawa prywatnego, mających za zadanie zarządzanie służbą publiczną, może być przedłożona osobie, której dotyczy, jedy-

nie jeśli osoba ta została uprzednio o niej powiadomiona, chyba że przepisy przewidują domniemaną decyzję o odmowie lub zgodę dorozumianą.

Artykuł 9

Systematycznie podaje się do wiadomości publicznej:

1. wytyczne, instrukcje, okólniki, informacje i odpowiedzi ministerialne stanowiące interpretację prawa pozytywnego lub opis procedur administracyjnych;
2. zapowiedzi dokumentów administracyjnych.

Dekret Rady Stanu wydany po uzyskaniu opinii komisji ds. udostępniania dokumentów administracyjnych określi warunki stosowania niniejszego artykułu.

Artykuł 10

Dokumenty administracyjne są udostępniane z zastrzeżeniem praw własności artystycznej i literackiej.

Wykonywanie prawa udostępniania dokumentów przewidzianego w niniejszym rozdziale wyklucza możliwość ich odtwarzania, rozpowszechniania lub używania do celów handlowych przez osoby korzystające z tego prawa oraz osoby trzecie.

Artykuł 12

Przepisy niniejszego rozdziału nie wyłączają stosowania art. L. 121-19 kodeksu gmin.

Artykuł 13

Składanie w archiwum publicznym udostępnianych dokumentów administracyjnych zgodnie z niniejszym rozdziałem nie stanowi przeszkody w wykonywaniu prawa ich udostępniania w każdym momencie.

Rozdział V
Przepisy o charakterze socjalnym

Artykuł 35

Artykuł 1546 kodeksu ubezpieczeń społecznych obowiązujący w departamentach Haut-Rhin, Bas-Rhin i Moselle uzupełnia się następującymi przepisami:

"Z wyjątkiem przypadków oszustwa i fałszywego oświadczenia, wytoczone przez płatnika powództwo o zwrot nienależnych świadczeń ulega przedawnieniu po upływie 2 lat od wypłaty beneficjentowi świadczeń."

Artykuł 36

Artykuł 29 kodeksu ubezpieczeń społecznych obowiązujący w departamentach Haut-Rhin, Bas-Rhin i Moselle zostaje uchylony.

Artykuł 44

Przepisy art. 38-43 mają zastosowanie jedynie do rent po zmarłym małżonku, które wprowadzono po dacie opublikowania niniejszej ustawy.

Artykuł 47

I.

II. Przepisy art. L. 320 - L. 324 bis kodeksu rent dla inwalidów wojskowych i ofiar wojny mają zastosowanie do Francuzów mieszkających za granicą.

Rozdział VII

Przepisy związane z kodeksem narodowości

Artykuł 53

*(Ustawa nr 83-1046 z 8 grudnia 1983 art. 7 Journal Officiel
z 9 grudnia 1983 r.)*

I.

II.

III. Uchyła się artykuł 82-2 kodeksu narodowości.

IV. Uchyła się wszelkie przepisy dotyczące czasowej niezdolności do pracy osoby, która uzyskała narodowość francuską.

Tytuł VIII

Przepisy o charakterze fiskalnym i finansowym

Artykuł 56

I. (paragraf wprowadzający zmiany).

II. Przepisy paragrafu I niniejszego artykułu (art. 55 starego kodeksu) karnego mają bezwzględne zastosowanie niezależnie od daty czynu przestępnego. Zakazy biegnące od daty wejścia w życie niniejszej ustawy przestają mieć zastosowanie po upływie 10 lat od daty wydania ostatecznego wyroku, na podstawie którego je orzeczono.

III. Dekret Rady Stanu określa, w razie potrzeby, warunki stosowania niniejszego artykułu.

Artykuł 57

Jeżeli termin wypowiedzenia jest dłuższy niż jeden rok kalendarzowy, odszkodowanie należne zgodnie z kodeksem pracy może być zadeklarowane przez podatnika, dla celów ustalenia podatku dochodowego, w kilku częściach odpowiadających części odszkodowania przypadającego na poszczególne lata.

Tłumaczenie z jęz. francuskiego: *Helena Klugiel-Królikowska (BSiE)*

Weryfikacja: *Beata Szepietowska (BSiE)*

Ustawa nr 79-18 z 3 stycznia 1979 r. o archiwach

(Journal Officiel z 5 stycznia 1979 r.)

Rozdział I

Przepisy ogólne

Artykuł 1

Archiwa stanowią zbiory dokumentów, bez względu na datę ich sporządzenia, na ich formę i nośnik, napływających lub wytworzonych przez każdą osobę fizyczną lub prawną i przez każdą służbę lub instytucję publiczną lub prawną, w wyniku jej działalności.

Przechowywanie dokumentów jest zorganizowane w interesie publicznym, zarówno dla potrzeb zarządzania i wykazania zasadności praw osób fizycznych lub prawnych prawa publicznego lub prywatnego, jak i dla potrzeb historycznej dokumentacji badań.

Artykuł 2

Każdy funkcjonariusz lub urzędnik, mający za zadanie gromadzenie i przechowywanie archiwów na podstawie przepisów niniejszej ustawy, jest obowiązany do zachowania w tajemnicy każdego dokumentu, który nie może być zgodnie z prawem udostępniony obywatelom.

Rozdział II

Archiwa publiczne

Artykuł 3

Archiwa publiczne tworzą:

1) dokumenty związane z działalnością władz państwowych, samorządów lokalnych, zakładów i przedsiębiorstw publicznych;

2) dokumenty związane z działalnością instytucji prawa prywatnego zarządzających służbami publicznymi lub realizujących zadania publiczne;

3) oryginały i rejestry związane z działalnością osób urzędowych.

Archiwa publiczne, niezależnie od posiadacza, nie ulegają przedawnieniu.

Warunki ich przechowywania są określone dekretem Rady Stanu przewidzianym w art. 32 niniejszej ustawy.

Dekret określa przypadki, w których administracja archiwów pozostawia pieczę nad dokumentami archiwalnymi wytworzonymi lub otrzymanymi przez niektóre organy administracji lub niektóre instytucje - kompetentnym służbom tych organów lub instytucji. Określa warunki współpracy między administracją archiwów a tymi organami administracji lub instytucjami.

Artykuł 4

Dokumenty wskazane w art. 3, po upływie okresu ich wykorzystania w ramach czynności bieżących przez służby, zakłady i instytucje, które je wytworzyły lub otrzymały, podlegają sortowaniu, w celu oddzielenia dokumentów, które należy zachować od dokumentów, które nie mają już znaczenia ani administracyjnego ani historycznego, tzn. przeznaczonych do zniszczenia.

Lista dokumentów przeznaczonych do zniszczenia jak również warunki ich zniszczenia są ustalane na podstawie porozumienia między organem, który je wytworzył lub otrzymał a administracją archiwów.

Artykuł 5

W przypadku, gdy ministerstwo ulega likwidacji, służba, zakład lub instytucja posiadająca archiwa publiczne, archiwa te, z wyjątkiem szczególnego ich przeznaczenia na podstawie aktu likwidacyjnego, powinny zostać przekazane do administracji archiwów.

Artykuł 6

Dokumenty, które mogły być swobodnie udostępniane przed ich złożeniem w archiwach publicznych, będą mogły nadal być udostępniane bez żadnych ograniczeń każdej osobie, która tego zażąda.

Dokumenty wskazane w art. 1 ustawy nr 78-753 z 17 lipca 1978 r. o zastosowaniu różnorodnych środków w celu poprawy stosunków między administracją a obywatelami oraz regulacjach o charakterze administracyjnym, socjalnym i fiskalnym, mogą być nadal udostępniane na warunkach wskazanych w ustawie.

Pozostałe dokumenty przechowywane w archiwach publicznych będą udostępniane po upływie 30 lat lub innych szczególnych terminów przewidzianych w art. 7 niniejszej ustawy.

Artykuł 7

Termin, po upływie którego mogą być udostępniane dokumenty wynosi:

1) 150 lat od daty urodzenia w przypadku dokumentów zawierających informacje osobiste o charakterze medycznym;

2) 120 lat od daty urodzenia, w przypadku akt personalnych;

3) 100 lat od daty sporządzenia aktu lub zamknięcia akt, w przypadku dokumentów dotyczących spraw sądowych, w tym ułaskawień, w przypadku oryginałów i rejestrów notariuszy jak również w przypadku rejestrów stanu cywilnego i rejestratury;

4) 100 lat od daty spisu lub badania opinii publicznej, w przypadku dokumentów zawierających informacje osobiste dotyczące życia prywatnego i rodzinnego i, ogólnie rzecz biorąc, faktów i zachowań o charakterze prywatnym, gromadzonych w ramach badań statystycznych wykonywanych przez służby publiczne;

5) 60 lat od daty sporządzenia aktu, w przypadku dokumentów zawierających informacje dotyczące życia prywatnego lub bezpieczeństwa państwa lub obronności i, których lista jest ustalana dekretem Rady Stanu.

Artykuł 8

W przypadku oryginałów aktów notarialnych, z zastrzeżeniem przepisów art. 23 ustawy z 25 ventôse'a roku XI, administracja archiwów może zezwolić na udostępnienie dokumentów z archiwów publicznych przed wygaśnięciem okresów przechowywania przewidzianych w art. 6 ustęp 3 i art. 7 niniejszej ustawy.

Udostępnienie to nie jest w żaden sposób ograniczone, chyba, że decyzja administracyjna w sprawie zezwolenie zawiera wyraźne postanowienia w tej sprawie.

Przepisów ustępu 1 niniejszego artykułu nie stosuje się do punktu 4 artykułu 7 niniejszej ustawy.

Rozdział III**Archiwa prywatne***Artykuł 9*

Archiwa prywatne stanowią zbiór dokumentów określonych w art. 1, które nie są objęte zakresem stosowania art. 3 niniejszej ustawy.

Artykuł 10

Jeżeli władze państwowe i samorządy lokalne otrzymają archiwa prywatne tytułem darowizny, zapisu, cesji, depozytu odwołanego lub ustanowienia w rozumieniu ustawy nr 68-1251 z 31 grudnia 1968 r. o popieraniu konserwacji artystycznego dziedzictwa narodowego, organy administracji, w których archiwa zostaną zdeponowane są obowiązane do przestrzegania warunków przechowywania i udostępniania, które mogą być ustalone przez właścicieli.

Artykuł 11

Archiwa prywatne mające wartość historyczną mogą być sklasyfikowane jako archiwa historyczne, na wniosek administracji archiwów, w drodze zarządzenia ministra kultury.

W braku zgody właściciela, zaklasyfikowanie zarządza się z urzędu, na mocy dekretu przyjętego na podstawie odpowiedniej opinii Rady Stanu.

Zmiana zaklasyfikowania może nastąpić bądź na wniosek właściciela, bądź na wniosek dyrekcji archiwów Francji; decyzja o zmianie zaklasyfikowania jest podejmowana w tej samej formie, w jakiej podejmowana jest decyzja o zaklasyfikowaniu jako archiwa historyczne, z zastrzeżeniem przepisów art. 21 ustęp 2 niniejszej ustawy.

Artykuł 12

Zaklasyfikowanie dokumentów jako archiwa historyczne nie oznacza przekazania państwu własności sklasyfikowanych dokumentów.

Artykuł 13

Administracja archiwów powiadamia niezwłocznie właściciela o wszczęciu procedury klasyfikowania.

Od dnia powiadomienia skutki zaklasyfikowania obowiązują z mocy prawa.

Skutki zaklasyfikowania przestają obowiązywać jeżeli decyzji o zaklasyfikowaniu nie wydano w ciągu 6 miesięcy od daty potwierdzenia otrzymania zawiadomienia.

Artykuł 14

Archiwa sklasyfikowane jako archiwa historyczne nie podlegają przedawnieniu.

Skutki zaklasyfikowania podążają za archiwami, bez względu na to w czym posiadaniu są archiwa.

Każdy właściciel archiwów sklasyfikowanych jako archiwa historyczne, który je zbywa ma obowiązek poinformowania nabywcy o zaklasyfikowaniu.

Artykuł 15

Zabrania się niszczenia archiwów sklasyfikowanych jako archiwa historyczne.

W odstępstwie od poprzedniego ustępu, jeżeli okaże się podczas wstępnej inwentaryzacji, że niektóre dokumenty nie mają wartości historycznej, można przystąpić do ich likwidacji w warunkach przewidzianych w art. 4, ust. 2 niniejszej ustawy, na podstawie porozumienia między właścicielem zbioru i administracją archiwów.

Artykuł 16

Archiwa sklasyfikowane jako archiwa historyczne nie mogą podlegać żadnym działaniom, które mogłyby je zmodyfikować lub zniszczyć, chyba że zezwala na to administracja archiwów.

Właściciele lub posiadacze archiwów sklasyfikowanych jako archiwa historyczne są obowiązani, jeżeli będzie taki wymóg, przedstawiać je agentom w tym celu upoważnionym, na warunkach ustalonych dekretem Rady Stanu przewidzianym w art. 32 niniejszej ustawy.

Artykuł 17

Właściciel archiwów sklasyfikowanych jako archiwa historyczne, który zamierza je zbyć jest obowiązany zawiadomić o swoim zamiarze administrację archiwów.

Artykuł 18

Zaklasyfikowanie może wiązać się z wypłaceniem właścicielowi odszkodowania za szkodę wynikającą ze służebności urzędowego zaklasyfikowania. Wniosek o odszkodowanie należy złożyć w ciągu 6 miesięcy od daty powiadomienia o postanowieniu w sprawie zaklasyfikowania. W braku polubownej zgody, odszkodowanie zostaje ustalone na drodze sądowej.

Artykuł 19

Każda osoba urzędowa mająca za zadanie zorganizowanie przetargu publicznego archiwów prywatnych, które stanowiły przedmiot decyzji w sprawie zaklasyfikowania jako archiwu historyczne bądź nie, powinna zawiadomić o tym administrację archiwów z piętnastodniowym wyprzedzeniem, dołączając do zawiadomienia wszelkie ważne informacje dotyczące zarchiwizowanych dokumentów. Zawiadomienie powinno zawierać godzinę i miejsce przetargu. Wysyłka katalogu z zaznaczeniem celu wysyłki może zastąpić zawiadomienie.

W wypadku sprzedaży z nakazu sądowego, jeżeli termin określony w poprzednim ustępie nie może być dotrzymany, osoba urzędowa, z chwilą jej wyznaczenia do zorganizowania sprzedaży, przekazuje wyżej wskazane informacje administracji archiwów.

Artykuł 20

Za pośrednictwem administracji archiwów, państwo powinno korzystać z prawa pierwokupu każdego dokumentu z archiwów prywatnych, jeżeli uzna, że jest to konieczne dla zapewnienia ochrony materiałów archiwalnych, skutkiem czego wstępuje w prawa nabywcy z przetargu.

Państwo korzysta również z tego prawa na wniosek i na rzecz departamentów, regionalnych zakładów publicznych i samorządu terytorialnego Majotty. Może korzystać z tego prawa na rzecz gmin i fundacji. Biblioteka Narodowa powinna korzystać z prawa pierwokupu na własny rachunek.

W razie zbiegu wniosków równorzędnych, zarządzenie ministra kultury określa uprawniony podmiot.

Artykuł 21

*(Ustawa nr 92-1477 z 31 grudnia 1992 art. 11 Journal Officiel
z 5 stycznia 1993 r.)*

Zabrania się wywozu za granicę materiałów archiwalnych sklasyfikowanych jako archiwu historyczne.

Artykuł 24

*(Ustawa nr 92-1477 z 31 grudnia 1992 art. 11 Journal Officiel
z 5 stycznia 1993 r.)*

Rząd może uzależnić wydanie zaświadczenia przewidzianego w art. 5 ustawy nr 92-1477 z 31 grudnia 1992 o produktach podlegających ograniczeniom obrotu i o komplementarności służb policji, żandarmerii i służb celnych, od pełnego lub częściowego odtworzenia, na jego koszt, archiwów prywatnych niesklasyfikowanych, które stanowią - w zastosowaniu tego samego artykułu - przedmiot wniosku o wydanie zaświadczenia.

Działania mające na celu odtworzenie dokumentów nie mogą być podjęte po upływie 6 miesięcy od daty złożenia wniosku.

Rozdział IV

Przepisy wspólne dla archiwów publicznych i prywatnych*Artykuł 25*

Dekret Rady Stanu przewidziany w art. 32 niniejszej ustawy określa warunki, w jakich są wydawane odpisy urzędowe i wyciągi z dokumentów archiwalnych.

Dekret wydany na podstawie sprawozdania właściwego ministra i ministra ds. budżetu, określa stawki:

- opłat za odpisy urzędowe lub wyciągi z dokumentów przechowywanych w archiwach władz państwowych, departamentów i gmin;
- opłat za pieczęć poświadczającą autentyczność kopii planów zachowanych w zbiorach, wykonanych, w tej samej skali co oryginały, na wniosek osób zainteresowanych;
- opłat za potwierdzenie autentyczności fotokopii i wszelkiego rodzaju reprodukcji fotograficznych dokumentów przechowywanych w zbiorach.

Artykuł 26

Każdy organ administracji posiadający archiwa publiczne lub prywatne jest obowiązany uzasadnić każdą odmowę udostępnienia dokumentów archiwalnych.

Artykuł 27

Przepisy art. 6 - 8, 10 i 25 niniejszej ustawy zostaną wywieszane w widocznym miejscu w lokalach administracji archiwów dostępnych dla obywateli oraz w lokalach służb posiadających archiwa publiczne w zastosowaniu ostatniego ustępu art. 3 niniejszej ustawy.

Rozdział V

Przepisy karne

Artykuł 28

(Ustawa nr 85-835 z 7 sierpnia 1985 r. art. 8, 10 Journal Officiel z 8 sierpnia 1985 r. obowiązująca w dn. 1 października 1985 r.)

(Ustawa nr 92-1336 z 16 grudnia 1992 r. art. 279, 322 i 329 Journal Officiel z 23 grudnia 1992 r. obowiązująca w dn. 1 marca 1994 r.)

Nie wyłączając stosowania art. 322-2 i 432-15 kodeksu karnego, każda osoba, która z chwilą odejścia ze stanowiska, przywłaszczy sobie, również bez zamiaru oszukańczego, dokumenty z archiwów publicznych, które posiadała w związku z pełnioną funkcją, podlega karze jednego roku więzienia i karze grzywny w wysokości 25000 fr. lub tylko jednej z tych kar.

Artykuł 29

(Ustawa nr 92-1336 z 16 grudnia 1992 r. art. 333 Journal Officiel z 23 grudnia 1992 r. obowiązująca w dn. 1 marca 1994 r.)

Naruszenie przepisów art. 2 i 10 niniejszej ustawy podlega karom przewidzianym w art. 226-13 i 226-14 kodeksu karnego.

Artykuł 30

(Ustawa nr 92-1477 z 31 grudnia 1992 art. 12 Journal Officiel z 5 stycznia 1993 r.)

(Ustawa nr 92-1336 z 16 grudnia 1992 r. art. 322 Journal Officiel z 23 grudnia 1992 r. obowiązująca w dn. 1 marca 1994 r.)

Naruszenie przepisów art. 15, 17 i 19 niniejszej ustawy podlega karze grzywny w wysokości 30 000 fr. Kara ta może być równa podwójonej wartości zniszczonych lub sprzedanych dokumentów archiwalnych, jeżeli wartość ta przewyższa 15 000 fr.

Artykuł 31

(Ustawa nr 85-835 z 7 sierpnia 1985 r. art. 8, 10 Journal Officiel z 8 sierpnia 1985 r. obowiązująca w dn. 1 października 1985 r.)

(Ustawa nr 92-1336 z 16 grudnia 1992 r. art. 322 i 329 Journal Officiel z 23 grudnia 1992 r. obowiązująca w dn. 1 marca 1994 r.)

Naruszenie przepisów art. 14 (ustęp trzeci) i 16 niniejszej ustawy podlega karze grzywny w wysokości 25 000 fr.

Rozdział VI**Przepisy różne***Artykuł 32*

Warunki stosowania rozdziałów I, II, III i IV niniejszej ustawy są określone w dekreście Rady Stanu.

Artykuł 33

Uchyla się:

- 1) dekret z 7 września 1780 r. dotyczący organizacji i systemu archiwów państwowych;
- 2) ustawę z 7 messidora roku II o organizacji archiwów utworzonych przy przedstawicielstwie narodu;
- 3) ustawę z 5 brumaire'a roku V nakazującą gromadzenie w miastach departamentalnych wszelkich dokumentów nabytych Republiki;

- 4) artykuł 2 ustawy budżetowej z 29 grudnia 1888, zmieniony:
- na podstawie art. 14 ustawy budżetowej z 30 kwietnia 1921 r.;
  - na podstawie art. 1 dekretu z 17 czerwca 1938 r. dotyczącego podniesienia stawek odpisów uwierzytelnionych i odlewania pieczęci archiwów;
  - na podstawie art. 125 ustawy budżetowej nr 45-195 z 31 grudnia 1945 r.;
  - na podstawie art. 29 ustawy budżetowej nr 48-1516 z 26 września 1948 r.;
  - na podstawie art. 7 ustawy nr 51-630 z 24 maja 1951 dotyczącej wzrostu kredytów przyznanych na wydatki związane z funkcjonowaniem służb cywilnych na rok 1951 (edukacja narodowa);
- 5) artykuł 45 ustawy budżetowej z 31 lipca 1920 r., zmieniony:
- na podstawie art. 40 ustawy budżetowej z 30 grudnia 1928 r.;
  - na podstawie art. 2 wyżej wymienionego dekretu z 17 czerwca 1938 r.;
  - na podstawie art. 126 ustawy budżetowej nr 45-195 z 31 grudnia 1945 r.;
  - na podstawie art. 30 ustawy budżetowej nr 48-1516 z 26 września 1948 r.;
  - na podstawie art. 8 wyżej wymienionej ustawy nr 51-630 z 24 maja 1951.
- 6) ustawa z 14 marca 1928 r. o fakultatywnym deponowaniu w archiwach narodowych i departamentalnych dokumentów z datą sprzed 125 lat, przechowywanych w kancelariach notarialnych;
- 7) dekret z 17 czerwca 1938 r. o klasyfikacji dokumentów z archiwów prywatnych, wydany w zastosowaniu ustawy z 13 kwietnia 1938 r. o uzdrowieniu finansów;
- 8) artykuł 9 ustawy nr 51-630 z 24 maja 1951 r. dotyczącej wzrostu kredytów przyznanych na wydatki związane z funkcjonowaniem służb cywilnych na rok 1951 (edukacja narodowa); i, ogólnie rzecz biorąc, każdy przepis sprzeczny z przepisami niniejszej ustawy.

Artykuł 34

Przestają obowiązywać w stosunku do archiwów:

zmieniona ustawa z 31 grudnia 1913 r. o zabytkach historycznych;
art. 33-39 ustawy z 31 grudnia 1921 r. ustalającej budżet ogólny na rok 1922, z wyjątkiem przepisów art. 36 ustawiającego specjalną jednoprocentową opłatę pobieraną od dochodu z przetargów publicznych na rzecz kasy narodowej zabytków i miejsc historycznych;
ustawa z 23 czerwca 1941 r. dotycząca eksportu dzieł sztuki.

Artykuł 37

(wprowadzony ustawą nr 96-609 z 5 lipca 1996 r. art. 13 Journal Officiel z 9 lipca 1996 r.)

Niniejsza ustawa, z wyjątkiem art. 24, 35 oraz punktu I art. 36, obowiązuje w jednostce terytorialnej Majotty i na terytorium francuskich Ziem południowych i antarktycznych.

Dla stosowania niniejszej ustawy w jednostce terytorialnej Majotty i na terytorium francuskich Ziem południowych i antarktycznych, należy usunąć z art. 10 słowa: "lub ustanowienie z urzędu w rozumieniu ustawy nr 68-1251 z 31 grudnia 1968 r. mającej na celu zabezpieczenie narodowego dziedzictwa artystycznego".

Dla stosowania niniejszej ustawy w jednostce terytorialnej Majotty, należy dodać w punkcie 3 art. 3 niniejszej ustawy, po słowach "osoby urzędowe", oraz w punkcie 3 art. 7 i w art. 8, po słowie "notariusze", słowa "oraz kadiowie".

Punkty II i IV art. 36 nie mają zastosowania do terytoriów francuskich Ziem południowych i antarktycznych.

Tłumaczenie z jęz. francuskiego: *Helena Klugiel-Królikowska (BSiE)*

Weryfikacja: *Beata Szepietowska (BSiE)*

Ustawa nr 93-122 z 29 stycznia 1993 r.
o przeciwdziałaniu korupcji,
o przejrzystości życia gospodarczego
i zamówień publicznych

(Journal Officiel z 30 stycznia 1993 r.)

Artykuł 1

Centralny Urząd ds. przeciwdziałania korupcji, działający przy ministrze sprawiedliwości ma za zadanie centralizację informacji niezbędnych dla wykrywania i zapobiegania łapownictwu czynnemu lub biernemu, płatnej protekcji, których dopuściły się osoby pełniące funkcje publiczne lub osoby prywatne, wymuszaniu łapówek, uzyskiwaniu nielegalnych korzyści lub ograniczaniu wolności i równości kandydatów biorących udział w przetargach na zamówienia publiczne.

Udziela pomocy instytucjom sądowym rozpatrującym tego rodzaju sprawy, na ich wniossek.

Wydaje organom administracji, na ich wniossek, opinie na temat środków, które mogą być zastosowane w celu zapobieżenia tego rodzaju czynom. Opinie te są przekazywane jedynie organom, które ich zażądają. Organy te nie mogą rozpowszechniać uzyskanych opinii.

Na czele urzędu stoi sędzia. Urząd składa się z sędziów i urzędników państwowych.

[Przepisy uznane za niezgodne z Konstytucją, na mocy orzeczenia Rady Konstytucyjnej nr 92-316 DC z 20 stycznia 1993 r.]

Pracownicy urzędu i osoby, z pomocy których urząd korzysta są zobowiązane do zachowania tajemnicy służbowej.

Artykuł 2

Z chwilą uzyskania informacji, które ujawniają czyny mogące stanowić naruszenie przepisów, urząd przekazuje sprawę prokuratorowi Republiki.

Artykuł 3

Z chwilą wszczęcia postępowania sądowego śledczego lub informacyjnego, dotyczącego czynów wymienionych w art. 1, urząd zaprzestaje rozpatrywania danej sprawy.

Artykuł 4

Urząd przekazuje niezbędne dane prokuraturom i sądom śledczym, którym przekazane zostały sprawy wskazane w art. 1, na ich wnioski. Dane te podlegają ocenie stron i mają jedynie wartość jako zwykłe informacje.

Artykuł 5

[Przepisy uznane za niezgodne z Konstytucją, na mocy postanowienia Rady Konstytucyjnej nr 92-316 DC z 20 stycznia 1993 r.]

Artykuł 6

Warunki stosowania art. 1-5 są określone w dekreście Rady Stanu.

Tytuł I

Finansowanie kampanii wyborczych i partii politycznych

Artykuł 16

*(Ustawa nr 96-609 z 5 lipca 1996 r. art. 19 Journal Officiel z 9 lipca 1996 r.)
(Zarządzenie nr 98-730 z 20 sierpnia 1998 r. art. 7 Journal Officiel z 22 sierpnia 1998 r., weszło w życie 1 października 1998 r.)*

Niniejszy tytuł ma zastosowanie do terytoriów zamorskich i samorządu terytorialnego Majotty.

Artykuł 17

Art. 10 i 12 niniejszej ustawy nie mają zastosowania do kampanii wyborczej poprzedzającej najbliższe wybory do Zgromadzenia Narodowego.

Tytuł II

Przepisy dotyczące przejrzystości działalności gospodarczej

Rozdział II

Świadczenie usług reklamowych

Artykuł 20

Zakup powierzchni reklamowej lub usługi mającej na celu wydanie lub rozpowszechnianie ulotek reklamowych może być zrealizowane przez pośrednika jedynie na rzecz ogłoszeniodawcy i w ramach pisemnej umowy zlecenia.

Umowa ta określa warunki wynagrodzenia zleceniobiorcy oraz, w miarę potrzeby, różne usługi, które zostaną wykonane w ramach tej umowy, a także wysokość należności. Określa również pozostałe usługi zrealizowane przez pośrednika poza umową zlecenia oraz całkowitą wysokość należności. Jakakolwiek obniżka lub ulga taryfowa przyznana przez sprzedawcę powinna figurować na fakturze wydanej ogłoszeniodawcy i może być zachowana w całości lub części przez pośrednika jedynie w razie wyraźnego zapisu w umowie zlecenia.

Sprzedawca przekazuje fakturę bezpośrednio ogłoszeniodawcy, nawet wówczas, gdy ogłoszeniodawca nie płacił bezpośrednio sprzedawcy za zakup wskazany w ustępie pierwszym,.

Artykuł 21

Zleceniobiorca wskazany w art. 20 ust. 1 nie może otrzymać innej zapłaty niż ta, którą otrzymał od zleceniodawcy za wykonanie zlecenia, ani żadnego wynagrodzenia lub jakiegokolwiek korzyści od sprzedawcy.

Artykuł 22

Osoba świadcząca usługi w dziedzinie doradztwa z zakresu mediów lub nośników powierzchni reklamowych, nie może otrzymywać żadnego wynagrodzenia ani jakichkolwiek korzyści od sprzedawcy powierzchni reklamowej.

Artykuł 23

Sprzedawca powierzchni reklamowych zdaje bezpośrednio sprawę ogłoszeniodawcy w ciągu miesiąca od daty rozpowszechnienia reklamy o warunkach, na jakich usługi zostały wykonane.

W razie zmian, które mają nastąpić w warunkach rozpowszechniania reklamy, sprzedawca powierzchni reklamowej powiadamia o nich ogłoszeniodawcę i uzyskuje jego zgodę na przewidywane zmiany. Zdaje mu sprawę ze zmian, jakie nastąpiły.

W przypadku, gdy zakup powierzchni reklamowej następuje za pośrednictwem zleceniobiorcy, zobowiązania przewidziane w poprzednim ustępie przypadają zarówno sprzedawcy wobec zleceniobiorcy, jak i zleceniobiorcy wobec ogłoszeniodawcy.

Artykuł 24

Każda osoba, która świadczy usługi w dziedzinie doradztwa z zakresu mediów lub nośników powierzchni reklamowych, powinna informować, w ramach ogólnych warunków sprzedaży, o swoich powiązaniach finansowych lub o powiązaniach finansowych jej grupy ze sprzedawcami wskazanymi w art. 20, określając wysokość swoich udziałów.

Artykuł 25

1. Podlega karze grzywny w wysokości 200.000 fr. fakt:

- a) niesporządzenia pisemnej umowy przez ogłoszeniodawcę lub pośrednika, zgodnie z przepisami zawartymi w dwóch pierwszych ustępach art. 20;
- b) niewykazania, przez osobę świadcząca usługi w dziedzinie doradztwa z zakresu mediów lub nośników powierzchni reklamowych,

w ogólnych warunkach sprzedaży, informacji przewidzianych w art. 24.

2. Podlega karom przewidzianym w art. 31 ordonansu nr 86-1243 z 1 grudnia 1986 r. o wolnych cenach i wolnej konkurencji, fakt nieprzekazania, przez sprzedawcę, bezpośrednio faktury ogłoszeniodawcy zgodnie z przepisami art. 20 ust. 3.

3. Podlega karze grzywny w wysokości 2.000.000 fr. fakt:

a) zalecenia lub zrealizowania zakupu powierzchni reklamowej przez osobę świadczącą usługi w dziedzinie doradztwa z zakresu mediów lub nośników powierzchni reklamowych, na rzecz ogłoszeniodawcy u sprzedawcy powierzchni reklamowych, z którym osoba ta lub grupa do której należy, ma powiązania finansowe, przez świadome podanie ogłoszeniodawcy fałszywych lub błędnych informacji co do charakterystyki lub cen sprzedaży powierzchni reklamowej na zalecanym nośniku lub na nośnikach porównywalnych;

b) otrzymania, przez zleceniobiorcę wskazanego w art. 20, wynagrodzenia lub korzyści od innych osób niż zleceniodawca;

c) przyznania, przez sprzedawcę wymienionego w art. 20, wynagrodzenia lub korzyści zleceniodawcy lub osobie świadczącej usługi ogłoszeniodawcy;

d) otrzymania, przez osobę świadczącą usługi w dziedzinie doradztwa z zakresu mediów lub nośników powierzchni reklamowych, wynagrodzenia lub jakiegokolwiek korzyści od sprzedawcy powierzchni reklamowych.

W przypadku naruszenia przepisów przewidzianych w punktach 1, 2 i 3 powyżej, osoby prawne mogą ponosić odpowiedzialność karną, zgodnie z art. 121-2 kodeksu karnego. Osoby te podlegają karze wykluczenia z udziału w zamówieniach publicznych, na okres pięciu lat lub więcej, w zastosowaniu art. 131-39 pkt 5 kodeksu karnego.

Funkcjonariusze wskazani w pierwszym ustępie art. 45 wyżej wymienionego ordonansu nr 86-1243 z 1 grudnia 1986 r. mogą przystąpić do kontroli niezbędnych dla wykonania przepisów niniejszego rozdziału, zgodnie z warunkami przewidzianymi w art. 46-48, 51 i 52 tego samego ordonansu.

Artykuł 26

Dla potrzeb stosowania art. 20-25 niniejszej ustawy, za sprzedawcę powierzchni reklamowych uznawany jest zarząd ds. reklamy.

Zleceniobiorca wymieniony w art. 20 nie jest uznawany za przedstawiciela handlowego w rozumieniu art. 1 ustawy nr 91-593 z 25 czerwca 1991 r. o relacjach między przedstawicielami handlowymi i ich zleceniodawcami.

Wyrażenie "zakup powierzchni reklamowej" nie powoduje ograniczenia odpowiedzialności dyrektora publikacji ustanowionej ustawą z 29 lipca 1881 r. o wolności prasy.

Artykuł 27

Przepisy niniejszego rozdziału mają zastosowanie niezależnie od miejsca osiedlenia pośrednika, o ile zlecenie reklamowe jest realizowane na rzecz firmy francuskiej i jego główny odbiorca znajduje się na terytorium francuskim.

Artykuł 28

Przepisy dwóch pierwszych rozdziałów niniejszego tytułu wejdą w życie 31 marca 1993 r., z wyjątkiem przepisów art. 18 pkt III, trzech ostatnich ustępów art. 19 i art. 25 pkt 3d) drugi akapit, które wejdą w życie 1 września 1993 r.

Artykuł 29

Po upływie trzech lat od daty wejścia w życie przepisów niniejszego rozdziału, rząd przedłoży parlamentowi sprawozdanie w sprawie warunków jego stosowania.

Rozdział III

Urbanistyka handlowa

Artykuł 36

Nazwy: "departamentalna komisja ds. urbanistyki handlowej" i "komisja krajowa ds. urbanistyki handlowej", we wszystkich aktach ustawodawczych, w których są stosowane, zostają odpowiednio zastąpione nazwami: "departamentalna komisja ds. infrastruktury handlowej" i "komisja krajowa ds. infrastruktury handlowej".

Artykuł 37

Wnioski o zezwolenie zarejestrowane przed datą opublikowania niniejszej ustawy, w sprawie których departamentalna komisja ds. urbanistyki handlowej nie podjęła decyzji, podlegają ponownemu zarejestrowaniu. Termin trzech miesięcy przewidziany w pierwszym ustępie art. 32 wymienionej ustawy nr 73-1193 z 27 grudnia 1973 r. biegnie od daty opublikowania rozporządzenia prefekta o utworzeniu departamentalnej komisji ds. infrastruktury handlowej, w przypadku wniosków zarejestrowanych przed opublikowaniem wymienionego rozporządzenia.

W przypadku decyzji podjętych przez departamentalną komisję ds. urbanistyki handlowej przed wejściem w życie niniejszej ustawy, prefekt, wnioskodawca i jedna trzecia członków komisji mogą złożyć odwołanie, w warunkach przewidzianych w ustawach i rozporządzeniach obowiązujących w dniu, w którym komisja departamentalna podjęła decyzję, do komisji krajowej ds. infrastruktury handlowej w ciągu dwóch miesięcy od daty zawiadomienia o decyzji, w przypadku wnioskodawcy, i od daty zwołania komisji, w przypadku członków i prefekta lub od domniemanej daty podjęcia decyzji.

Komisja krajowa ds. infrastruktury handlowej rozstrzyga w sprawie odwołań złożonych przed datą wejścia w życie niniejszej ustawy i, w sprawie których komisja krajowa ds. urbanistyki handlowej nie wydała, przed tą datą, opinii. Minister ds. handlu rozstrzyga w sprawie odwołań rozpatrywanych przez komisję przed wejściem w życie niniejszej ustawy.

Termin czterech miesięcy przewidziany w art. 32 ust. 2 wymienionej ustawy nr 73-1193 z 27 grudnia 1973 r. biegnie od daty opublikowania dekretu o mianowaniu członków komisji.

Komisja krajowa ds. infrastruktury handlowej rozstrzyga w sprawie odwołania od decyzji podjętej przez departamentalną komisję ds. urbanistyki handlowej, stosując przepisy dotyczące dopuszczalności wniosków oraz dotyczące kryteriów wydawania zezwoleń przewidziane w ustawach i rozporządzeniach obowiązujących w dniu, w którym departamentalna komisja ds. urbanistyki handlowej podjęła decyzję.

Rozdział IV

Zlecenie usług publicznych

Sekcja 1

Przepisy ogólne

Artykuł 38

*(Ustawa nr 96-142 z 21 lutego 1996 r. art. 12 Journal Officiel
z 24 lutego 1996 r.)*

Zlecenie usług publicznych przez osoby prawne prawa publicznego podlega procedurze jawności, zainicjowanej przez organ zlecający, umożliwiającej przedstawienie kilku konkurencyjnych ofert, w warunkach przewidzianych dekretem Rady Stanu.

Korporacja publiczna sporządza listę kandydatów dopuszczonych do złożenia oferty po przeanalizowaniu ich gwarancji zawodowych i finansowych oraz ich zdolności do zapewnienia ciągłości usług publicznych i równości użytkowników wobec tych usług.

Korporacja kieruje do każdego z kandydatów dokument określający charakterystykę ilościową i jakościową świadczeń jak również, w razie potrzeby, stawki za usługi świadczone użytkownikowi.

Tak przedstawione oferty są dowolnie negocjowane przez zwierzchni organ instytucji publicznej zlecającej usługi, który w wyniku negocjacji dokonuje wyboru zleceniobiorcy.

Artykuł 39

Uchyła się artykuł 52 ustawy nr 92-125 z 6 lutego 1992 r. o kierunkach rozwoju administracji terytorialnej Republiki.

Artykuł 40

(Ustawa nr 94-679 z 8 sierpnia 1994 r. art. 70 Journal Officiel z 10 sierpnia 1994 r.)

(Ustawa nr 95-101 z 2 lutego 1995 r. art. 75 Journal Officiel z 3 lutego 1995 r.)

(Ustawa nr 95-127 z 8 lutego 1995 r. art. 1, 4 Journal Officiel z 9 lutego 1995 r.)

(Ustawa nr 96-142 z 21 lutego 1996 r. art. 12 Journal Officiel z 24 lutego 1996 r.)

Umowy zlecenia usług publicznych powinny być zawierane na czas określony. Czas ten określa korporacja publiczna w zależności od wymaganych od zleceniobiorcy usług. Jeżeli urządzenie utrzymuje zleceniobiorca, umowa o zlecenie uwzględnia, jeśli chodzi o określenie czasu jej trwania, charakter i wartość inwestycji, którą należy zrealizować, i nie może w tym przypadku wykroczać poza czas amortyzacji zainstalowanych urządzeń. W dziedzinie dostawy wody pitnej, oczyszczania, wywozu śmieci i innych odpadów, czas obowiązywania umowy zlecenia usług publicznych nie może przekraczać dwudziestu lat, chyba że główny skarbnik rozpatrzy, na wniosek organu zlecającego, uzasadnienie przekroczenia tego limitu. Wnioski stąd wynikające zostaną przekazane członkom właściwego zgromadzenia stanowiącego, poprzedzając wszelkie postanowienia w sprawie zlecenia.

Zlecenie usług może być przedłużone jedynie:

a) w interesie ogółu. Umowa nie może być przedłużona na okres dłuższy niż jeden rok;

b) wówczas gdy, w celu właściwego wykonania usługi publicznej lub w związku z rozszerzeniem jej zasięgu geograficznego i na wniosek zleceniodawcy, zleceniobiorca jest zmuszony realizować inwestycje materiałowe nie przewidziane początkowo w umowie, które zmieniają ogólną strukturę zlecenia i mogłyby się zwrócić w przewidzianym czasie obowiązywania umowy jedynie przez ewidentnie nad-

mierne podniesienie ceny. [Przepis uznany za niezgodny z Konstytucją na mocy decyzji Rady Konstytucyjnej nr 92-316 DC z 20 stycznia 1993 r.]

Jeżeli zlecenie zostało przyznane przez osobę prawną prawa publicznego inna niż państwo, przedłużenie przewidziane w punktach a) lub b) może nastąpić jedynie po przegłosowaniu przez zgromadzenie stanowiące.

Umowy zlecenia usług publicznych nie mogą zawierać klauzul zobowiązujących zleceniodawcę do wykonania usług lub płatności nie będących przedmiotem zlecenia.

Wysokość i sposób obliczania opłat wpisowych i należności wypłacanych przez zleceniobiorcę korporacji zlecającej powinny być uzasadnione w umowach.

Umowa zawiera stawki obowiązujące użytkowników i określa wpływ parametrów i wskaźników na zmianę stawek.

Warunki stosowania niniejszego artykułu są przewidziane w dekreście Rady Stanu.

Artykuł 40-1

*(Ustawa nr 95-127 z 8 lutego 1995 r. art. 2 Journal Officiel
z 9 lutego 1995 r.)*

*(Ustawa nr 96-142 z 21 lutego 1996 r. art. 12 Journal Officiel
z 24 lutego 1996 r.)*

Zleceniobiorca przedstawia zleceniodawcy, do dnia 1 czerwca, coroczne sprawozdanie zawierające rozliczenie ze wszystkich operacji związanych z wykonywaniem zlecenia usług publicznych oraz analizę jakości usług. Do sprawozdania dołączony jest aneks pozwalający zleceniodawcy ocenić warunki realizacji usług publicznych.

Artykuł 41

*(Ustawa nr 94-679 z 8 sierpnia 1994 r. art. 70 Journal Officiel
z 10 sierpnia 1994 r.)*

*(Ustawa nr 95-127 z 8 lutego 1995 r. art. 1, 5 Journal Officiel
z 9 lutego 1995 r.)*

*(Ustawa nr 96-142 z 21 lutego 1996 r. art. 12 Journal Officiel
z 24 lutego 1996 r.)*

Przepisy niniejszego rozdziału nie mają zastosowania do zleceń usług publicznych:

a) gdy ustawa ustanawia monopol na rzecz określonego przedsiębiorstwa;

b) gdy usługi zostają powierzone zakładowi publicznemu [Przepisy uznane za niezgodne z Konstytucją na mocy decyzji Rady Konstytucyjnej nr 92-316 DC z 20 Stycznia 1993 r.] i pod warunkiem, że zlecona działalność wyraźnie figuruje w statucie zakładu [Przepisy uznane za niezgodne z Konstytucją na mocy decyzji Rady Konstytucyjnej nr 92-316 DC z 20 stycznia 1993 r.].

c) gdy wysokość należnych zleceniobiorcy kwot za czas obowiązywania umowy nie przekracza 700.000 fr. lub gdy umowa obejmuje okres do trzech lat i dotyczy kwoty nie przekraczającej 450.000 fr. w skali roku. W tym przypadku, projekt zlecenia podlega uprzedniemu ogłoszeniu oraz przepisom art. 40. Warunki ogłoszenia są określone dekretem Rady Stanu.

Sekcja 2

**Przepisy mające zastosowanie do samorządów terytorialnych,
związków samorządów i do ich zakładów publicznych**

Artykuł 42

*(Ustawa nr 96-142 z 21 lutego 1996 r. art. 12 Journal Officiel
z 24 lutego 1996 r.)*

Zgromadzenia stanowiące samorządów terytorialnych, ich związków i ich zakładów publicznych wypowiadają się w sprawie zasad wszelkiego zlecenia usług publicznych na szczeblu lokalnym. Roz-

strzygają po zapoznaniu się ze sprawozdaniem dotyczącym dokumentu zawierającego charakterystykę usług, które winien świadczyć zleceniobiorca.

Artykuł 43

*(Ustawa nr 96-142 z 21 lutego 1996 r. art. 12 Journal Officiel
z 24 lutego 1996 r.)*

Po podjęciu decyzji w sprawie zasad zlecenia, następuje ogłoszenie o zleceniu i zbieranie ofert na warunkach przewidzianych w ustępie drugim i trzecim art. 38.

Koperty zawierające oferty otwiera komisja składająca się z:

a) w przypadku regionu, samorządu terytorialnego Korsyki, departamentu, gminy, liczącej co najmniej 3.500 mieszkańców i zakładu publicznego - organu upoważnionego do podpisywania umowy zlecenia usług publicznych lub jego przedstawiciela, przewodniczącego, pięciu członków zgromadzenia stanowiącego wybranych w systemie wyborów proporcjonalnych, którzy uzyskali najwięcej głosów;

b) w przypadku gminy liczącej mniej niż 3.500 mieszkańców - mera lub jego przedstawiciela, przewodniczącego, trzech członków rady municypalnej wybranych przez radę w wyborach proporcjonalnych, którzy uzyskali najwięcej głosów.

W tym samym trybie przystępuje się do wyboru zastępców członków, w takiej samej liczbie jak członków właściwych.

W komisji z głosem doradczym, zasiadają również skarbnik samorządu i przedstawiciel ministra ds. konkurencji.

Po zapoznaniu się z opinią komisji, organ upoważniony do podpisania umowy podejmuje dobrowolnie niezbędne negocjacje z jednym lub kilkoma przedsiębiorstwami, które złożyły ofertę. Odwołuje się do zgromadzenia w sprawie wyboru, jakiego dokonał. Przekazuje mu sprawozdanie komisji zawierające w szczególności listę przedsiębiorstw dopuszczonych do złożenia oferty i analizę przedłożonych przez te przedsiębiorstwa propozycji, jak również uzasadnienie wyboru określonego przedsiębiorstwa i ogólną strukturę umowy.

Artykuł 44

(Ustawa nr 96-142 z 21 lutego 1996 r. art. 12 Journal Officiel z 24 lutego 1996 r.)

W ciągu co najmniej dwóch miesięcy po wniesieniu sprawy do komisji wskazanej w art. 43, zgromadzenie stanowiące wypowiada się na temat wyboru zleceniobiorcy i umowy zlecenia.

Dokumenty, w sprawie których wypowiada się zgromadzenie stanowiące powinny zostać przekazane na co najmniej piętnaście dni przed debatą.

Artykuł 45

(Ustawa nr 96-142 z 21 lutego 1996 r. art. 12 Journal Officiel z 24 lutego 1996 r.)

Procedurę bezpośrednich negocjacji z określonym przedsiębiorstwem można podjąć jedynie w przypadku, gdy, po ogłoszeniu przetargu, nie została złożona lub nie została przyjęta przez korporację publiczną żadna oferta.

Artykuł 47

(Ustawa nr 96-142 z 21 lutego 1996 r. art. 12 Journal Officiel z 24 lutego 1996 r.)

Przepisy art. 38 i 42-46 niniejszej ustawy mają zastosowanie do umów podpisanych od dnia 31 marca 1993 r.

Przepisy te nie mają zastosowania, gdy, przed datą opublikowania niniejszej ustawy, organ upoważniony wyraźnie preferował zleceniodawcę, a ten w związku z tym, podjął analizę i prace wstępne.

Rozdział V

Zamówienia publiczne

Artykuł 48

I. - Umowy dotyczące robót, badań i prowadzenie budowy zawarte w celu realizacji lub na potrzeby usług publicznych przez spółki

mieszane, w imieniu lub na rzecz osób prawnych prawa publicznego, podlegają zasadom jawności i konkurencji przewidzianym w kodeksie zamówień publicznych na warunkach określonych dekretem Rady Stanu.

[Przepisy uznane za niezgodne z Konstytucją na podstawie decyzji Rady Konstytucyjnej nr 92-316 DC z 20 stycznia 1993 r.]

Artykuł 49-1

(Ustawa nr 95-127 z 8 lutego 1995 r. art. 8 Journal Officiel z 9 lutego 1995)

Każdy projekt aneksu do umowy dotyczącej robót, dostaw lub usług lub do umowy zlecenia usług publicznych powodujący podwyższenie o ponad 5% całkowitej kwoty, na którą opiewa umowa, zostaje przekazany do zaopiniowania przez komisję ds. ofert przetargowych lub przez komisję wskazaną w art. 43. Zgromadzenie stanowiące, które postanawia w sprawie projektu aneksu zostaje uprzednio poinformowane o tej opinii.

Rozdział VII

Działalność w se ktorze nieruchomości

Artykuł 52

Uznaje się za nieważne odpłatne przeniesienie praw nadanych przyrzeczeniem sprzedaży nieruchomości, gdy przeniesienie to jest ustanowione przez osobę zajmującą się zawodowo nieruchomościami.

Artykuł 53

[Przepisy uznane za niezgodne z Konstytucją na podstawie decyzji Rady Konstytucyjnej nr 92-316 DC z 20 stycznia 1993 r.]

Artykuł 54

[Przepisy uznane za niezgodne z Konstytucją na podstawie decyzji Rady Konstytucyjnej nr 92-316 DC z 20 stycznia 1993 r.]

Artykuł 59

Uchyla się art. L. 423-1-1, L. 423-1-2, L. 423-1-3 i L. 423-1-4 kodeksu budownictwa i mieszkalnictwa.

Rozdział VIII

Przepisy dotyczące prania brudnych pieniędzy
pochodzących z działalności organizacji przestępczych

Artykuł 73-1

(Ustawa nr 96-609 z 5 lipca 1996 r. art. 19 Journal Officiel z 9 lipca 1996 r.)

Przepisy niniejszego rozdziału mają zastosowanie do terytoriów zamorskich i do samorządu terytorialnego Majotty.

Tytuł III

Przepisy dotyczące samorządów lokalnych

Rozdział I

Przejrzystość procedur

Artykuł 78

Podlegają właściwości sądu ds. dyscypliny budżetowej i finansowej:

- przewodniczący rad regionalnych i wiceprzewodniczący i inni członkowie Rad regionalnych, jeśli działają na podstawie przepisów art. 11 pkt c) wymienionej ustawy nr 72-619 z 5 lipca 1972,
- przewodniczący rady wykonawczej Korsyki oraz członkowie rady wykonawczej, jeśli działają na podstawie przepisów ostatniego ustępu art. 33 ustawy nr 91-428 z 13 maja 1991 r. wprowadzającej statut samorządu terytorialnego Korsyki,
- przewodniczący rad generalnych oraz wiceprzewodniczący i pozostali członkowie rad generalnych, jeśli działają na podstawie przepisów art. 31 wymienionej ustawy nr 82-213 z 2 marca 1982 r.,

- merowie, a także zastępcy i pozostali członkowie rad municypalnych, jeśli działają na podstawie przepisów art. L. 122-11 i L. 122-13 kodeksu gmin,

- pochodzący z wyboru przewodniczący związków samorządów terytorialnych lub związków mieszanych, a także wiceprzewodniczący i pozostali członkowie organu stanowiącego związek samorządów lub związku mieszanego, jeśli działają na podstawie upoważnienia przewodniczącego,

- w związku z czynami popełnionymi w ramach wykonywanych zadań, jeżeli naruszyli przepisy art. 1 pkt II wymienionej ustawy nr 80-539 z 16 lipca 1980 r. lub przepisy art. 6 bis ustawy nr 48-1484 z 25 września 1948 r. przewidującej kary za błędy w zarządzaniu popełnione wobec państwa i różnych korporacji i ustanawiającej sąd ds. dyscypliny budżetowej, lub jeżeli ponoszą odpowiedzialność osobistą w związku z nakazem rekwizycji, zgodnie z art. 15 lub 55 wymienionej ustawy nr 82-213 z 2 marca 1982 r. lub z art. 21-3 ustawy nr 72-619 z 5 lipca 1972 r. o utworzeniu i strukturze regionów, i jeżeli naruszyli przepisy art. 6 wymienionej ustawy z 25 września 1948 r.

Maksymalna kwota grzywny wymierzonej wymienionym osobom może wynieść 5.000 fr., lub wysokość brutto rocznego dodatku funkcyjnego, który był im przyznany w chwili naruszenia przepisów, jeśli kwota ta przewyższa 5.000 fr.

Rozdział II

Modernizacja kontroli

Artykuł 83

[Przepisy uznane za niezgodne z Konstytucją na podstawie decyzji Rady Konstytucyjnej nr 92-316 DC z 20 stycznia 1993 r.]

Artykuł 86

[Przepisy uznane za niezgodne z Konstytucją na podstawie decyzji Rady Konstytucyjnej nr 92-316 DC z 20 stycznia 1993 r.]

Artykuł 87

(Ustawa nr 94-530 z 28 czerwca 1994 r. art. 4 Journal Officiel z 29 czerwca 1994 r.)

W ramach każdej z trzech rodzajów państwowej służby cywilnej, ustanawia się komisję, której opinii obligatoryjnie zasięgają organy administracji, w celu zastosowania przepisów przewidzianych w art. 72 ustawy nr 84-16 z 11 stycznia 1984 r. o służbie cywilnej szczebla centralnego, art. 95 ustawy nr 84-53 z 26 stycznia 1984 r. o służbie cywilnej terytorialnej i art. 90 ustawy nr 86-33 z 9 stycznia 1986 r. o służbie cywilnej w szpitalnictwie.

Komisje ustanowione na podstawie przepisów poprzedniego ustępu są zobowiązane do oceny zgodności działalności niektórych funkcjonariuszy podejmowanej poza organem administracji z ich poprzednią funkcją, którzy mają zaprzestać lub już definitywnie zaprzestali pełnienia swoich funkcji w związku z wykreśleniem ich z listy kadr lub którzy mają pozostać w dyspozycji.

Dekret Rady Stanu określa warunki stosowania niniejszego artykułu.

Artykuł 88

(Wprowadzony na podstawie ustawy nr 96-609 z 5 lipca 1996 r. art. 49 Journal Officiel z 9 lipca 1996 r.)

Przepisy rozdziałów IV, V i VI tytułu II niniejszej ustawy mają zastosowanie w samorządzie terytorialnym Majotty.

W celu ich stosowania w samorządach terytorialnych Majotty i Saint-Pierre-et-Miquelon, punkty II i III art. 48 otrzymują następujące brzmienie:

"II. - Umowy zawarte przez instytucje prywatne zarządzające mieszkaniami o umiarkowanym czynszu podlegają przepisom o jawności, konkurencji i egzekucji przewidzianym w księdze I-IV kodeksu zamówień publicznych, na warunkach określonych dekretem Rady Stanu."

"III. - Umowy zawarte przez spółki mieszane działające w sektorze budownictwa lub zarządzania mieszkaniami socjalnymi podlegają

przepisom o jawności, konkurencji i egzekucji przewidzianym w księgach I-IV kodeksu zamówień publicznych na warunkach określonych dekretem Rady Stanu".

Tłumaczenie z jęz. francuskiego: *Helena Klugiel-Królikowska (BSiE)*

Weryfikacja: *Mirosław Granat (BSiE)*

Rozporządzenie z mocą ustawy
nr 86-1243 z 1 grudnia 1986 r.
o wolności cen i konkurencji¹

(Journal Officiel z 9 grudnia 1986 r.)

Artykuł D0

Prezydent Republiki,
na podstawie sprawozdania Premiera, ministra Stanu, ministra gospodarki, finansów i prywatyzacji i ministra sprawiedliwości,
w szczególności na podstawie art. 38 Konstytucji;
na podstawie ustawy nr 86-793 z 2 lipca 1986 r. upoważniającej rząd do podjęcia różnorodnych środków ekonomiczno-społecznych, w szczególności jej art. 1;
po wysłuchaniu Rady Stanu;
po wysłuchaniu Rady ministrów, w imieniu Prezydenta Republiki:
François'a Mitterranda.
Premier,
Jacques Chirac.
Minister Stanu, minister gospodarki, finansów i prywatyzacji,
Edouard Balladur.
Minister sprawiedliwości,
Albin Chalandon.

---

¹ *Ordonnance n° 86-1243 du 1 décembre 1986 relative à la liberté des prix et de la concurrence.*

Tytuł I

Wolność cen

Artykuł 1

(Ustawa nr 95-95 z 1 lutego 1995 r. art. 8 Journal Officiel z 2 lutego 1995 r.)

Uchyła się rozporządzenie z mocą ustawy nr 45-1483 z 30 czerwca 1945 r. Ceny dóbr, produktów i usług, podlegające przepisom wyżej wymienionego rozporządzenia, są dowolnie kształtowane w ramach wolnej konkurencji.

W sektorach lub strefach, w których konkurencja cenowa jest ograniczona występującym tam monopolem lub trwałymi trudnościami zaopatrzeniowymi lub przepisami ustaw lub rozporządzeń, ceny mogą być regulowane dekretem Rady Stanu wydanym po zasięgnięciu opinii Rady ds. konkurencji.

Przepisy dwóch pierwszych ustępów nie stanowią przeszkody dla podjęcia przez rząd, w drodze dekretu Rady Stanu, środków tymczasowych ograniczających nadmierny wzrost lub obniżkę cen w związku z sytuacją kryzysową, szczególnymi okolicznościami, stanem klęski lub sytuacją rynkową wyraźnie odbiegającą od normalnej w określonym sektorze. Dekret jest wydany po zasięgnięciu opinii Krajowej Rady ds. konsumentów. Określa czas obowiązywania, który nie może przekroczyć sześciu miesięcy.

Tytuł II

Rada ds. konkurencji

Artykuł 2

(Ustawa nr 96-588 z 1 lipca 1996 r. art. 1 Journal Officiel z 3 lipca 1996 r.)

Tworzy się Radę ds. konkurencji, składającą się z 17 członków powołanych na okres 6 lat na mocy dekretu wydanego na podstawie raportu ministra gospodarki.

Rada składa się z:

1. ośmiu członków lub byłych członków Rady Stanu, Sądu Kasacyjnego, Izby Obrachunkowej, sądów administracyjnych lub innych sądów;

2. czterech osób wybranych ze względu na ich kompetencje w dziedzinie ekonomii, konkurencji lub ochrony konsumentów;

3. pięciu osób zajmujących się obecnie lub w przeszłości działalnością w sektorach produkcji, zbytu, rzemiosła, usług lub wykonujących wolne zawody.

Przewodniczącego i trzech wice-przewodniczących, w liczbie trzech spośród nich, powołuje się spośród obecnych lub byłych członków Rady Stanu, Sądu Kasacyjnego lub Izby Obrachunkowej, natomiast jednego - spośród kategorii osób wymienionych w punktach 2 i 3 powyżej.

Cztery osoby wymienione w punkcie 2 wybierane są spośród ośmiu kandydatur wskazanych przez ośmiu członków, o których mowa w punkcie 1.

Mandat członka Rady ds. konkurencji może być odnowiony.

Artykuł 3

Przewodniczący i wiceprzewodniczący wykonują swoje funkcje w pełnym wymiarze godzin. Podlegają przepisom o zakazie łączenia funkcji przewidzianym dla stanowisk państwowych.

Członek Rady, który nie uczestniczył, bez podania powodu, w trzech kolejnych posiedzeniach lub który nie wypełnia obowiązków przewidzianych w dwóch poniższych ustępach, jest zwolniony z urzędu.

Członek Rady jest obowiązany poinformować przewodniczącego o udziałach, które posiada lub ostatnio nabył oraz o funkcjach pełnionych w ramach działalności gospodarczej.

Członek Rady nie może postanawiać w sprawie, w której jest zainteresowany lub w której reprezentuje lub reprezentował jedną z zainteresowanych stron.

Komisarz rządu przy Radzie jest desygnowany przez ministra gospodarki.

Artykuł 4

(Ustawa nr 96-588 z 1 lipca 1996 r. art. 2 Journal Officiel z 3 lipca 1996 r.)

(Ustawa nr 99-532 z 25 czerwca 1999 r. art. 63 Journal Officiel z 29 czerwca 1999 r.)

Rada może obradować na posiedzeniach plenarnych, w sekcjach lub w komisji stałej. Komisja stała składa się z przewodniczącego i trzech wiceprzewodniczących.

W razie równego podziału głosów, przeważa głos przewodniczącego.

Główny sprawozdawca, sprawozdawca i zastępcy głównego sprawozdawcy są powoływani w drodze zarządzenia ministra gospodarki na wniosek przewodniczącego Rady. Pozostałych sprawozdawców powołuje przewodniczący Rady.

Środki przyznane Radzie ds. konkurencji na pokrycie kosztów jej działalności są wpisane do budżetu ministerstwa gospodarki.

Przewodniczący jest dysponentem dochodów i wydatków Rady.

Artykuł 5

Rada ds. konkurencji może udzielać konsultacji komisjom parlamentarnym w sprawach projektów ustaw pochodzących z inicjatywy parlamentarnej, a także w kwestiach dotyczących konkurencji.

Na wniosek rządu, wydaje opinie w sprawach dotyczących konkurencji. Może również wydawać opinie w tych sprawach na wniosek samorządów terytorialnych, organizacji zawodowych i związkowych, upoważnionych organizacji konsumenckich, izb rolniczych, izb rzemieślniczych, izb przemysłowo-handlowych, w zakresie reprezentowanych przez nich interesów.

Artykuł 6

Rząd zasięga obowiązkowo opinii Rady w sprawie każdego projektu aktu normatywnego wprowadzającego nowy system, którego bezpośrednim skutkiem jest:

1. nałożenie ograniczeń ilościowych wykonywania określonego zawodu lub dostępu do rynku;

2. ustanowienie praw wyłącznych w niektórych strefach;
3. wprowadzenie jednolitych praktyk w sferze cen lub warunków sprzedaży.

Tytuł III

Praktyki ograniczające konkurencję

Artykuł 7

Zakazuje się działań uzgodnionych, porozumień, cichych lub wyraźnych uzgodnień lub związków, mających na celu lub których skutkiem jest przeciwdziałanie, ograniczenie lub wypaczenie wolnej konkurencji, w szczególności jeżeli prowadzą do:

1. ograniczenia dostępu innych przedsiębiorstw do rynku lub ograniczenia swobodnej konkurencji;
2. ograniczenia swobodnego kształtowania się cen w ramach wolnej gry rynkowej, przez sprzyjanie sztuczemu ich zawyżaniu lub zaniżaniu;
3. ograniczenia lub kontroli produkcji, zbytu, inwestycji lub postępu technicznego;
4. podziału rynków lub źródeł zaopatrzenia.

Artykuł 8

Zakazuje się, przy spełnieniu tych samych warunków, nadużywania przez przedsiębiorstwo lub grupę przedsiębiorstw:

1. dominującej pozycji na rynku wewnętrznym lub jego istotnej części;
2. stanu zależności ekonomicznej, w jakim znajduje się przedsiębiorstwo będące ich klientem lub dostawcą, nie mogące skorzystać z innej równoważnej możliwości.

Nadużycia te mogą polegać w szczególności na odmowie sprzedaży, sprzedaży związanej lub dyskryminujących warunkach sprzedaży, jak również na zerwaniu stosunków handlowych, z tego tylko powodu, że kontrahent odmawia przyjęcia nieuzasadnionych warunków handlowych.

Artykuł 9

Nieważne są wszelkie zobowiązania, umowy lub klauzule umowne stanowiące praktykę zakazaną na mocy art. 7 i 8.

Artykuł 10

(Ustawa nr 96-588 z 1 lipca 1996 r. art. 3 i 4 Journal Officiel z 3 lipca 1996)

Nie podlegają przepisom art. 7 i 8 praktyki:

1. wynikające z zastosowania przepisów ustawy lub aktu wykonawczego do ustawy;

2. których autorzy mogą uzasadnić, że skutkiem tych praktyk jest zapewnienie rozwoju gospodarczego i że gwarantują one użytkownikom słuszny udział w zysku nie dając zainteresowanym przedsiębiorstwom możliwości wyeliminowania konkurencji w zakresie dużej części produktów. Praktyki te - polegające na organizowaniu, dla produktów rolnych lub pochodzenia rolnego, pod tą samą marką lub szyldem, wielkości i jakości produkcji jak również polityki handlowej, w tym uzgadnianie wspólnej ceny sprzedaży - mogą ograniczać konkurencję tylko w takim zakresie, w jakim jest to niezbędne dla osiągnięcia zakładanego rozwoju gospodarczego.

Niektóre kategorie porozumień, w szczególności mające na celu poprawę zarządzania małymi lub średnimi przedsiębiorstwami, mogą być uznawane - na mocy dekretu wydanego po uzyskaniu pozytywnej opinii Rady ds. konkurencji - za spełniające te warunki.

Artykuł 10-1

(wprowadzony ustawą nr 96-588 z 1 lipca 1996 r. art. 5 Journal Officiel z 3 lipca 1996 r.)

Zakazane są oferty cenowe lub stosowanie cen sprzedaży zaniżonych w stosunku do kosztów produkcji, przetwarzania i wprowadzenia do sprzedaży, jeżeli oferty te lub praktyki mają na celu lub mogą powodować wyeliminowanie z rynku lub uniemożliwienie wejścia na rynek przedsiębiorstwa lub jego produktów.

Koszty sprzedaży zawierają również imperatywnie wszystkie koszty wynikające z zobowiązań zawartych w ustawach i rozporządzeniach dotyczących bezpieczeństwa produktów.

Przepisy te nie mają zastosowania w przypadku odsprzedaży, z wyjątkiem zapisów dźwiękowych reprodukowanych na nośnikach materialnych.

Artykuł 11

(Ustawa nr 96-588 z 1 lipca 1996 r. art. 6 Journal Officiel z 3 lipca 1996 r.)

Rada ds. konkurencji może wszcząć sprawę na wniosek ministra gospodarki, z urzędu lub na wniosek przedsiębiorstw lub instytucji wskazanych w art. 5 ust. 2, w zakresie spraw dotyczących interesów, które mają za zadanie prowadzić.

Rada bada, czy praktyki stanowiące przedmiot jej postępowania, wchodzą w zakres stosowania art. 7, 8 lub 10-1, lub czy mogą być uzasadnione w myśl przepisów art. 10. W razie potrzeby, postanawia o sankcjach i nakazach.

W przypadku uznania, że zachodzą okoliczności uzasadniające zastosowanie art. 17, Rada przekazuje akta sprawy prokuratorowi Republiki. Przekazanie akt powoduje przerwanie biegu przedawnienia ścigania.

Artykuł 12

(Ustawa nr 87-499 z 6 lipca 1987 r. art. 1 Journal Officiel z 7 lipca 1987 r.)

Rada ds. konkurencji może, po wysłuchaniu zainteresowanych stron i komisarza rządu, podjąć środki zabezpieczające - na wniosek ministra gospodarki, osób wskazanych w art. 5 ust. 2 lub przedsiębiorstwa.

Środki te mogą być zastosowane jedynie jeżeli ujawniona praktyka powoduje powstanie bezpośredniej i poważnej szkody w gospodarce państwa, jednym z jej sektorów, naruszenie interesu konsumentów lub skarżącego przedsiębiorstwa.

Mogą one powodować zawieszenie zaskarżonej praktyki jak również zobowiązanie stron do przywrócenia stanu poprzedniego. Muszą

pozostawać ściśle ograniczone do niezbędnego minimum określonego wyjątkową sytuacją.

Od decyzji Rady przysługuje stronom lub komisarzowi rządu wniesienie - do Sądu Apelacyjnego w Paryżu - skargi o unieważnienie lub zmianę decyzji, najpóźniej w ciągu dziesięciu dni od daty doręczenia decyzji. Sąd Apelacyjny rozpatruje sprawę w ciągu miesiąca od daty wniesienia skargi.

Wniesienie skargi nie wstrzymuje wykonania decyzji. Pierwszy przewodniczący Sądu Apelacyjnego w Paryżu może nakazać zawieszenie egzekucji środków zabezpieczających, jeżeli mogą one pociągnąć za sobą skutki niewspółmierne do zamierzonych lub jeżeli wystąpiły, po doręczeniu stronom orzeczenia o zastosowaniu środków zabezpieczających, nowe fakty o istotnym znaczeniu.

Decyzje orzekające zastosowanie środków zabezpieczających są publikowane w Biuletynie Urzędowym ds. konkurencji, konsumpcji i ścigania oszustw.

Artykuł 13

(Ustawa nr 92-1442 z 31 grudnia 1992 r. art. 1 Journal Officiel z 1 stycznia 1993 r., weszła w życie 1 lipca 1993 r.)

Rada ds. konkurencji może nakazać zainteresowanym stronom zaprzestanie stosowania antykonkurencyjnych praktyk w wyznaczonym terminie lub wprowadzić szczególne warunki.

Rada może nałożyć karę pieniężną ze skutkiem natychmiastowym lub obowiązującą w przypadku niewykonania nakazów.

Kary pieniężne są proporcjonalne do wagi zarzuczanych czynów, do wielkości spowodowanych szkód w gospodarce i do sytuacji przedsiębiorstwa lub instytucji, na którą nałożono karę. Są określane indywidualnie dla każdego przedsiębiorstwa lub instytucji i są uzasadnione.

Maksymalna wysokość kary pieniężnej wynosi, dla przedsiębiorstwa, 5% kwoty obrotów handlowych przed opodatkowaniem osiągniętych we Francji w czasie ostatniego zamkniętego roku obrachunkowego. W przypadku popełnienia wykroczenia przez inny podmiot

niż przedsiębiorstwo, maksymalna kara pieniężna wynosi dziesięć milionów franków.

Rada ds. konkurencji może nakazać ogłoszenie decyzji w dziennikach lub publikacjach, które wskaże, podanie do publicznej wiadomości przez umieszczenie obwieszczenia we wskazanych miejscach i zamieszczenie decyzji w sprawozdaniu z działalności w roku obrachunkowym sporządzonym przez zarząd, radę nadzorczą lub kierownictwo przedsiębiorstwa. Koszty ponosi osoba zainteresowana.

Artykuł 14

Jeżeli środki i nakazy przewidziane w art. 12 i 13 nie są wykonywane, Rada może orzec karę pieniężną w granicach określonych w art. 13.

Artykuł 15

(Ustawa nr 87-499 z 6 lipca 1987 r. art. 2 Journal Officiel z 7 lipca 1987 r.)

Decyzje Rady ds. konkurencji wymienione w niniejszym tytule są podane do wiadomości stron i ministra gospodarki, którzy mogą, w ciągu jednego miesiąca, zaskarżyć decyzje do Sądu Apelacyjnego w Paryżu w drodze skargi o unieważnienie lub zmianę decyzji.

Decyzje są publikowane w Biuletynie Urzędowym ds. konkurencji, konsumentów i ścigania oszustw. Minister gospodarki czuwa nad ich wykonaniem.

Zaskarżenie decyzji nie wstrzymuje jej wykonania. Pierwszy przewodniczący Sądu Apelacyjnego w Paryżu może jednak nakazać zawieszenie wykonania decyzji, jeżeli może ona pociągnąć za sobą skutki niewspółmierne do zamierzonych lub w razie ujawnienia, po doręczeniu stronom decyzji, nowych faktów o istotnym znaczeniu.

Skarga kasacyjna od wyroku Sądu Apelacyjnego może być wniesiona w ciągu jednego miesiąca od daty jej doręczenia.

Artykuł 16

Kary pieniężne są egzekwowane jako wierzytelności państwa inne niż podatkowe i majątkowe.

Artykuł 17

(Ustawa nr 92-1336 z 16 grudnia 1992 r. art. 322 Journal Officiel z 23 grudnia 1992 r., weszła w życie 1 marca 1994 r.)

Każda osoba fizyczna, która oszukańczo bierze osobisty i decydujący udział w planowaniu, organizowaniu lub realizacji praktyk określonych w art. 7 i 8, podlega karze czterech lat więzienia i karze grzywny w wysokości 500.000 fr. lub jednej z tych kar.

Sąd może nakazać ogłoszenie jego orzeczenia w całości lub części, we wskazanych przez siebie dziennikach, na koszt osoby skazanej.

Artykuł 18

Czynności przygotowawcze i postępowanie przed Radą ds. konkurencji mają charakter w pełni kontradiktoryjny.

Artykuł 19

Rada ds. konkurencji może uznać, w umotywowanej decyzji, niedopuszczalność postępowania, jeżeli uzna, że wskazane czyny nie wchodzą w zakres jej kompetencji lub nie są poparte wystarczającymi dowodami.

Artykuł 20

Rada ds. konkurencji może zdecydować, po uprzednim umożliwieniu wnioskodawcy i komisarzowi rządowemu zapoznanie się z aktami sprawy i wysłuchaniu ich uwag, iż brak jest podstaw do dalszego prowadzenia postępowania.

Artykuł 21

Nie wyłączając środków przewidzianych w art. 12, Rada informuje o zażaleniach osoby zainteresowanej oraz komisarza rządowego, którzy mogą zapoznać się z aktami i przedstawić swoje uwagi w ciągu dwóch miesięcy.

Sprawozdanie doręczane jest stronom, komisarzowi rządowemu i zainteresowanym ministrom. Do sprawozdania załącza się dokumenty, na których opiera się osoba sporządzająca sprawozdanie oraz uwagi zgłoszone przez osoby zainteresowane.

W terminie dwóch miesięcy, strony składają dodatkowe wyjaśnienia, z którymi osoby wymienione w poprzednim ustępie mogą się zapoznać w ciągu piętnastu dni poprzedzających posiedzenie Rady.

Artykuł 22

(Ustawa nr 96-588 z 1 lipca 1996 r. art. 7 Journal Officiel z 3 lipca 1996 r.)

Przewodniczący Rady ds. konkurencji może, po poinformowaniu zainteresowanych stron o zażaleniach, postanowić o przekazaniu sprawy komisji stałej, bez uprzedniego sporządzania sprawozdania. Strony zostają powiadomione o podjętej decyzji.

Komisja stała może orzec o podjęciu środków przewidzianych w art. 13. Zasądzona kara pieniężna wobec każdej z osób stosujących zakazane praktyki nie może przekroczyć 500.000 fr.

Artykuł 23

Przewodniczący Rady ds. konkurencji może odmówić wglądu do dokumentów powodującego naruszenie tajemnicy, którą sprawa jest objęta, chyba że udostępnienie lub wgląd w dokumenty jest niezbędny dla postępowania lub korzystania przez strony z przysługujących im praw. Dokumenty zostają wyjęte z akt.

Artykuł 24

(Ustawa nr 92-1336 z 16 grudnia 1992 r. art. 333 Journal Officiel z 23 grudnia 1992 r., weszła w życie 1 marca 1994 r.)

Podlega karom przewidzianym w art. 226-13 kodeksu karnego rozpowszechnianie przez stronę postępowania informacji dotyczących drugiej strony lub osób trzecich, o ile mogła się zapoznać z tymi informacjami jedynie w związku z korzystaniem z prawa wglądu w materiały postępowania oraz w związku z przeprowadzonymi konsultacjami.

Artykuł 25

(Ustawa nr 99-532 z 25 czerwca 1999 r. art. 63 Journal Officiel z 29 czerwca 1999 r.)

Posiedzenia Rady ds. konkurencji nie są jawne. Mogą w nich uczestniczyć jedynie strony i komisarz rządowy. Strony mogą wnosić o ich wysłuchanie przez Radę, mogą być reprezentowane przez swojego pełnomocnika lub mogą im towarzyszyć osoby wspomagające je.

Rada ds. konkurencji może wysłuchać każdą osobę, której wysłuchanie może służyć uzyskaniu przez Radę dodatkowych informacji.

Sprawozdawca generalny, zastępcy sprawozdawcy generalnego i komisarz rządowy mogą przedstawić swoje uwagi.

Sprawozdawca generalny i sprawozdawca uczestniczą w naradzie, bez głosu decydującego.

Artykuł 26

(Ustawa nr 96-588 z 1 lipca 1996 r. art. 8 Journal Officiel z 3 lipca 1996 r.)

Sądy śledcze i orzekające mogą przekazywać Radzie ds. konkurencji, na jej wniosek, protokoły lub materiały dochodzeniowe mające bezpośredni związek z faktami dotyczącymi spraw rozpatrywanych przez Radę.

Sądy mogą zasięgać opinii Rady na temat praktyk antykonkurencyjnych określonych w art. 7, 8 i 10-1 rozpatrywanych w ramach prowadzonych przez te sądy spraw. Rada może wydać opinię wyłącznie po przeprowadzeniu postępowania kontradiktoryjnego. Jeżeli dysponuje jednak informacjami zebranymi w uprzednio prowadzonym postępowaniu, Rada może wydać opinię bez konieczności wszczęcia postępowania przewidzianego w niniejszym rozporządzeniu.

Bieg przedawnienia ulega zawieszeniu wskutek wystąpienia o opinię Rady.

Opinia Rady może zostać opublikowana po umorzeniu postępowania lub wydaniu orzeczenia.

Artykuł 27

Rada nie może rozpatrywać czynów, w sprawie których nie podjęto - ciągu trzech lat od ich popełnienia - żadnych działań zmierzających do ich zbadania, stwierdzenia lub ukarania.

Tytuł IV

Jawność i praktyki restrykcyjne

Artykuł 28

(Ustawa nr 93-949 z 26 lipca 1993 r. art. 4 Journal Officiel z 27 lipca 1993)

(Wprowadzony ustawą nr 96-588 z 1 lipca 1996 r. art. 9 Journal Officiel z 3 lipca 1996 r.)

Każda reklama, której adresatem jest konsument, rozpowszechniana na każdym nośniku na zewnątrz miejsca sprzedaży, informująca o obniżce cen lub o cenie promocyjnej łatwo psujących się produktów spożywczych, powinna określać charakter i pochodzenie oferowanego lub oferowanych produktów oraz okres obowiązywania oferty.

Naruszenie przepisów ustępu pierwszego podlega karze grzywny w wysokości 100.000 fr.

Jeżeli takie promocje mogą, w związku ze swoim zasięgiem i częstotliwością, zdeorganizować rynek, zarządzenie międzyresortowe lub, w braku takiego zarządzenia, zarządzenie prefekta określa ich częstotliwość i okres trwania.

Może zostać wydany nakaz zaprzestania reklam sprzecznych z warunkami określonymi przepisami niniejszego artykułu, zgodnie z wymogami przewidzianymi w art. L. 121-3 kodeksu praw konsumenta.

Artykuł 31

(Ustawa nr 92-1442 z 31 grudnia 1992 r. art. 2 Journal Officiel z 1 stycznia 1993 r., weszła w życie 1 lipca 1993 r.)

(Ustawa nr 93-122 z 29 stycznia 1993 r. art. 19 Journal Officiel z 30 stycznia 1993 r.)

(Ustawa nr 96-588 z 1 lipca 1996 r. art. 10 Journal Officiel z 3 lipca 1996 r., weszła w życie 1 stycznia 1997 r.)

Każdy zakup produktów lub świadczenie usług dokonywane w ramach działalności zawodowej powinny być fakturowane.

Sprzedawca obowiązany jest wydać fakturę z chwilą dokonania sprzedaży lub świadczenia usługi. Kupujący powinien się jej domagać. Fakturę sporządza się w dwóch egzemplarzach, po jednym dla sprzedawcy i kupującego.

Faktura powinna zawierać nazwiska stron i ich adresy, datę sprzedaży lub świadczenia usługi, ilość, dokładną nazwę i cenę jednostkową bez VAT sprzedanych produktów i świadczonych usług, jak również wszelkie obniżki cen uzyskane w dniu sprzedaży lub świadczenia usługi i bezpośrednio związane z dokonaną sprzedażą lub świadczoną usługą, z wyłączeniem bonifikat, których faktura nie przewiduje.

Na fakturze powinna również widnieć data uregulowania należności. Określa ona warunki dyskonta mającego zastosowanie w razie wpłaty z datą wcześniejszą niż przewidują to ogólne warunki sprzedaży. Uznaje się, że rachunek został uregulowany z chwilą przekazania przez klienta kwoty do dyspozycji beneficjenta lub jego zastępcy.

Naruszenie przepisów niniejszego artykułu podlega karze grzywny w wysokości 500.000 fr.

Grzywna może wynieść 50% kwoty, na którą opiewa faktura lub na którą powinna opiewać.

Osoby prawne mogą być pociągnięte do odpowiedzialności zgodnie z art. 121-2 kodeksu karnego. Osoby prawne podlegają następującym karom:

1. karze grzywny na warunkach przewidzianych w art. 131-38 kodeksu karnego;
2. karze wyłączenia z rynku publicznego na okres do lat pięciu, w zastosowaniu art. 131-39 pkt 5 kodeksu karnego.

Artykuł 32

(Wprowadzony ustawą nr 96-588 z 1 lipca 1996 r. art. 11 II Journal Officiel z 3 lipca 1996 r., weszła w życie 1 stycznia 1997 r.)

I. - Podlega karze grzywny w wysokości 500.000 fr. odsprzedaż przez handlowca lub zapowiedź odsprzedaży produktu po cenie niższej od ceny kupna. Grzywna może wynieść połowę wydatków związanych z reklamą w razie, gdy ogłoszenie reklamowe, niezależnie od nośnika, określa cenę niższą od faktycznej ceny kupna.

Faktyczna cena kupna jest ceną jednostkową figurującą na fakturze powiększoną o podatek obrotowy, podatki specjalne od odsprzedaży oraz o cenę transportu.

Osoby prawne mogą być pociągnięte do odpowiedzialności karnej na warunkach określonych w art. 121-2 kodeksu karnego za naruszenia przewidziane w ustępie pierwszym niniejszego artykułu.

Osoby prawne podlegają następującym karom:

1. karze grzywny na warunkach przewidzianych w art. 131-38 kodeksu karnego;

2. karze przewidzianej w punkcie 9 art. 131-39 kodeksu karnego.

Może zostać wydany nakaz zaprzestania reklamy na warunkach przewidzianych w art. L. 121-3 kodeksu praw konsumenta.

II. - Powyższe przepisy nie mają zastosowania:

1. do sprzedaży dobrowolnej lub przymusowej związanej z zaprzestaniem lub zmianą profilu działalności handlowej:

- do produktów, których sprzedaż ma charakter sezonowy, w końcu sezonu sprzedaży i w przerwie między dwoma sezonami sprzedaży;

- do produktów, na które nie ma popytu w związku ze zmianą mody lub pojawieniem się produktów doskonalszych technicznie;

- do produktów, których ponowne zamówienie nastąpiło po niższej cenie od poprzedniego, faktyczna cena kupna zostaje wówczas zastąpiona ceną wynikającą z nowej faktury zakupu;

- do produktów spożywczych sprzedawanych w sklepie o powierzchni sprzedaży do 300 metrów kw. oraz do produktów przemysłowych sprzedawanych w sklepie o powierzchni sprzedaży do 1000 metrów kw., których cena odsprzedaży jest dostosowana do ceny le-

galnie wyznaczonej na te same produkty przez innego handlowca prowadzącego działalność w tej samej strefie;

2. do produktów łatwo psujących się, jeżeli są zagrożone szybkim zepsuciem się, o ile oferta niższej ceny nie jest przedmiotem jakiegokolwiek reklamy lub ogłoszenia na zewnątrz punktu sprzedaży.

III. Odstępstwa przewidziane w punkcie II nie stanowią przeszkody dla stosowania art. 189 pkt 2 i art. 197 pkt 1 ustawy nr 85-98 z 25 stycznia 1985 r. o naprawie i sądowej likwidacji przedsiębiorstw.

Artykuł 33

(Ustawa nr 92-1442 z 31 grudnia 1992 r. art. 3 Journal Officiel z 1 stycznia 1993 r., weszła w życie 1 lipca 1993 r.)

(Ustawa nr 93-122 z 29 stycznia 1993 r. art. 18 Journal Officiel z 30 stycznia 1993 r.)

(Ustawa nr 96-588 z 1 lipca 1996 r. art. 12 Journal Officiel z 3 lipca 1996 r.)

Każdy producent, usługodawca, hurtownik lub importer jest zobowiązany udostępnić każdemu nabywcy produktów lub usługobiorcy na rzecz prowadzonej działalności zawodowej, na jego żądanie, cennik i informacje o warunkach sprzedaży. Informacje te dotyczą sposobu regulowania należności, rabatów i zwrotów.

Warunki uregulowania należności powinny obowiązkowo określać sposób naliczania i warunki, w jakich są stosowane kary w przypadku, gdy kwoty należne są uiszczane po dacie zapłaty umieszczonej na fakturze, gdy zapłata następuje po terminie przewidzianym przez ogólne warunki sprzedaży.

Kary wynoszą co najmniej tyle ile wyniosłaby kwota wynikająca z zastosowania stopy równej 150% ustawowej stopy procentowej.

Informacja, o której mowa w ustępie pierwszym, jest udostępniana w sposób przyjęty dla określonego zawodu.

Warunki wynagradzania dystrybutora lub usługodawcy przez dostawców, w zamian za specjalne usługi, powinny być zawarte w umowie sporządzonej na piśmie w dwóch egzemplarzach, po jednym dla każdej ze stron.

Naruszenie powyższych przepisów podlega karze grzywny w wysokości 100.000 fr.

Osoby prawne mogą być pociągnięte do odpowiedzialności karnej, na warunkach przewidzianych w art. 121-2 kodeksu karnego.

Osoby prawne podlegają karze grzywny, na warunkach przewidzianych w art. 131-38 kodeksu karnego.

Artykuł 34

(Ustawa nr 92-1336 z 16 grudnia 1992 r. art. 322 Journal Officiel z 23 grudnia 1992 r., weszła w życie 1 marca 1994 r.)

Podlega karze grzywny w wysokości 100.000 fr. fakt wymuszenia przez kogokolwiek, bezpośrednio lub pośrednio, minimalizowania ceny odsprzedaży produktu lub dobra, świadczenia usług lub marż handlowych.

Artykuł 35

(Ustawa nr 92-1442 z 31 grudnia 1992 r. art. 5 Journal Officiel z 1 stycznia 1993 r., weszła w życie 1 lipca 1993 r.)

(Ustawa nr 96-588 z 1 lipca 1996 r. art. 13 Journal Officiel z 3 lipca 1996 r., weszła w życie 1 stycznia 1997 r.)

(Ustawa nr 99-574 z 9 lipca 1999 r. art. 101 XVIII Journal Officiel z 10 lipca 1999 r.)

Pod karą grzywny w wysokości 500.000 fr., termin płatności, dla każdego producenta, sprzedawcy lub usługodawcy, nie może przekraczać:

- 30 dni od zakończenia dekady, w której nastąpiła dostawa - dla produktów spożywczych łatwo psujących się oraz mięsa mrożonego lub głęboko mrożonego, ryby mrożonej, dań gotowych i konserw przygotowanych z produktów spożywczych łatwo psujących się, z wyjątkiem zakupu produktów sezonowych, o których mowa w art. 17 ustawy nr 64-678 z 6 lipca 1964 r. mających na celu określenie zasad i warunków systemu kontraktowego w rolnictwie;

- 20 dni od daty dostawy - dla zakupu żywca rzeźnego i mięsa świeżego;

- 30 dni od zakończenia miesiąca, w którym nastąpiła dostawa - dla napojów alkoholowych, podlegających podatkowi konsumpcyjnemu przewidzianemu w art. 403 kodeksu podatkowego;

- w braku umów międzyzawodowych zawartych w zastosowaniu ustawy nr 75-600 z 10 lipca 1975 r. o międzyzawodowej organizacji rolnej, wiążących wszystkich operatorów na całym obszarze metropolitalnym państwa w zakresie terminów płatności, 75 dni od daty dostawy - dla zakupu napojów alkoholowych podlegających podatkowi obrotowemu przewidzianemu w art. 438 kodeksu podatkowego.

Artykuł 36

(Ustawa nr 92-1442 z 31 grudnia 1992 r. art. 4 Journal Officiel z 1 stycznia 1993 r., weszła w życie 1 lipca 1993 r.)

(Ustawa nr 96-588 z 1 lipca 1996 r. art. 14 Journal Officiel z 3 lipca 1996 r.)

Zostaje pociągnięty do odpowiedzialności i zobowiązany jest do naprawienia powstałej szkody każdy producent, handlowiec, przemysłowiec lub rzemieślnik, który dopuścił się następującego czynu:

1. zastosował wobec partnera gospodarczego lub wymusił na nim ceny, terminy płatności, warunki sprzedaży lub sposoby sprzedaży lub kupna dyskryminujące i nieuzasadnione, stwarzając tym samym w ramach konkurencji niedogodną lub dogodną sytuację dla partnera;

2. (paragraf uchylony).

3. uzyskał lub próbował uzyskać korzyść, stanowiącą warunek złożenia zamówienia, bez zobowiązania się na piśmie co do wielkości zakupów i, w danym przypadku, usługi wymaganej przez dostawcę, która była przedmiotem pisemnej umowy;

4. uzyskał lub próbował uzyskać, pod groźbą zerwania stosunków handlowych, ceny, terminy płatności, warunki sprzedaży lub warunki współpracy handlowej wyraźnie naruszające ogólne warunki sprzedaży;

5. zerwał stosunki handlowe, choćby w części, bez pisemnego wypowiedzenia uwzględniającego uprzednie stosunki handlowe lub przyjęte zwyczaje w ramach umów międzyzawodowych. Powyższe przepisy nie stanowią przeszkody dla rozwiązania bez wypowiedzenia

w przypadku niewywiązania się przez drugą stronę z przyjętych zobowiązań lub w razie zaistnienia siły wyższej;

6. uczestniczył bezpośrednio lub pośrednio w naruszeniu zakazu odsprzedaży poza siecią handlową, któremu podlegał dystrybutor związany umową o zbycie selektywnym lub wyłącznym, zwolnioną z tytułu mających zastosowanie przepisów prawa o konkurencji.

Powództwo do właściwego sądu cywilnego lub handlowego wnosi osoba legitymująca się uzasadnionym interesem prawnym, prokuratura, minister gospodarki, przewodniczący Rady ds. konkurencji, o ile stwierdzi, w ramach rozpatrywania spraw należących do jego kompetencji, zaistnienie praktyk określonych w niniejszym artykule.

Przewodniczący sądu właściwego w sprawie może tymczasowo nakazać zaprzestanie szkodliwych praktyk lub wszelkie inne środki tymczasowe.

Artykuł 37

(Ustawa nr 96-588 z 1 lipca 1996 r. art. 15 I Journal Officiel z 3 lipca 1996)

Żadne stowarzyszenie lub związek przedsiębiorstw lub organów administracji nie może, na zasadach ogólnych, oferować do sprzedaży, sprzedawać produkty lub świadczyć usługi, jeżeli działalność taka nie jest przewidziana statutem.

Artykuł 37-1

(Ustawa nr 96-588 z 1 lipca 1996 r. art. 15 II Journal Officiel z 3 lipca 1996)

Zabrania się oferowania na sprzedaż produktów lub proponowania usług z wykorzystaniem, na warunkach niezgodnych z prawem, majątku publicznego będącego w dyspozycji państwa, samorządu terytorialnego i ich zakładów publicznych.

Ściga się i stwierdza naruszenie, o którym mowa w poprzednim ustępie na warunkach określonych w art. 45-47 i 52.

Agenci mogą złożyć w depozyt, w lokalach przez nich wskazanych, na okres do jednego miesiąca, produkty oferowane na sprzedaż i dobra, które umożliwiły sprzedaż produktów lub świadczenie usług.

Złożenie w depozyt wymaga bezzwłocznego sporządzenia protokołu. Protokół zawiera spis dóbr i towarów złożonych do depozytu oraz określa ich wartość. W ciągu pięciu dni od jego zamknięcia zostaje przekazany prokuratorowi Republiki i osobie zainteresowanej.

Sąd może nakazać konfiskatę produktów oferowanych do sprzedaży oraz majątku służącego sprzedaży produktów i świadczeniu usług. Sąd może skazać sprawcę naruszenia przepisów na przekazanie na rzecz skarbu państwa kwoty odpowiadającej wartości zdeponowanych produktów, w przypadku gdy nie nastąpiło zajęcie.

Tytuł V

Połączenia gospodarcze

Artykuł 38

Wszelkie projekty zakładające połączenie lub wszelkie połączenia, które mogą naruszyć konkurencję, zwłaszcza przez stwarzanie lub wzmocnienie pozycji dominującej, mogą być poddane przez ministra gospodarki do zaopiniowania przez Radę ds. konkurencji.

Powyższe przepisy mają zastosowanie jedynie do przedsiębiorstw będących stronami połączenia lub stanowiących jej przedmiot lub gospodarczo z nimi powiązane, które zrealizowały łącznie ponad 25% sprzedaży, zakupów lub innych transakcji dokonywanych na krajowym rynku towarów, produktów lub usług, lub na istotnej części tego rynku, bądź uzyskały łączne obroty brutto w wysokości ponad siedmiu miliardów franków, przy czym dwa przedsiębiorstwa będące stronami połączenia uzyskały obroty w wysokości co najmniej dwóch miliardów franków.

Artykuł 39

Połączenie jest rezultatem wszelkich działań, bez względu na ich formę, jeżeli pociągają one za sobą przeniesienie własności lub użytkowania części lub całości majątku, praw i zobowiązań przedsiębiorstwa lub mających na celu lub dających w efekcie możliwość przedsiębiorstwu lub grupie przedsiębiorstw wywierania, bezpośrednio lub

pośrednio, decydującego wpływu na inne przedsiębiorstwo lub przedsiębiorstwa.

Artykuł 40

Wszelki projekt połączenia lub połączenie przedsiębiorstw, które nastąpiło w okresie nie przekraczającym trzech miesięcy może zostać przedstawione ministrowi gospodarki przez zainteresowane przedsiębiorstwo. Zgłoszeniu połączenia mogą towarzyszyć zobowiązania. Brak odpowiedzi w ciągu dwóch miesięcy oznacza akceptację projektu połączenia lub połączenia jak również podjętych zobowiązań. Termin ten jest wydłużony do sześciu miesięcy, w przypadku gdy minister przekaze sprawę Radzie ds. konkurencji.

Artykuł 41

Rada ds. konkurencji ocenia czy projekt połączenia lub połączenie przyczynią się do rozwoju gospodarczego w stopniu wystarczającym, by wyrównać szkody związane z naruszeniem zasad konkurencji. Rada uwzględnia konkurencyjność przedsiębiorstw na arenie międzynarodowej.

Artykuł 42

Minister gospodarki i minister, któremu podlega dany sektor gospodarki mogą - w związku z opinią wydaną przez Radę ds. konkurencji - wydać zarządzenie i, określając termin, nakazać przedsiębiorstwom zaprzestanie realizowania projektu połączenia lub przywrócenie poprzedniego stanu prawnego, bądź wprowadzenie zmian lub uzupełnień do prowadzonych działań lub podjęcie wszelkich środków zapewniających lub przywracających dostateczny poziom konkurencji.

Mogą również uzależnić realizację działań od przestrzegania przepisów, które przyczynią się do rozwoju gospodarczego i społecznego w stopniu wystarczającym dla wyrównania strat spowodowanych naruszeniem konkurencji.

Artykuł 43

Rada ds. konkurencji może, w razie nadużycia pozycji dominującej lub stanu zależności ekonomicznej, wystąpić do ministra gospodarki o wydanie - wspólnie z ministrem, któremu podlega określony sektor - zarządzenia, w którym nakaże przedsiębiorstwu lub grupie przedsiębiorstw, zmianę, uzupełnienie lub wypowiedzenie, w ustalonym terminie, wszelkich umów i aktów, na mocy których realizowane jest połączenie potencjału gospodarczego, które doprowadziło do nadużycia, również w przypadku, gdy akty te były przedmiotem postępowania określonego w niniejszym tytule.

Artykuł 44

Do decyzji przewidzianych w tytule V stosuje się procedurę przewidzianą w art. 21 ust. 2 i w art. 23-25. Zainteresowani powinni przedstawić swoje uwagi w odpowiedzi na przekazane sprawozdanie w ciągu jednego miesiąca.

Decyzje te, wraz z uzasadnieniem i opinią Rady ds. konkurencji, są opublikowane w Biuletynie Urzędowym ds. konkurencji, konsumentów i ścigania oszustw.

W razie niewykonania decyzji lub zobowiązań wymienionych w art. 40, minister gospodarki i minister, któremu podlega określony sektor gospodarki mogą, po zasięgnięciu opinii Rady ds. konkurencji i w granicach wyznaczonych w opinii, postanowić o nałożeniu kary pieniężnej w wysokości ustalonej zgodnie z art. 13 ust. 3 niniejszego rozporządzenia.

Tytuł VI

Uprawnienia do prowadzenia dochodzenia

Artykuł 45

Upoważnieni przez ministra gospodarki urzędnicy mogą przystąpić do przeprowadzenia dochodzenia niezbędnego do zastosowania niniejszego rozporządzenia.

Sprawozdawcy Rady ds. konkurencji posiadają takie same uprawnienia w sprawach wniesionych do Rady.

Urzednicy kategorii A ministerstwa gospodarki, specjalnie w tym celu upoważnieni przez ministra sprawiedliwości, na wniosek ministra gospodarki, mogą otrzymywać od sędziów śledczych wnioski dotyczące pomocy sądowej.

Artykuł 46

Z dochodzenia sporządza się protokoły, a w razie potrzeby sprawozdania.

Protokoły zostają przekazane właściwym władzom. Kopię przekazuje się zainteresowanym stronom. Są one świadectwem do czasu przedłożenia dowodu przeciwnego.

Artykuł 47

Osoby prowadzące dochodzenie mają prawo wstępu do wszystkich lokali, na każdy teren lub do każdego środka transportu przeznaczonego do użytku służbowego, prawo wglądu do ksiąg, faktur i innych dokumentów służbowych, z których mogą sporządzać kopie, zbierania informacji i dowodów na miejscu lub na wezwanie.

Mogą domagać się od władz, którym podlegają, wyznaczenia biegłego, w celu wykonania niezbędnej ekspertyzy w trybie kontradyktoryjnym.

Artykuł 48

Osoby prowadzące dochodzenie mają prawo wstępu do wszystkich miejsc, jak również prawo do zajęcia dokumentów, jedynie w ramach dochodzeń prowadzonych na wniosek ministra gospodarki lub Rady ds. konkurencji oraz na podstawie zezwolenia sądowego wydanego w drodze postanowienia przewodniczącego sądu wielkiej instancji, we właściwości którego znajdują się miejsca podlegające kontroli lub przez sędziego delegowanego przez Radę. Jeżeli miejsca te podlegają właściwości kilku sądów i działania powinny być prowadzone jednocześnie w każdym z nich, wystarczy jeden nakaz wydany przez jednego spośród właściwych przewodniczących.

Sędzia jest obowiązany sprawdzić czy przedłożony wniosek o wydanie zezwolenia jest uzasadniony; wniosek powinien zawierać wszelkie informacje uzasadniające kontrolę.

Kontrola i zajęcie następuje pod kierunkiem i nadzorem sędziego, który wydał zezwolenie. Wskazuje on jednego lub kilku oficerów policji śledczej, którzy uczestniczą w tych czynnościach i mają za zadanie informować go o ich przebiegu. Jeżeli czynności te odbywają się poza terenem objętym właściwością sądu wielkiej instancji, którego jest przewodniczącym, wydaje polecenie udzielenia pomocy sądowej dla przeprowadzenia kontroli przewodniczącemu sądu wielkiej instancji, obejmującego swoją właściwością miejsca podlegające kontroli.

Sędzia może udać się do lokali podlegających kontroli. W każdej chwili może postanowić o zawieszeniu lub zaprzestaniu kontroli. Od postanowienia wymienionego w ustępie pierwszym niniejszego artykułu przysługuje odwołanie tylko w formie skargi kasacyjnej, zgodnie z przepisami kodeksu postępowania karnego. Skarga nie ma mocy zawieszającej.

Kontrola, która nie może się rozpocząć przed godziną szóstą lub po godzinie dwudziestej pierwszej, odbywa się w obecności lokatora lub jego przedstawiciela.

Jedynie osoby prowadzące dochodzenie, lokator lub jego przedstawiciel, oraz oficer policji śledczej mogą zapoznać się z aktami i dokumentami przed ich zajęciem.

Inwentaryzacja i opieczętowanie są wykonywane zgodnie z art. 56 kodeksu postępowania karnego.

Oryginały protokołu i spisu inwentaryzacyjnego zostają przekazane sędziemu, który nakazał kontrolę.

Akty i dokumenty, które nie są już potrzebne do ujawniania prawdy, zostają zwrócone lokatorowi.

Artykuł 49

Przewodniczący Rady ds. konkurencji zostaje bezzwłocznie poinformowany o wszczęciu i zakończeniu dochodzenia wymienionego w

art. 48 jeżeli zostało wszczęte z inicjatywy ministra gospodarki i dotyczy faktów podlegających art. 7 i 8 niniejszego rozporządzenia.

Przewodniczący może zaproponować Radzie, by wszczęła sprawę z urzędu.

Artykuł 50

Przewodniczący Rady ds. konkurencji wyznacza do zbadania każdej sprawy, jednego lub kilku sprawozdawców. Na jego wniosek, władze, którym podlegają urzędnicy określani w art. 45 wskazują osoby mające za zadanie prowadzenie dochodzenia. Osoby te bezwzględnie wszczynają dochodzenie, które sprawozdawca uzna za wskazane. Sprawozdawca ustala kierunki dochodzenia i jest informowany na bieżąco o jego przebiegu.

Artykuł 51

Osoby prowadzące dochodzenie mają prawo wglądu, którego nie można naruszyć powołując się na tajemnicę służbową, do każdego dokumentu lub informacji będących w posiadaniu służb i instytucji państwowych oraz innych instytucji prawa publicznego.

Artykuł 52

(Ustawa nr 92-1336 z 16 grudnia 1992 r. art. 322 Journal Officiel z 23 grudnia 1992 r., weszła w życie 1 marca 1994 r.)

Podlega karze sześciu miesięcy więzienia oraz karze grzywny w wysokości 50.000 fr. lub tylko jednej z tych kar, ten kto sprzeciwi się, w jakikolwiek sposób, wykonywaniu funkcji, wynikających z zastosowania niniejszego rozporządzenia, przez urzędników wskazanych w art. 45 i sprawozdawców Rady ds. konkurencji,

Artykuł 52-1

(Wprowadzony ustawą nr 92-1336 z 16 grudnia 1992 r. art. 291 Journal Officiel z 23 grudnia 1992 r., która weszła w życie 1 marca 1994 r.)

Podlega karze dwóch lat więzienia i karze grzywny w wysokości 200.000 fr., ktokolwiek spowoduje lub będzie próbował spowodować

sztuczną podwyżkę lub obniżkę cen towarów lub usług lub papierów wartościowych państwowych lub prywatnych, przez rozpowszechnianie, za pomocą jakichkolwiek środków, kłamliwych lub fałszywych informacji, przez składanie na rynku ofert mających spowodować zakłócenie notowań lub przez spowodowanie nadmiernej podaży w cenie żądanej przez sprzedawców, lub stosując wszelkie inne oszukańcze środki.

Jeżeli sztuczna podwyżka lub obniżka cen dotyczy produktów spożywczych, kara wynosi trzy lata więzienia i 300.000 fr. grzywny.

Osoby fizyczne winne naruszeń określonych w niniejszym artykule podlegają również następującym karom dodatkowym:

1. pozbawienia praw obywatelskich, rodzicielskich lub opiekuńczych, zgodnie z przepisami art. 131-26 kodeksu karnego;
2. ogłoszenia lub opublikowania orzeczenia wydanego na warunkach przewidzianych w art. 131-35 kodeksu karnego.

Artykuł 52-2

(Wprowadzony ustawą nr 92-1336 z 16 grudnia 1992 r. art. 292 Journal Officiel z 23 grudnia 1992 r., która weszła w życie 1 marca 1994 r.)

Osoby prawne mogą ponosić odpowiedzialność karną w warunkach przewidzianych w art. 121-2 kodeksu karnego, za naruszenie przepisów zawartych w dwóch pierwszych ustępach art. 52-1 niniejszego rozporządzenia.

Osoby prawne podlegają następującym karom:

1. karze grzywny, na warunkach przewidzianych w art. 131-38 kodeksu karnego;
2. karom wymienionym w punktach 2, 3, 4, 5, 6 i 9 art. 131-39 kodeksu karnego.

Zakaz wymieniony w art. 131-39 pkt 2 kodeksu karnego dotyczy działalności, przy wykonywaniu której zostały naruszone przepisy.

Tytuł VII
Przepisy różne

Artykuł 53

(Ustawa nr 95-127 z 8 lutego 1995 r. art. 6 Journal Officiel z 9 lutego 1995)

Przepisy zawarte w niniejszym rozporządzeniu stosuje się do wszelkiej działalności produkcyjnej, zbytu i usług, a także do działań prowadzonych przez podmioty prawa publicznego w szczególności w ramach umów o zlecenie usług publicznych.

Artykuł 54

Sąd może nakazać, aby osoby prawne solidarnie zapłaciły karę grzywny nałożoną na ich kierownictwo zgodnie z przepisami niniejszego rozporządzenia i przepisami wykonawczymi.

Artykuł 55

(Ustawa nr 96-588 z 1 lipca 1996 r. art. 16 Journal Officiel z 3 lipca 1996 r.)

W przypadku wyroku skazującego wydanego na podstawie art. 31, 32, 34 i 35, sąd może nakazać ogłoszenie lub opublikowanie orzeczenia na warunkach przewidzianych w art. 131-10 kodeksu karnego.

Osoba, która w ciągu dwóch lat od daty wydania wyroku skazującego za naruszenia przewidziane w art. 28 i 31-35 dopuści się tego samego naruszenia, podlega karze grzywny, której maksymalna wysokość jest podwojona.

Osoba prawna, która w ciągu dwóch lat od daty wydania wyroku skazującego za naruszenia przewidziane w art. 31-33 dopuści się tego samego naruszenia, podlega karze grzywny, wynoszącej najwyżej dziesięciokrotną wysokość grzywny, której podlegają osoby fizyczne za naruszenie tych samych przepisów.

Artykuł 56

W celu stosowania niniejszego rozporządzenia, minister gospodarki lub jego przedstawiciel, może przed sądem cywilnym lub kar-

nym przedstawić wnioski końcowe i rozwinąć je ustnie w czasie rozprawy. Może również przedstawić protokoły i sprawozdania z dochodzenia.

Artykuł 56 bis

(Wprowadzony ustawą nr 92-1282 z 11 grudnia 1992 r. art. 11 Journal Officiel z 12 grudnia 1992 r., która weszła w życie 1 stycznia 1993 r.)

W celu stosowania art. 85-87 Traktatu Rzymskiego, zarówno minister gospodarki i funkcjonariusze, których wyznaczył lub upoważnił na mocy przepisów niniejszego rozporządzenia, jak i Rada ds. konkurencji posiadają uprawnienia przyznane im na podstawie tytułów III, VI i VII niniejszego rozporządzenia, w odniesieniu do ministra i wyżej wymienionych funkcjonariuszy, oraz tytułu III, w odniesieniu do Rady ds. konkurencji. Zasady postępowania w nich przewidziane stosuje się odpowiednio.

Artykuł 56 ter

(Wprowadzony ustawą nr 95-95 z 1 lutego 1995 r. art. 9 Journal Officiel z 2 lutego 1995 r.)

Organizacje zawodowe mogą wnieść sprawę do sądu cywilnego lub handlowego w związku z czynami przynoszącymi pośrednią lub bezpośrednią szkodę dla interesu grupy zawodowej lub sektora, który reprezentują, lub uczciwej konkurencji.

Artykuł 57

Uchyła się:

- punkt 2 art. 419 kodeksu karnego;
- rozporządzenie z mocą ustawy nr 45-1484 z dnia 30 czerwca 1945 r. dotyczące stwierdzenia, ścigania i karania w związku z naruszeniem przepisów ustawodawstwa gospodarczego;
- ustawę z dnia 4 kwietnia 1947 r. uzupełniającą i zmieniającą ustawodawstwo gospodarcze;
- ustawę nr 51-356 z dnia 20 marca 1951 r. o zakazie systemu sprzedaży za opłatą skarbową, sprzedaży premiowej lub za okazaniem

innego analogicznego tytułu lub sprzedaży z premią w naturze, z późniejszymi zmianami;

- ustawę nr 77-806 z dnia 19 lipca 1977 r. dotyczącą kontroli połączeń gospodarczych i ścigania nielegalnych porozumień i nadużywania pozycji dominującej;

- art. 45 ust. 2 ustawy nr 73-1193 z dnia 27 grudnia 1973 r. o kierunkach rozwoju handlu i rzemiosła;

- artykuł 49 ustawy budżetowej z dnia 14 kwietnia 1952 r.;

Przepisy ustępu trzeciego art. L. 310-3 oraz przepisy ustępu trzeciego i czwartego art. L. 310-5 kodeksu ubezpieczeń.

Artykuł 58

Uchyła się art. 8-3 i 35 ustawy nr 82-1153 z dnia 30 grudnia 1982 r. o kierunkach rozwoju transportu wewnętrznego.

Artykuły 32 i 33 dekretu nr 49-1473 z 14 listopada 1949 r. o koordynacji i harmonizacji transportu kolejowego i drogowego pozostają tymczasowo w mocy do 31 grudnia 1991 r. Termin ten może być skrócony na mocy dekretu.

Procedura uzyskania informacji o kosztach transportu drogowego towarów i ułatwiająca zarządzanie przedsiębiorstwami może być określona w drodze dekretu, o ile stanowi element sprzyjający rozwojowi wolnej konkurencji.

Artykuł 59

Minister gospodarki, na warunkach przewidzianych w art. 53, 54, 56 i 57 rozporządzenia z mocą ustawy nr 45-1483 z 30 czerwca 1945 r., jest kompetentny do wypowiedania się w sprawie opinii wydawanych przez komisję ds. konkurencji, przed wejściem w życie niniejszego rozporządzenia. Pozostaje również kompetentny na warunkach określonych w art. 55 wymienionego rozporządzenia, do wypowiedania się w sprawie już wydanych opinii przewodniczącego komisji ds. konkurencji przewidzianych w tym samym artykule.

Jeżeli sprawozdanie przewidziane w art. 52 rozporządzenia z mocą ustawy nr 45-1483 z dnia 30 czerwca 1945 r. zostało już przekazane zainteresowanym stronom, strony te mogą przedstawić swoje uwa-

gi w ciągu dwóch miesięcy od daty przekazania sprawozdania; mogą mieć prawo wglądu do pism procesowych pozostałych stron na warunkach przewidzianych w ostatnim ustępie art. 21 niniejszego rozporządzenia. Uprawnienia przyznane ministrowi gospodarki w zastosowaniu art. 53 i 54 zarządzenia nr 45-1483 z dnia 30 czerwca 1945 r. są wykonywane przez komisję ds. konkurencji i, od daty rozpoczęcia działalności, przez Radę ds. konkurencji.

Czynności ustalające i czynności procesowe wykonane zgodnie z przepisami rozporządzenia z mocą ustawy nr 45-1483 z dnia 30 czerwca 1945 r., w szczególności art. 52-55 i rozporządzenia z mocą ustawy nr 45-1484 z 30 czerwca 1945, pozostają w mocy.

Artykuł 61

Pozostają tymczasowo w mocy, zarządzenia regulujące wydane w zastosowaniu rozporządzenia z mocą ustawy nr 45-1483 z dnia 30 czerwca 1945 r., ceny w sektorach i strefach wskazanych w art. 1 ust. 2 niniejszego rozporządzenia i wymienione w dekreście przewidzianym w następnym artykule.

Przepisy rozporządzenia z mocą ustawy nr 45-1483 z dnia 30 czerwca 1945 r. w odniesieniu do reglamentacji papieru prasowego pozostają w mocy.

Artykuł 62

Dekret Rady Stanu określa warunki stosowania niniejszego rozporządzenia z mocą ustawy.

Tytuł I wejdzie w życie 1 stycznia 1987 r.

Tłumaczenie z jęz. francuskiego: *Helena Klugiel-Królikowska (BSiE)*

Weryfikacja: *Beata Jackiewicz (BSiE)*

Dekret nr 96-481 z 31 maja 1996 r. w sprawie służb publicznych ds. baz danych prawnczych

Premier,

Po zapoznaniu się z raportem ministra sprawiedliwości, ministra ds. państwowej służby cywilnej, reformy państwa i decentralizacji, na podstawie zarządzenia nr 59-2 z 2 stycznia 1959 r. stanowiące ustawę organiczną dotyczącą ustaw budżetowych;

na podstawie ustawy nr 78-753 z 17 lipca 1978 r. o zastosowaniu różnorodnych środków w celu poprawy stosunków między administracją a obywatelami oraz zawierającej regulacje o charakterze administracyjnym, socjalnym lub fiskalnym, uzupełniona ustawą nr 79-587 z 11 lipca 1979 r. o uzasadnieniu czynności administracyjnych i poprawie relacji między administracją i obywatelami;

na podstawie ustawy nr 78-1239 z 29 grudnia 1978 r. wprowadzającą ustawę budżetową na 1979 r., w szczególności na artykuł 37;

na podstawie ustawy nr 86-1067 z 30 września 1986 r. o swobodzie komunikowania się, w szczególności artykułu 43 ustawy;

na podstawie ordonansu nr 86-1243 z 1 grudnia 1986 r. o wolności cen i konkurencji;

na podstawie ustawy nr 93-122 z 29 stycznia 1993 r. o przeciwdziałaniu korupcji, o przejrzystości życia gospodarczego i zamówień publicznych, w szczególności artykułów 38 i 40 ustawy;

na podstawie dekretu nr 62-1587 z 29 grudnia 1962 r. zawierającego ogólne przepisy o rachunkowości publicznej;

na podstawie dekretu nr 71-570 z 13 lipca 1971 r. o utworzeniu komisji koordynacyjnej ds. dokumentacji administracyjnej;

na podstawie dekretu nr 83-1025 z 28 listopada 1983 r. o kontaktach między administracją i obywatelami;

na podstawie dekretu nr 93-471 z 24 marca 1993 r. o stosowaniu artykułu 38 ustawy nr 93-122 z 29 stycznia 1993 r. o jawności zlecenia usług publicznych,

wydaje następujący dekret:

Artykuł 1

Służby publiczne ds. baz danych prawniczych mają za zadanie gromadzenie i tworzenie baz danych skomputeryzowanych z następujących tekstów wraz z elementami deskrypcyjnymi i dokumentacyjnymi:

- opublikowanych traktatów i umów międzynarodowych;
- ustaw i rozporządzeń;
- dokumentów opublikowanych w *Journal officiel des Communautés européennes*,
- instrukcji i okólników opublikowanych zgodnie z przepisami artykułu 9 wyżej wymienionej ustawy z 17 lipca 1978 r.;
- krajowych umów zbiorowych będących przedmiotem zarządzenia o rozszerzeniu ich stosowania;
- decyzji Rady Konstytucyjnej, Rady Stanu i Trybunału kompetencyjnego;
- orzeczeń Sądu Kasacyjnego i Izby obrachunkowej;
- orzeczeń sądów administracyjnych odwoławczych i sądów administracyjnych;
- orzeczeń sądów powszechnych;
- orzeczeń regionalnych izb obrachunkowych;
- orzeczeń Trybunału Sprawiedliwości i trybunału pierwszej instancji Wspólnot Europejskich;
- orzeczeń trybunału i decyzji Europejskiej Komisji Praw Człowieka;
- opublikowanych aktów niezależnych organów administracji;
- innych urzędowych dokumentów o charakterze prawniczym, których kategorie są określone we wspólnym zarządzeniu Premiera i właściwego ministra lub ministrów,

w celu ich udostępnienia, przy użyciu środków elektronicznych lub nośników elektronicznych.

Artykuł 2

W rozumieniu niniejszego dekretu, baza danych skomputeryzowanych to jednolity i zorganizowany zbiór informacji pozwalający na dokonywanie złożonych poszukiwań na części lub całości działów identyfikacji, połączeń lub tekstów dokumentów ją tworzących. W niniejszym dekrete, przez organy administracji należy rozumieć służby państwowe, sądownicze i inne instytucje prawa publicznego podlegające władzy centralnej.

TYTUŁ I

Wytwarzanie

Artykuł 3

Zadania wymienione w artykule 1 realizowane są:

- w zakresie wytwarzania baz - przez organy administracji, z których pochodzą dane i, w razie istniejących przeszkód, przez Dyрекcję ds. *Journaux officiels* (Dzienników urzędowych);

- w zakresie tworzenia baz, gromadzenia i ujednociania - przez Dyрекcję ds. *Journaux officiels* (Dzienników urzędowych).

Za zgodą Premiera, zadania te mogą być realizowane przez inne organy administracji lub mogą być powierzone innym instytucjom na podstawie zlecenia usług publicznych.

Komisja ds. koordynacji dokumentacji administracyjnej zapewnia koordynację zadań w warunkach przewidzianych w artykule 5ter wyżej wymienionego dekretu nr 71-570 z 13 lipca 1971.

Artykuł 4

W celu realizacji zadań przewidzianych w artykule 1, każdy organ administracji lub kategoria organów administracji biorąca udział w wytwarzaniu baz danych prawnczych wskazuje eksperta pełniącego rolę doradcą przy dyrektorze ds. *Journaux officiels*, w sprawach zawartości baz.

Artykuł 5

Dyrekcja ds. *Journaux officiels*, organ administracji lub inny organ wskazany w zastosowaniu przepisów artykułu 3 ust. 2 otrzymuje - na żądanie - od każdego organu administracji, wszelkie dokumenty i informacje zapisane na nośniku magnetycznym lub optycznym, niezbędne przy wykonywaniu zadań, które zostały mu powierzone zgodnie z wyżej wymienionym artykułem.

Artykuł 6

Każdy projekt utworzenia bazy danych, której zbiór składa się ze wszystkich lub z części kategorii dokumentów wskazanych w artykule 1, zostaje przedłożony, przez odpowiedni organ administracji, do zaopiniowania komisji ds. koordynacji dokumentacji administracyjnej, która wypowiada się w terminie do dwóch miesięcy.

Opinia ta zostaje dołączona do propozycji poczynienia odpowiednich wydatków.

TYTUŁ II

Rozpowszechnianie

Artykuł 7

Rozpowszechnianie na nośniku elektronicznym baz danych wskazanych w artykule 1 wymaga uzyskania zezwolenia.

Artykuł 8

Rozpowszechnienie na użytek zewnętrzny przez organy administracji lub przy ich udziale, baz danych, których zbiory składają się ze wszystkich lub z części kategorii dokumentów wskazanych w artykule 1, bez względu na to czy bazy te zostały utworzone do użytku wewnętrznego lub bezpośrednio do użytku zewnętrznego, podlega zaopiniowaniu przez komisję ds. koordynacji dokumentacji administracyjnej, która wypowiada się w ciągu dwóch miesięcy. Opinia ta zostaje dołączona do propozycji poczynienia odpowiednich wydatków.

Jedynie posiadacz zezwolenia wskazanego w artykule 7 może podjąć rozpowszechnienie na użytek zewnętrzny, o którym mowa w poprzednim ustępie. Rozpowszechnienie wymaga sporządzenia umowy między producentem bazy i posiadaczem zezwolenia.

Artykuł 9

W odstępstwie od przepisów artykułu 8, Premier może zezwolić na rozpowszechnianie baz danych na użytek zewnętrzny przez inny organ, jeżeli posiadacz zezwolenia nie jest w stanie je zapewnić.

Artykuł 10

Zezwolenie nakłada na jego posiadacza obowiązek odstąpienia danych na nośniku cyfrowym, każdemu kto ma zamiar podjąć ponowne rozpowszechnianie. Ponowne rozpowszechnianie wymaga uzyskania licencji wydanej w imieniu udzielającego zezwolenia przez posiadacza zezwolenia i określającej, zgodnie z ogólnymi warunkami wskazanymi w zezwoleniu, odpowiednie wynagrodzenie dla posiadacza zezwolenia oraz nakładającej konieczność przestrzegania, przez organ dokonujący ponownego rozpowszechniania, wymogów w interesie ogólnym.

Artykuł 11

Dyrektor ds. *Journaux officiels*, z własnej inicjatywy, na wniosek administracji lub posiadacza zezwolenia, przekazuje komisji ds. koordynacji dokumentacji administracyjnej sprawy związane z wdrożeniem zezwolenia.

Artykuł 12

Przepisy niniejszego dekretu obowiązują od daty wygaśnięcia zezwolenia uzyskanego w zastosowaniu dekretu nr 84-940 z 24 października 1984 r. dotyczącego służb publicznych ds. baz i banków danych prawnczych.

Dekret ten zostaje uchylony z tą samą datą.

Artykuł 13

Minister sprawiedliwości, minister gospodarki i finansów, minister ds. państwowej służby cywilnej, reformy państwa i decentralizacji oraz minister delegowany ds. budżetu, rzecznik prasowy rządu, zostają zobowiązani, każdy w zakresie swoich kompetencji, do wykonania niniejszego dekretu, który zostanie opublikowany w *Journal Officiel de la République Française*.

Sporządzono w Paryżu, 31 maja 1996 r.

Tłumaczenie z jęz. francuskiego: *Helena Klugiel-Królikowska (BSiE)*

Weryfikacja: *Mirosław Granat (BSiE)*

Paryż, 14 lutego 1994 r.

Premier
do Pań i Panów ministrów

**Okólnik z dnia 14 lutego 1994 r.
w sprawie rozpowszechniania
danych publicznych
(JO 19.02.1994)**

Rozpowszechnianie danych publicznych

Administracja, w trakcie wykonywania swoich zadań, gromadzi, rejestruje, przechowuje i przetwarza dużą liczbę danych. Dysponuje więc zasobami, którymi powinna zarządzać w poszanowaniu swoich zadań, zgodnie z przepisami prawa publicznego i w interesie publicznym.

Z tego punktu widzenia, administracje lub służby publiczne, które dysponują informacjami, które nie są poufne i przedstawiają wartość dla obywateli i w szczególności dla przedsiębiorstw, powinny rozważyć możliwość ich rozpowszechniania.

Jest rzeczą oczywistą, że takie prawo powinno być realizowane zgodnie z ogólnymi przepisami i w ramach jasno określonych reguł, które niniejszy okólnik ma za zadanie sprecyzować.

Posiadanie informacji przez organy administracji nie daje im tym samym prawa do bezpośredniego wykorzystywania ich w celach handlowych. Wykorzystywanie danych publicznych w celach handlowych nie jest najważniejszym zadaniem instytucji publicznych.

Należy rozróżnić dwa przypadki.

Jeśli rozpowszechnianie danych nie jest obowiązkiem administracji będącej w ich posiadaniu i przedstawia sobą wartość ekonomiczną, nie podlega przepisom o zachowaniu tajemnicy, należy je powierzyć

jednemu lub kilku operatorom prywatnym (np. wydawnictwom), bardziej powołanym niż administracja do zapewnienia komercyjnego rozpowszechniania, bądź instytucjom publicznym powołanym do wykonywania zadań o charakterze informacyjnym (Imprimerie nationale, Journaux officiels, Documentation française). Wyboru należy dokonać przestrzegając zasad konkurencji i specjalizacji.

Można rozważyć podjęcie przez organy administracji zadań z zakresu informowania, głównie w przypadku gdy, biorąc pod uwagę charakter danych oraz własne kompetencje tych organów, są one zobowiązane do udostępnienia informacji bezpośrednio użytkownikowi.

Z wyjątkiem zaistnienia szczególnych okoliczności, dostrzegam jedynie korzyści z płynące z przekazania przez administrację zadania rozpowszechniania informacji będących w jej posiadaniu wyspecjalizowanym instytucjom publicznym lub prywatnym.

Wyspecjalizowane firmy prywatne, w szczególności:

- dysponują odpowiednimi urządzeniami informatycznymi;
- ponoszą odpowiedzialność handlową w zakresie prawa powszechnego wobec użytkowników;
- mogą świadczyć bardziej zindywidualizowane usługi i w szerszym zakresie niż administracja.

Ogólnie rzecz biorąc, udział firmy trzeciej, w szczególności w ramach zlecenia usług publicznych, jest najbardziej naturalnym działaniem dla organów administracji, które z racji niewystarczających środków i braku specjalizacji nie są predysponowane do podjęcia zadań o charakterze handlowym.

Z uwzględnieniem powyższych zastrzeżeń, niniejszy okólnik stanowi odpowiedź na najczęściej stawiane pytania i próbę harmonizacji działań. Zasady te i metody są obowiązujące jedynie wówczas, gdy nie istnieją specjalne akty regulujące tę dziedzinę.

Po przeanalizowaniu znaczenia terminów zawartych w wyrażeniu "rozpowszechnianie danych publicznych" i dokonaniu rozróżnienia między dostępem do danych publicznych i ich rozpowszechnianiem, w okólniku podjęte zostaną kolejno następujące kwestie:

- ogólne ramy rozpowszechniania;
- przestrzeganie zasad konkurencji;

- stosowane stawki;
- różne sposoby pobierania opłat.

Definicje

Przez "dane" można rozumieć, w zawężonym znaczeniu tego terminu, informację, której nadano postać umożliwiającą ich zautomatyzowane przetwarzanie. W niniejszym okólniku, przez "dane" należy rozumieć, w szerokim znaczeniu terminu, informacje zgromadzone lub wytworzone na jakimkolwiek nośniku, również innym niż informatyczny.

Przez "publiczne" należy rozumieć dane zgromadzone lub wytworzone przez służbę publiczną w ramach jej zadań, w ramach funduszy publicznych.

Wyrażenie "rozpowszechnianie danych publicznych" należy rozumieć, w szerokim znaczeniu, jako przekazywanie społeczeństwu danych publicznych, bez względu na nośnik, będących wytworem działalności instytucji publicznej (organy administracji, służby, instytucje lub zakłady publiczne).

Niniejszy okólnik nie ma zastosowania do zakładów publicznych o charakterze przemysłowym i handlowym, zważywszy na obowiązujący je właściwy im system prawny.

Należy rozróżnić dostęp do informacji od rozpowszechniania informacji. Zadania organów administracji różnią się w zależności od przypadku.

Prawo dostępu do informacji regulują przepisy ustawy nr 78-753 z 17 lipca 1978 r. , chyba że istnieją odrębne przepisy. Prawo wglądu dotyczy istniejących i ukończonych dokumentów administracyjnych wymienionych w sposób ograniczający. Prawo to zawiera zastrzeżenia dotyczące tajemnicy chronionej prawem lub imiennego charakteru danych. Jest wykonywane w różny sposób: jako bezpłatny wgląd na miejscu, chyba że względy ochrony dokumentu na to nie zezwalają lub nie zezwalają na jego reprodukcję; jeżeli stan dokumentu na to pozwala - przez wydawanie kopii w jednym egzemplarzu na koszt osoby jej żądającej, który nie może przekraczać kosztów funkcjo-

wania wynikających z tego obowiązku. Wydanie kopii może być bezpłatne.

Zgodnie z art. 10 ustawy z 17 lipca 1978 r., wykonywanie prawa wglądu wyklucza, dla osoby korzystającej z niego lub osoby trzeciej, możliwość reprodukcji, rozpowszechniania lub używania do celów handlowych udostępnionych dokumentów.

Ustawa nr 78-17 z 6 stycznia 1978 r. o informatyce, systemach ewidencyjnych i prawach z tym związanych daje osobom fizycznym prawo bezpłatnego dostępu do informacji imiennych, dotyczących tych osób zawartych w zbiorach zautomatyzowanych lub mechanicznych.

Rozpowszechnianie danych publicznych związane jest z wolą administracji udostępnienia zgromadzonych lub wytworzonych przez nią informacji jak największej liczbie osób (obywatelom, jak również różnym firmom lub przedsiębiorstwom, osobom fizycznym lub prawnym francuskim lub obcym).

Rozpowszechnianie może należeć do obowiązków, w przypadku zadań o charakterze użyteczności publicznej lub przedłużenia takich zadań.

Rozpowszechnianie może być zabronione, jeżeli podlega określonym przepisom zawartym w ustawach lub rozporządzeniach (ochrona tajemnic, brak upoważnienia udzielonego przez osobę uprawnioną...).

Istnieją również informacje gromadzone lub wytworzone przez administrację, których rozpowszechnianie nie jest ani obowiązkowe ani zabronione.

Ogólne zasady rozpowszechniania informacji

Należy dokonać rozróżnienia między danymi surowymi i danymi przetworzonymi:

- podstawowe dane surowe, którym nie została nadana żadna określona forma, nie są w zasadzie niczyją własnością;
- wartość dodana przez administrację może być przedmiotem przywłaszczenia jako własność intelektualna. Organ administracji

może odstąpić prawo użytkowania na warunkach przewidzianych ustawodawstwem dotyczącym własności intelektualnej.

Organ administracji może odstąpić prawo użytkowania jedynie jeżeli korzysta z prawa własności intelektualnej do danej informacji. Prawo to odnosi się nie do treści informacji (która nie może stanowić własności), ale do formy, jaką jej nadano (raport, rejestr, bank danych...).

Teza, zgodnie z którą rozpowszechnianie danych przetworzonych powinno należeć wyłącznie do firm prywatnych, a administracja może rozpowszechniać jedynie dane nieprzetworzone, powodowałaby wprowadzenie, z zasady, zakazu rozpowszechniania lub przyczyniania się do rozpowszechniania danych przez tę administrację przetworzonych. Żaden przepis prawny ani żadna zasada nie stanowią podstawy do takiego zakazu. Teza ponadto nie uwzględnia faktu, że administracja mogła przetworzyć dane na potrzeby służby bez zamiaru rozpowszechniania ich. Nawet jeśli instytucja publiczna przetworzyła dane z zamiarem rozpowszechniania ich, może ono stanowić bezpośrednie przedłużenie służby publicznej, którą pełni. Nie koliduje więc z zasadą specjalizacji służb publicznych.

Zgodnie z orzecnictwem administracyjnym, wprowadzenie przez instytucję publiczną służb ds. informacji przetworzonej jest prawnie uzasadnione jedynie jeżeli spełnione są jednocześnie następujące warunki:

- zarządzanie służbą pozostaje w związku z jej ustawowymi zadaniami;
- usługi świadczone przez służbę zaspokajają potrzeby zbiorowe;
- prywatna inicjatywa nie jest w stanie zaspokoić tych potrzeb lub nie jest w stanie tego zrobić w warunkach satysfakcjonujących z punktu widzenia interesu ogółu.

Orzecznictwo dopuszcza również, by instytucja publiczna wykonywała działalność handlową, jeżeli ta stanowi niezbędne lub zwykłe uzupełnienie jej działalności bieżącej (np.: Rada Stanu, 18 grudnia 1959 r., Delansorme).

Jeżeli są spełnione powyższe warunki, należy upewnić się czy dane można rozpowszechniać. Dane mogą być rozpowszechniane, jeżeli

są to akty prawne lub jeżeli zostały zniesione zastrzeżenia dotyczące własności informacji lub praw osobistych.

Należy również zatroszczyć się o to, by służby ds. informacji były chronione przed krytyką odnośnie ich reprezentatywnego charakteru, ich niezawodności i neutralności

W przypadku gdy dane, które są przewidziane do rozpowszechniania zostały wytworzone lub współwytworzone przez inny organ administracji lub inną instytucję publiczną niż ta, która podejmuje się ich rozpowszechniania, musi ona uzyskać zgodę zainteresowanej lub zainteresowanych służb.

Należy również upewnić się, czy zakres środków zastosowanych w celu rozpowszechnienia informacji nie jest niewspółmierny do zainteresowania, jakie wzbudza ono w społeczeństwie. Podkreślam, że pod tym względem "spowodowanie działań" będzie korzystniejsze od "działania".

Rozpowszechnienie danych przez instytucję publiczną powinno zawsze, gdy zachodzi taka konieczność, przestrzegać zasad konkurencji.

Przestrzeganie zasad konkurencji

Decyzja o rozpowszechnieniu danych publicznych - lub o spowodowaniu ich rozpowszechniania przez osobę trzecią - zależy od możliwości organizacyjnych służby. Nie podlega zakresowi stosowania zarządzenia nr 86-1243 z 1 grudnia 1986 r. dotyczącego wolnych cen i wolnej konkurencji (w tym znaczeniu: trybunał kompetencyjny, 6 czerwca 1989 r., miasto Pamiers).

Zgodnie z art. 38 ustawy nr 93-122 z 29 stycznia 1993 r. zlecenie usług publicznych podlega procedurze jawności umożliwiającej przedłożenie kilku konkurencyjnych ofert, na warunkach określonych dekretem nr 93-471 z 24 marca 1993 r.

Instytucja publiczna, która zamierza rozpowszechnić lub spowodować rozpowszechnienie danych powinna uprzednio określić krótkoterminową politykę rozpowszechniania, z uwzględnieniem priorytetów. Powinna jasno wskazać usługi, jakie świadczy oraz takie, których nie może lub nie chce zapewniać.

Powinna uprzedzić swoich partnerów o zmianach warunków rozpowszechniania. Nie powinna zaprzestać świadczenia usługi lub przekazania danych do dyspozycji innej instytucji rozpowszechniającej, chyba że w przypadku wygaśnięcia lub nieprzestrzegania umowy lub w przypadku zaistnienia siły wyższej.

We wszystkich przypadkach rozpowszechniania, należy przestrzegać zasad konkurencji.

Artykuł 53 zarządzenia z 1 grudnia 1986 r. o wolnych cenach i konkurencji przewiduje, że "Przepisy zawarte w niniejszym zarządzeniu mają zastosowanie do wszelkiej działalności produkcyjnej, zbytu i usług, w tym działalności prowadzonej przez podmioty prawa publicznego".

Poza wyjątkami wymienionymi w punkcie 1 niniejszego okólnika, instytucja publiczna nie działa bezpośrednio na rynku. Taka działalność naruszałaby zasadę wolnego handlu i przemysłu.

Jeśli instytucja publiczna działa na rynku zgodnie z prawem, należy rozróżnić dwa przypadki:

- rozpowszechnianie informacji publicznych stanowi zasadnicze zadanie służby publicznej. Zastosowanie zasad konkurencji należy wówczas dostosować do wymogów prawa publicznego. Można zgodnie z prawem odmówić dostarczenia danych instytucji rozpowszechniającej, jeżeli zagraża to istnieniu służby, na przykład przez zachwianie równowagi ekonomicznej usługobiorcy (CJCE, 19 maja 1993 r., spr. nr C320/91, Corbeau; CJCE, 30 kwietnia 1974 r., spr. 155/73, Sacchi; administracyjny sąd odwoławczy Paryża, 4 czerwca 1992 r., S.A. Tahiti Moorea Service).

- rozpowszechnianie nie stanowi zlecenia zadania publicznego. Obowiązują wówczas przepisy prawa powszechnego dotyczące konkurencji. Zdominowanie przez administrację sektora wytwarzania informacji publicznych nie powinno wówczas nakłaniać tę administrację do nadużyć polegających na stawianiu przeszkód firmie prywatnej w dostępie do tego samego rynku.

Wyjaśnianie zasad w tej dziedzinie potrwa jeszcze długo. Należy bacznie zwracać uwagę na to, czy w ramach waszych działań, nie dochodzi do podejmowania praktyk dyskryminujących, zabronionych

na mocy art. 85, 86, 90 i 92 Traktatu o Wspólnocie Europejskiej. Przepisy te wymagają przypomnienia: zostały przytoczone w całości w aneksie do niniejszego okólnika.

Zastosowana taryfikacja

Możliwe są dwa sposoby prowadzenia działalności: działalność bezpośrednia lub korzystanie z osób trzecich, w szczególności przez zlecenie usług publicznych, zgodnie z zasadami określonymi w warunkach przetargowych.

W niniejszym dokumencie zajmiemy się wyłącznie działalnością bezpośrednią, która podlega taryfikacji.

Zasada ustanawiania opłat

Należy zachować zasadę, zgodnie z którą przepisy dotyczące usług publicznych przewidują bezpłatne rozpowszechnianie informacji. Zasada nieodpłatności, wyrażona jednoznacznie, napotyka na trojakiego rodzaju zastrzeżenia:

- eliminuje wszelkiego rodzaju konkurencję, gdyż firma prywatna nie mogłaby zapewnić odpowiedniej usługi;

- instytucja publiczna pokrywa koszty wytworzenia, następnie rozpowszechnienia informacji przeznaczonych dla nielicznych podmiotów, w szczególności dla podmiotów trzecich rozpowszechniających, które wyciągną następnie z tego korzyści;

- zważywszy na ograniczenia budżetowe, finansowanie wyłącznie z budżetu państwa ograniczałoby inicjatywy społecznie użyteczne, podczas gdy mogłyby one być dofinansowywane z dopłat użytkownika.

Ustanawianie opłat jest zgodne z prawem jeżeli:

- ma na celu zrekompensowanie całości lub części wydatków i nie ma na celu przekroczenie tych kosztów, w przypadku wszystkich rozpowszechnianych informacji;

- może być traktowana jako "udział własny" obywateli, którzy byliby skłonni nadużywać bezpłatnego rozpowszechniania informacji.

Opłaty nie powinny przynosić zysków organom administracji. Zasada ta może być dostosowywana jedynie do wymogów prawa o konkurencji lub prawa autorskiego.

Rodzaj kosztów, które należy uwzględnić

Z zasady, nie należy brać pod uwagę kosztów gromadzenia i wytwarzania informacji, jeżeli zostały już uwzględnione przez instytucję w ramach jej statutowych zadań.

Mogą być natomiast uwzględniane koszty związane z wydatkami spowodowanymi następującymi czynnościami:

- skład, druk i dystrybucja publikacji;
- zorganizowanie, uaktualnianie i przechowywanie zbiorów informatycznych;
- wydzielanie danych i udostępnianie nośników (listy drukowane, taśmy magnetyczne, dyskietki, CD-ROM);
- telekomunikacja (usługi telematyczne i telefoniczne).

Stawka będzie mogła również uwzględniać udział w ogólnych kosztach funkcjonowania (w tym koszty zatrudnienia personelu) do wysokości części kosztów bezsprzecznie związanych ze świadczeniem usługi.

Techniki analizy kosztów własnych mogą przyczynić się do jasnego określenia kosztów.

Dopuszcza się różnicowanie stawek, w zależności od rodzaju danych, produktów i usług, w granicach określonych w orzecznictwie: różnicowane sytuacje uzasadniające różnicowane przetwarzanie; wymogi interesu ogółu w powiązaniu z warunkami świadczenia usług (Rada Stanu, 10 maja 1974 r., Denoyez i Chorques).

Wysokość stawek

Zależy od rodzaju rozpowszechnianych informacji i ich zastosowania.

Należy przede wszystkim odróżnić informacje, których rozpowszechnienie należy wyłącznie do określonej służby publicznej (np. orzeczenia sądowe, wskaźniki cen, liczba ludności, identyfikatory

przedsiębiorstw i osób, oficjalne raporty rządowe...) od informacji, której rozpowszechnianie odbywa się w warunkach konkurencji (np. zbiory aktów prawnych...).

Wydaje się, że w pierwszym przypadku, rozpowszechnianie powinno być płatne, choć po niskich stawkach.

W drugim przypadku - instytucja publiczna rozpowszechniająca informacje nie powinna wykorzystywać funduszy publicznych do zapewnienia sobie udziału w rynku w warunkach, które eliminowałyby konkurencję. Taka praktyka jest zabroniona na podstawie art. 92 Traktatu Rzymskiego (nie dająca się pogodzić ze wspólnym rynkiem pomoc udzielana przez państwo, wypaczająca konkurencję). W razie, gdy koszty rozpowszechniania byłyby pokryte z funduszy publicznych, dostęp do informacji powinien być zapewniony dla konkurencji prywatnej według najwyższych stawek.

Podobnie w przypadku zlecenia usług publicznych o charakterze przemysłowym i handlowym, zgodnie z wykładnią Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich artykułu 90 ustęp 1 Traktatu Rzymskiego "władze publiczne nie mogą nakładać na przedsiębiorstwa, którym przyznały prawa wyłączne ... warunków cenowych sprzecznych z postanowieniami art. 85 i 86" (C.J.C.E., 4 maja 1988, spr. 30/87, Bodson).

4.3.2. Drugie rozróżnienie, jakiego należy dokonać nie dotyczy charakteru dokumentacji, ale użytku, jaki zamierza z niej zrobić odbiorca. Należy rozróżnić użytek własny, tzn. spożytkowanie informacji na użytek własny od użytku w celach rozpowszechniania czy to bezpłatnego, bo finansowanego z innych źródeł, czy też odpłatnego.

4.3.2.1. W przypadku użytku własnego, taryfikacja może uwzględniać:

- we wszystkich przypadkach: "prawa dostępu" do informacji, stanowiące udział w kosztach rozpowszechniania. Koszt będzie zmienny w zależności od charakteru informacji, ich aktualności (częstotliwości aktualizowania) i rozmiaru pracy włożonej w przetwarzanie;

- w przypadku, gdy organ administracji zgodziłby się wykonać pracę nakładczą - dodatkowe koszty wglądu do informacji, odpowiadające całości lub części kosztów analizy popytu, przygotowania pra-

cy, przetwarzania informatycznego, weryfikacji danych w ten sposób dostarczonych, do których może być dodany koszt nośnika i zarządzania aktami.

W obu przypadkach można fakturować osobno:

- koszty związane z informacjami uzupełniającymi (mapy, plany, dane bibliograficzne...)
- koszty wysłania i reprodukcji.

4.3.2.2. W przypadku wykorzystania informacji do jej rozpowszechnienia, kontrahent będzie musiał spełnić następujące zobowiązania:

- zezwolenie na "wyodrębnienie danych";
- warunki wykorzystywania zgodne z interesem ogółu (np. zakaz nadmiernego upraszczania lub zniekształcania);
- wpłata należności.

Wysokość należności może być ustalona w różny sposób: ryczałt roczny lub wieloletni; udział procentowy w "prawach dostępu" wymagany od użytkownika końcowego; udział procentowy w całkowitych obrotach uzyskiwanych przez sprzedawcę produktów i usług wykorzystujących dane publiczne. Zgodnie z tym co zostało powiedziane wyżej (ustęp 3.1. i 3.2.) wysokość należności nie może przewyższać wydatków związanych ze świadczeniem usługi.

Podczas gdy stawka dla "użytkownika końcowego" stosowana przez organ administracji jest stawką ujednocloną, stawka mająca zastosowanie do osób trzecich rozpowszechniających informacje może być ustalana tak, by uniknąć lub zrównoważyć ryzyko "przechwylenia podaży" przez partnerów prywatnych.

Bardziej korzystne przepisy mogą być wprowadzone, według obiektywnych kryteriów i w zależności od celu usługi, na korzyść niektórych kategorii odbiorców (np. koproducentów lub ofiarodawców, naukowców, pośredników i dystrybutorów publikacji wydawanych przez organy administracji lub zainteresowane zakłady, lub kategorii odbiorców, które odgrywają aktywną rolę w sektorze prasy w zakresie obiegu myśli i demokratycznej debaty).

Dopuszcza się również taryfy degresywne w zależności od wielkości zakupów.

Zasadą w relacjach między organami administracji powinno być fakturowanie, chyba że istnieją umowy o usługach między zainteresowanymi stronami.

Procedura ustalania stawek

Niezależnie od elementów, z których się składa, stawka ustalona przez organ administracji przyjmuje charakter opłaty. Podlega kompetencji władz wydających rozporządzenia na warunkach przewidzianych w ordonansie nr 59-2 z 2 stycznia 1959 r. wprowadzającym ustawę organiczną dotyczącą ustaw finansowych (art. 5 i 19).

Sposób pobierania opłat

Wysokość dochodów pochodzących z udostępniania informacji i ich rozpowszechniania przez organ administracji jest bardzo różna (wynosi od kilkuset do około stu milionów franków rocznie). Należy więc dostosować sposób pobierania opłat do różnych sytuacji.

Poza zakładami publicznymi (których finanse i budżet są niezależne), administracja centralna powinna przekazywać pobrane opłaty do budżetu państwa. Wydaje się celowym poszukiwanie takiego sposobu pobierania opłat, który byłby również sposobem na dodatkowe wydatki związane z rozpowszechnianiem danych publicznych i który skłaniałby instytucje publiczne do podejmowania działań. O ile instytucji tych nie można nakłaniać do podejmowania działalności handlowej, o tyle można pozwolić im wykorzystać własne zasoby dokumentów, zaspokoić tym samym potrzeby ogółu i jednocześnie pozyskać dodatkowe dochody. W przypadku zakładów publicznych, chodzi również o uzyskanie większej równowagi w budżecie między dochodami własnymi a subwencjami.

Zgodnie z przepisem o nieprzeznaczeniu dochodów na konkretne cele przewidzianym w art. 18 zarządzenia nr 59-2 z 2 stycznia 1959 r. stanowiącego ustawę organiczną dotyczącą ustaw budżetowych, instytucja administracji państwowej nie posiadająca osobowości prawnej nie może zachować dochodów pochodzących z opłat za rozpowszechnianie danych publicznych.

Odstępstwa od tego przepisu mogą nastąpić w różnej formie: budżety dodatkowe, konta handlowe, przywrócenie kredytów i fundusze pomocowe.

Dwa pierwsze sposoby nie są dostosowane do problemów, które napotykają służby, organy administracji lub zakłady wskazane w niniejszym okólniku. Trzeci może być stosowany między organami administracji państwowej. Czwarty daje najwięcej możliwości, pod pewnymi warunkami.

Istnieją dwie kategorie funduszy pomocowych: fundusze pomocowe z natury i fundusze pomocowe asymilacyjne. Jedyne ta ostatnia kategoria, która pozwala utożsamiać z dochodami z funduszy pomocowych zarówno opłaty za usługi świadczone przez państwo osobom trzecim jak i zyski z praw autorskich należnych administracji, może mieć zastosowanie w tym wypadku.

Na 650 istniejących funduszy pomocowych, jedynie 55 dotyczy rozpowszechniania danych publicznych.

Procedura utworzenia funduszu pomocowego trwa długo (średnio jeden rok). Wymaga ona wydania dekretu przez Radę Stanu, ustanawiającego opłatę, następnie dekretu i zarządzenia międzyresortowego, w celu przeznaczenia dochodów na konkretne cele i ustalenia warunków włączenia funduszu.

Dlatego też sposób ten daje dobre wyniki jedynie jeśli rentowność funduszu przewyższa koszty jego zarządu. Tak się z reguły nie dzieje, zważywszy na rozpiętość rentowności. Spośród 55 wcześniej wymienionych funduszy, skupiających łącznie 181 milionów franków, 4 z nich skupiają 162 miliony franków.

W miarę potrzeby, wnioski będą grupowane i będą przedmiotem jednej wspólnej ekspertyzy ministerstwa budżetu, następnie zostaną łącznie rozpatrzone przez Radę Stanu w celu wydania odpowiednich dekretów.

Nie należy przewidywać utworzenia stowarzyszeń mających za zadanie obejście napotykaných trudności.

EDOUARD

BALLADUR

Aneks

Artykuł 7, 8 i 36 zarządzenia z 1 grudnia 1986 r.

Zgodnie z artykułem 7:

Zakazuje się działań uzgodnionych, porozumień, cichych lub wyraźnych uzgodnień lub związków, mających na celu lub których skutkiem jest przeciwdziałanie, ograniczenie lub wypaczenie wolnej konkurencji, w szczególności jeżeli prowadzą do:

1. ograniczenia dostępu innych przedsiębiorstw do rynku lub ograniczenia swobodnej konkurencji;
2. ograniczenia swobodnego kształtowania się cen w ramach wolnej gry rynkowej, przez sprzyjanie sztucznemu ich zawyżaniu lub zaniżaniu;
3. ograniczenia lub kontroli produkcji, zbytu, inwestycji lub postępu technicznego;
4. podziału rynków lub źródeł zaopatrzenia.

Artykuł 8 przewiduje co następuje:

Zakazuje się, przy spełnieniu tych samych warunków, nadużywania przez przedsiębiorstwo lub grupę przedsiębiorstw:

1. dominującej pozycji na rynku wewnętrznym lub jego istotnej części;
2. stanu zależności ekonomicznej, w jakim znajduje się przedsiębiorstwo będące ich klientem lub dostawcą, nie mogące skorzystać z innej równoważnej możliwości.

Nadużycia te mogą polegać w szczególności na odmowie sprzedaży, sprzedaży wiązanej lub dyskryminujących warunkach sprzedaży, jak również na zerwaniu stosunków handlowych, z tego tylko powodu, że kontrahent odmawia przyjęcia nieuzasadnionych warunków handlowych.

Artykuł 36 przewiduje co następuje:

Zostaje pociągnięty do odpowiedzialności i zobowiązany jest do naprawienia powstałej szkody każdy producent, handlowiec, przemysłowiec lub rzemieślnik, który dopuścił się następującego czynu:

1. zastosował wobec partnera gospodarczego lub wymusił na nim ceny, terminy płatności, warunki sprzedaży lub sposoby sprzedaży lub kupna dyskryminujące i nie uzasadnione, stwarzając tym samym w ramach konkurencji niedogodną lub dogodną sytuację dla partnera;

2. (paragraf uchylony).

3. uzyskał lub próbował uzyskać korzyść, stanowiącą warunek złożenia zamówienia, bez zobowiązania się na piśmie co do wielkości zakupów i, w danym przypadku, usługi wymaganej przez dostawcę, która była przedmiotem pisemnej umowy;

4. uzyskał lub próbował uzyskać, pod groźbą zerwania stosunków handlowych, ceny, terminy płatności, warunki sprzedaży lub warunki współpracy handlowej wyraźnie naruszające ogólne warunki sprzedaży;

5. zerwał stosunki handlowe, choćby częściowo, bez pisemnego wypowiedzenia uwzględniającego uprzednie stosunki handlowe lub przyjęte zwyczaje w ramach umów międzyzawodowych. Powyższe przepisy nie stanowią przeszkody dla rozwiązania bez wypowiedzenia w przypadku niewywiązania się przez drugą stronę z przyjętych zobowiązań lub w razie zaistnienia siły wyższej;

6. uczestniczył bezpośrednio lub pośrednio w naruszeniu zakazu odsprzedaży poza siecią handlową, któremu podlegał dystrybutor związany umową o zbycie selektywnym lub wyłącznym, zwolnioną z tytułu mających zastosowanie przepisów prawa o konkurencji.

Powództwo do właściwego sądu cywilnego lub handlowego wnosi osoba legitymująca się uzasadnionym interesem prawnym, prokuratura, minister gospodarki, przewodniczący Rady ds. konkurencji, o ile stwierdzi, w ramach rozpatrywania spraw należących do jego kompetencji, zaistnienie praktyk określonych w niniejszym artykule.

Przewodniczący sądu właściwego w sprawie może tymczasowo nakazać zaprzestanie szkodliwych praktyk lub wszelkie inne środki tymczasowe.

Artykuły 85, 86, 90 i 92 Traktatu ustanawiającego Wspólnotę Europejską

Zgodnie z art. 85:

1. Nie do pogodzenia ze wspólnym rynkiem i zakazane są wszelkie porozumienia między przedsiębiorstwami, wszelkie decyzje o zrzeszaniu się przedsiębiorstw oraz wszelka uzgodniona działalność, która może okazać się szkodliwa, dla handlu między Członkami Wspólnoty, a której celem lub rezultatem byłoby hamowanie, ograniczanie lub wypaczanie wolnej konkurencji na terenie wspólnego rynku, a w szczególności:

a) ustalanie, w sposób bezpośredni lub pośredni, cen zakupu lub sprzedaży lub innych warunków handlowych;

b) ograniczanie lub kontrolowanie produkcji, rynków zbytu, rozwoju technicznego lub inwestycji;

c) podział rynków zbytu lub źródeł zaopatrzenia;

d) stosowanie wobec partnerów handlowych niejednakowych warunków do tych samych świadczeń, stwarzając dla nich w ten sposób mniej korzystną sytuację konkurencyjną;

e) uzależnianie zawarcia kontraktów od przyjęcia przez partnerów dodatkowych świadczeń, które ze względu na swój charakter oraz zwyczaje handlowe nie wiążą się z przedmiotem kontraktu.

2. Porozumienia lub decyzje zakazane na mocy niniejszego artykułu są nieważne z mocy prawa.

3. Postanowienia paragrafu 1 mogą być jednak uznane jako nie mające zastosowania:

- do wszelkich porozumień lub pewnych rodzajów porozumień między przedsiębiorstwami;

- do wszelkich decyzji lub pewnych rodzajów decyzji o zrzeszaniu się przedsiębiorstw oraz

- do wszelkiej uzgodnionej działalności lub pewnych rodzajów uzgodnionej działalności, które przyczyniają się do polepszenia produkcji lub dystrybucji produktów oraz do rozwoju postępu technicznego lub gospodarczego, zabezpieczając jednak użytkownikowi słuszną część wynikającego stąd zysku i bez:

a) nakładania na zainteresowane przedsiębiorstwa ograniczeń, które nie są niezbędne do osiągnięcia tych celów;

b) stwarzania tym przedsiębiorstwom możliwości wyeliminowania konkurencji w zakresie znacznej części odnośnych produktów.

Zgodnie z art. 86

W zakresie, w jakim może to przynieść szkodę wymianie towarowej między Członkami Wspólnoty, niezgodne jest z zasadą wspólnego rynku i zakazane nadużywanie przez jedno lub kilka przedsiębiorstw swej dominującej pozycji na wspólnym rynku lub na znacznej jego części.

Nadużywanie tej pozycji może w szczególności polegać na:

a) narzucaniu, w sposób bezpośredni lub pośredni, nieuczciwych cen kupna lub sprzedaży lub też innych warunków transakcji;

b) ograniczaniu produkcji, zbytu lub postępu technicznego ze szkodą dla konsumentów;

c) stosowaniu wobec innych partnerów handlowych niejednakowych warunków do tych samych świadczeń, stwarzając dla nich w ten sposób mniej korzystną sytuację konkurencyjną;

d) uzależnianiu zawarcia kontraktów od przyjęcia przez partnerów dodatkowych świadczeń, które ze względu na swój charakter oraz zwyczaje handlowe nie wiążą się z przedmiotem kontraktu.

Zgodnie z art. 90

1. W odniesieniu do przedsiębiorstw o charakterze publicznym oraz do przedsiębiorstw, które otrzymują od państwa prawa specjalne lub wyłączne, Członkowie Wspólnoty nie będą ustanawiać ani stosować środków sprzecznych z zasadami niniejszego Traktatu, a w

szczególności z postanowieniami przewidzianymi w artykułach 7 oraz 85 do 94 włącznie.

2. Przedsiębiorstwa, którym powierzony został zarząd nad urządzeniami o ogólnym znaczeniu gospodarczym lub posiadające charakter monopolu skarbowego, podlegają postanowieniom niniejszego Traktatu, w szczególności zasadom dotyczącym konkurencji, w granicach w jakich zastosowanie tych postanowień nie uniemożliwia formalnego lub faktycznego wykonania szczególnych zadań, jakie zostały im zlecone. Rozwój wymiany nie powinien być naruszony w rozmiarach, które byłyby sprzeczne z interesami Wspólnoty.

3. Komisja czuwa nad wykonaniem postanowień niniejszego artykułu i w razie potrzeby kieruje do Członków Wspólnoty odpowiednie dyrektywy i decyzje.

Zgodnie z art. 92

1. Z zastrzeżeniem wyjątków przewidzianych w niniejszym Traktacie jest nie do pogodzenia ze wspólnym rynkiem - w zakresie, w jakim narusza wymianę między Członkami Wspólnoty - wszelka pomoc udzielana przez Państwo lub ze źródeł państwowych, która przez uprzywilejowanie niektórych przedsiębiorstw lub niektórych gałęzi produkcji wypacza konkurencję lub grozi jej wypaczeniem.

2. Do pogodzenia ze wspólnym rynkiem jest:

a) pomoc o charakterze socjalnym dla indywidualnych konsumentów pod warunkiem, że jest ona przyznawana bez dyskryminacji ze względu na pochodzenie towaru;

b) pomoc na naprawienie szkód wyrządzonych przez klęski żywiołowe lub inne nadzwyczajne wydarzenia;

c) pomoc przyznawana gospodarkom pewnych regionów Niemieckiej Republiki Federalnej szczególnie dotkniętych podziałem Niemiec, w zakresie niezbędnym do skompensowania ujemnych skutków gospodarczych spowodowanych przez ten podział.

3. Nie pozostają w sprzeczności ze wspólnym rynkiem:

a) pomoc udzielona na rozwój gospodarczy tych regionów, w których poziom życia jest wyjątkowo niski lub w których występuje niedostateczne zatrudnienie;

b) pomoc udzielana na realizację ważnych projektów posiadających ogólnoeuropejskie znaczenie lub na zapobieżenie poważnym zakłóceniom w gospodarce któregośkolwiek z Członków Wspólnoty;

c) pomoc udzielana na ułatwienie rozwoju niektórych form działalności lub niektórych regionów gospodarczych, jeżeli nie zmienia ona warunków wymiany w zakresie naruszającym wspólny interes. Jednakże pomoc dla przemysłu stoczniowego, według stanu z dnia 1 stycznia 1957 r., powinna być - w tym zakresie, w jakim zastępowała ona jedynie brak ochrony celnej - stopniowo zmniejszana z zachowaniem tych samych warunków, które odnoszą się do znoszenia ceł, uwzględniając jednak postanowienia niniejszego Traktatu dotyczące wspólnej polityki handlowej wobec krajów trzecich;

d) pomoc udzielana na kulturę i zachowanie dziedzictwa narodowego, jeżeli nie zmienia ona warunków wymiany i konkurencji w ramach Wspólnoty w zakresie naruszającym wspólny interes;

e) inne rodzaje pomocy, które zostaną ustalone decyzją Rady, podjętą na wniosek Komisji kwalifikowaną większością głosów.

Tłumaczenie z jęz. francuskiego: *Helena Klugiel-Królikowska (BSiE)*

Weryfikacja: *Miroslaw Granat (BSiE)*